

Wft

6+7

**Stabiliteit
financieel
stelsel**

**Slotbepalingen
Invoeringswet**

de Dikke Batten

Inhoud

Titel	p.	Titel	p.
6. Bijzondere maatregelen betreffende de stabiliteit van het financiële stelsel	3	7.1. Vergunning	51
6.1 Algemeen	14	7.2. Ontheffingen	51
6.2 Rechtsbescherming	21	7.3. Verklaring van geen bezwaar	52
6.3 Schadeloosstelling bij onteigening	23	7.4. Notificatie	53
7. Slotbepalingen	27	7.5. Overig	53
Invoerings- en Aanpassingswet Wft	29	8. Wet toezicht verzekeringsbedrijf (Wtv)	54
1 Overgangsmatregelen	29	8.1. Vergunning	54
1.1 Inleidende bepalingen	29	8.2. Ontheffingen	55
2 Algemene bepalingen	29	8.3. Verklaring van geen bezwaar	56
2.1. Toezichtkosten	29	8.4. Notificatie	57
2.2. Register	29	8.5. Overig	57
2.3. Toezicht en handhaving	30	9. Clearinginstellingen	60
2.4. Geheimhoudingsplicht en publicatiemogelijkheden	32	10. Waarborg- en garantiefondsen	63
2.5. Bijzondere maatregelen	32	2. Wijziging van andere wetten	64
2.6. Toetsing van betrouwbaarheid en deskundigheid	34	3. Slotbepalingen	64
2.7. Beleggerscompensatie- en depositogarantiestelsel	34	Wet implementatie herverzekeringrichtlijn	66
2.8. Bevoegde rechter	35	Wijzigingswet financiële markten 2013	70
2.9. Voorschriften en beperkingen	35		
3. Wet financiële dienstverlening (Wfd)	35		
3.1. Vergunningen	35		
3.2. Ontheffingen	36		
3.3. Verbod	38		
3.4. Notificatie	38		
3.5. Overig	38		
4. Wet toezicht beleggingsinstellingen (Wtb)	40		
4.1. Vergunningen	40		
4.2. Ontheffingen	41		
4.3. Verklaring van geen bezwaar	41		
4.4. Notificatie	42		
4.5. Overig	42		
5. Wet toezicht effectenverkeer (Wte)	42		
5.1. Vergunningen	42		
5.2. Ontheffingen	43		
5.3. Verklaring van geen bezwaar	44		
5.4. Notificatie	45		
5.5. Goedkeuring prospectus	45		
5.6. Erkenning van een markt in financiële instrumenten	46		
5.7. Overig	46		
6. Wet toezicht kredietwezen (Wtk)	46		
6.1. Vergunningen	46		
6.2. Vrijstellingen	47		
6.3. Ontheffingen	47		
6.4. Notificatie	49		
6.5. Verklaring van geen bezwaar	50		
6.6. Overig	51		
7. Wet natura-uitvaartverzekeringsbedrijf (Wtn)	51		

6. Bijzondere maatregelen betreffende de stabiliteit van het financiële stelsel

Kamerstuk 33.059 nr 03¹

De tweede categorie maatregelen waarin dit wetsvoorstel voorziet, betreft de stabiliteit van het financiële stelsel. Ligt bij de eerste categorie maatregelen, de tijdige en ordentelijke afwikkeling van financiële ondernemingen in problemen, de focus vooral op de individuele belangen van de onderneming en de bij die onderneming betrokkenen, bij de tweede categorie maatregelen ligt de focus op de stabiliteit van het financiële stelsel als geheel. Op de interventieladder vormt deze categorie maatregelen de meest vergaande vorm van overheidsinterventie in de financiële sector, die zijn rechtvaardiging vindt in het grote algemene belang dat gemoeid is met een stabiel financieel stelsel.

§ 3.2. Hoofdpijnen van de voorgestelde regeling

a. interventies omwille van de stabiliteit van het financiële

¹ Artikel VI van de Wet bijzondere maatregelen financiële ondernemingen (Stb. 2012, nr. 241) bepaalt dat vrijwel die gehele wet (met uitzondering van artikel I, onderdeel IJ (art. 3:259a, Wft) en artikel II, onderdelen A en B (wijzigingen in de Faillissementswet), terugwerkende kracht heeft tot en met 20 januari 2012. Dit naar aanleiding van een vraag van de CDA fractie (zie kamerstuk 33.059, nr. 07). Over de datum tot wanneer de wet terug werkt zegt de regering (kamerstuk 33.059, nr. 08): Gekozen is om de wet te laten terugwerken tot en met 20 januari 2012, hetgeen bij benadering de datum is waarop de onderhavige nota van wijziging bij de Tweede Kamer zal worden ingediend. Met het oog op de terugwerkende kracht is ook het tijdstip waarop de wet in werking treedt, aangepast. Om de periode waarover de wet terugwerkt zo kort mogelijk te laten zijn, zal de wet onmiddellijk na publicatie in werking treden.

In artikel VI is een uitzondering opgenomen voor de artikelen I, onderdeel IJ, en II, onderdelen A en B. De in die artikelen opgenomen wijzigingen houden geen rechtstreeks verband houden met de in het wetsvoorstel opgenomen bijzondere bevoegdheden en behoeven daarom niet terug te werken.

Een belangrijke beperking van de terugwerkende kracht is echter gelegen in het volgende:

Kamerstuk 33.059 nr 07

De leden van de VVD-fractie vragen of de regering bereid is toe te zeggen dat uitsluitend bij de bevoegdheden als verwoord in de artikelen 6:1 en 6:2 zo nodig gebruik wordt gemaakt van artikel VI.

De regering is hiertoe bereid. Wel moet daarbij de kanttekening worden geplaatst dat het niet zo is dat bij ernstig gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel alleen toepassing zou kunnen worden gegeven aan de artikelen 6:1 en 6:2. Denkbaar is dat het gevaar ook zou kunnen worden afgewend door een overdrachtsplan voor te bereiden. Vanwege de kosten voor de belastingbetaler die toepassing van artikel 6:2 met zich brengt, heeft overdracht aan een private partij – mits even effectief – ook de voorkeur. Dat gezegd hebbende verwacht ik echter niet dat een overdrachtsplan een reële optie is voor het geval zich nog voor inwerkingtreding van de wet een acuut noodgeval zou voordoen. Gelet op het verschil in voorbereidingstijd, is in een dergelijk geval vermoedelijk alleen toepassing van het nieuwe Deel 6 Wft, de bevoegdheden van de minister van Financiën, een optie. (*red.*)

stelsel

Het voorgestelde nieuwe Deel 6 bevat twee bijzondere bevoegdheden voor de Minister van Financiën: de bevoegdheid om in te grijpen in de interne bevoegdheden van een financiële onderneming en de bevoegdheid om, als ultimum remedium, zo nodig zelfs tot onteigening van een financiële onderneming over te gaan. Voor beide bevoegdheden geldt dat deze slechts kunnen worden aangewend in de uitzonderlijke omstandigheid dat er ernstig en onmiddellijk gevaar dreigt voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Bovendien moet er een rechtstreeks verband bestaan tussen de situatie van de betrokken onderneming en het dreigende gevaar voor het financiële stelsel. Dit betekent dat het niet mogelijk is om bedoelde bevoegdheden louter uit voorzorg toe te passen, wanneer de situatie van een bepaalde onderneming wellicht zorgelijk is, maar (nog) geen concreet of direct gevaar oplevert voor de stabiliteit van het stelsel. Het enkele feit dat een bepaalde onderneming in problemen verkeert, is onvoldoende. Er zal steeds sprake moeten zijn van een concreet en ernstig gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel. In dat gevaar is ook de rechtvaardiging voor de voorgestelde bevoegdheden gelegen: indien de stabiliteit van het financiële stelsel ernstig in gevaar is, dient het algemeen belang dat met die stabiliteit gemoeid is, te prevaleren boven de individuele belangen van de onderneming en haar aandeelhouders.

De bevoegdheid om in te grijpen in de interne bevoegdheden van een financiële onderneming is geregeld in artikel 6:1. Op grond van dat artikel is de Minister van Financiën bevoegd om ten aanzien van een financiële onderneming onmiddellijke voorzieningen te treffen, indien hij dat, gelet op de situatie waarin de onderneming zich bevindt, met het oog op de stabiliteit van het financiële stelsel nodig acht. Daarbij kan worden gedacht aan het tijdelijk ontnemen van het stemrecht van aandeelhouders, afwijking van statutaire bepalingen of het schorsen van een bestuurder of commissaris. Dergelijke onmiddellijke voorzieningen hoeven niet op zichzelf te staan. Het is mogelijk dat zij deel uitmaken van een groter pakket van maatregelen. De ten aanzien van een onderneming te treffen voorzieningen kunnen bijvoorbeeld gepaard gaan met een kapitaalinjectie of een garantstelling door de Staat en tot doel hebben die maatregelen te flankeren en maximaal effect te laten sorteren. Het feit dat eventuele maatregelen van financiële aard de algemene middelen raken, kan een rechtvaardiging vormen voor het toepassen van de bevoegdheid om onmiddellijke voorzieningen te treffen. Een forse kapitaalinjectie uit de algemene middelen brengt met zich dat met die gelden prudent moet worden omgegaan, en dat daartoe in het uiterste geval invloed moet kunnen worden uitgeoefend op of in de desbetreffende onderneming.

Artikel 6:2 regelt de bevoegdheid van de Minister van Financiën om desnoods, als ultimum remedium, tot onteigening over te gaan. De reden voor deze vergaande bevoegdheid is dat er rekening mee moet worden gehouden dat het instrument van de onmiddellijke voorziening niet

onder alle omstandigheden een voldoende effectief instrument zal zijn. Ook is het denkbaar dat er in een eerder stadium al onmiddellijke voorzieningen zijn getroffen, maar dat die voorzieningen niet het gewenste effect hebben gehad. In dergelijke gevallen moet, als laatste redmiddel, de minister de bevoegdheid hebben om tot onteigening over te gaan. De bevoegdheid op grond van artikel 6:1 is evenwel geen noodzakelijk voorportaal voor toepassing van artikel 6:2.

Duidelijk is dat beide bevoegdheden grote consequenties (kunnen) hebben voor de betrokken onderneming. De bevoegdheden dienen daarom met grote terughoudendheid en slechts in uitzonderlijke omstandigheden te worden gebruikt. De minister zal zich er van moeten vergewissen dat er in redelijkheid geen bruikbare alternatieven zijn. De aanleiding om in te grijpen zal bovendien voldoende acuut moeten zijn om het ingrijpen te rechtvaardigen. Zowel voor de bevoegdheid om onmiddellijke voorzieningen te treffen als voor de bevoegdheid om tot onteigening over te gaan geldt dat het uiterste middelen zijn. Alleen wanneer de minister, alle relevante belangen afwegende, tot het oordeel komt dat er – mede gelet op de financiële gevolgen die voor de Staat aan andere alternatieven verbonden kunnen zijn – er in redelijkheid geen geschikte alternatieven zijn, mag hij in de interne of eigendomsverhoudingen van een financiële onderneming ingrijpen of de effecten overnemen die zij heeft uitgegeven.

Opgemerkt zij nog dat er bewust voor is gekozen om de reikwijdte van de artikelen 6:1 en 6:2 niet te beperken tot banken. Daaraan liggen de volgende overwegingen ten grondslag. De eerste overweging betreft het feit dat de recente financiële crisis heeft uitgewezen dat gevaren voor de stabiliteit van het financiële stelsel uit verschillende hoeken kunnen komen. Niet alleen banken, maar bijvoorbeeld ook verzekeraars en beleggingsondernemingen raakten door de financiële crisis in problemen.

Het toepassingsbereik van de artikelen 6:1 en 6:2 moet dan ook voldoende ruim zijn om, behalve banken, ook andere categorieën financiële ondernemingen te kunnen bestrijken, mocht daarvan in een crisis gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel uitgaan. Denkbaar was natuurlijk geweest om nu in de artikelen 6:1 en 6:2 alle categorieën financiële ondernemingen op te sommen waarvan, gelet op de recente crisis, in een eventuele nieuwe crisis (opnieuw) een gevaar zou kunnen uitgaan voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Het gevaar van een dergelijke aanpak is echter dat daarbij te veel naar het verleden wordt gekeken, en dat het voorstellingsvermogen tekortschiet om de lijnen waarlangs een eventuele nieuwe crisis zich zou kunnen ontwikkelen, adequaat te voorspellen. Juist bij bijzondere bevoegdheden zoals neergelegd in de artikelen 6:1 en 6:2, is het van belang om te abstraheren van de gebeurtenissen die aanleiding zouden kunnen geven tot de toepassing van die bevoegdheden, en te focussen op het doel waartoe die bevoegdheden mogen worden aangewend en de voorwaarden waaronder. In dat doel en in die voorwaarden ligt ook de belangrijkste beperking van de bijzondere bevoegdheden uit de artikelen 6:1 en 6:2 besloten: de bevoegdheden mogen alleen worden aangewend met het oog op de stabiliteit van het financiële stelsel en bovendien alleen in gevallen waarin ernstig en onmiddellijk gevaar dreigt.

Kamerstuk 33 059 nr 6

Minister De Jager: Is er bij een systeembank niet altijd sprake van gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel? Dat is een vraag van de heer Irgang. Het criterium is «ernstig en onmiddellijk gevaar» voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Dit is met opzet zo geformuleerd, omdat niet uit te sluiten is dat een bank die op voorhand niet systeemrelevant is, toch in een situatie kan komen, bijvoorbeeld vanwege algehele marktomstandigheden, dat de financiële stabiliteit in gevaar is. Er is bij problemen bij een systeembank inderdaad al snel sprake van gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Afhankelijk van de omvang van het probleem en van de situatie hoeft dat niet per se te leiden tot ernstig en onmiddellijk gevaar, al is die kans inderdaad wel heel erg aanwezig. In sommige gevallen kan er zelfs bij niet-systeemrelevante instellingen en op andere momenten ingegrepen worden.

De SP vroeg of de minister vaker zal nationaliseren, nu dat geen staatssteun is. In een markteconomie blijft nationaliseren een vergaande maatregel. De interventiewet voorziet het alleen in geval van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Vaak zal zo'n nationalisatie trouwens gepaard moeten gaan met een herkapitalisatie of andere financiële maatregelen. De herkapitalisatie zou alsnog kunnen leiden tot het voldoen aan het criterium «ongeoorloofde staatssteun» vanuit Brussel.

Kamerstuk 33.059, nr. 03

b. schadeloosstelling

Uit artikel 14 van de Grondwet volgt dat onteigening alleen is toegestaan «in het algemeen belang en tegen vooraf verzekerde schadeloosstelling, een en ander naar bij of krachtens de wet te stellen voorschriften». Zoals hierboven is opgemerkt, bestaat het algemeen belang in de stabiliteit van het financiële stelsel. Aan het vereiste van een vooraf verzekerde schadeloosstelling is in dit wetsvoorstel uitvoering gegeven door middel van hoofdstuk 6.3. In dat hoofdstuk is vastgelegd dat de onteigende partij recht heeft op schadeloosstelling. Ook is in dat hoofdstuk een aantal algemene regels ten behoeve van het bepalen van de omvang van de schadeloosstelling opgenomen. Uitgangspunt daarbij is dat de onteigende partij recht heeft op een volledige vergoeding van de schade die hij door het verlies van zijn effect of vermogensbestanddeel lijdt, te bepalen volgens de regels die in het wetsvoorstel worden gesteld.

Evenals bij het overdrachtsplan is ook het EVRM in dit kader van belang. Onteigening is immers een vorm van eigendomsontneming in de zin van artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM. Het EVRM staat onder omstandigheden onteigening toe, indien is voldaan aan de in paragraaf 2.4 genoemde vereisten van wettelijke basis, algemeen belang, compensatie en rechtsmiddelen. Voor een nadere beschouwing zij verwezen naar hetgeen daarover reeds in paragraaf 2.4 is opgemerkt.

In hoofdstuk 6.3 wordt verder geregeld dat de Minister van Financiën zich zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk zeven dagen nadat het onteigeningsbesluit onherroepelijk is geworden, tot de ondernemingskamer van het Gerechtshof te Amsterdam wendt om de schadeloosstelling te laten vaststellen. Hij doet daartoe een aanbod tot schadeloos-

stelling en verzoekt de ondernemingskamer om de schadeloosstelling overeenkomstig dat aanbod vast te stellen. Onteigende partijen die zich niet in de door de minister aangeboden schadeloosstelling kunnen vinden, kunnen daartegen bij verweerschrift opkomen en de ondernemingskamer verzoeken om een hogere schadeloosstelling vast te stellen. De ondernemingskamer is bevoegd om een hogere schadeloosstelling toe te kennen, indien het door de minister aangeboden bedrag geen volledige vergoeding van de geleden schade zou blijken te zijn.

Kamerstuk 33 059 nr 6

Minister De Jager: Is het niet logisch dat de vergoeding in het geval van onteigening door de minister gelijk is aan de liquidatiewaarde? Deze vraag werd onder andere gesteld door de SP. Bepaald is dat wordt uitgegaan van het verwachte toekomstperspectief zonder dat er sprake is van onteigening. In veel gevallen zal de liquidatiewaarde ook daadwerkelijk die waarde zijn. Dat hoeft niet per se het geval te zijn wanneer de financiële stabiliteit gevaar loopt, terwijl de desbetreffende onderneming nog solvabel is, maar er bijvoorbeeld wel sprake is van een bankrun. Dan kan het dus anders uitpakken. Nogmaals, we hebben te maken met internationale waarborgen en rechten. Zelf willen we ook de beginselen van behoorlijk bestuur hantieren. Daarom heeft deze afweging in het wetsvoorstel dat ik bij de Kamer heb ingediend, zo uitgepakt. Is de minister niet bang dat de Staat zal worden overladen met claims voor aanvullende schadeloosstelling?

De heer Irrgang (SP): De minister zegt dat het in veel gevallen zal neerkomen op de liquidatiewaarde. Hij noemt een voorbeeld van een solvabele bank waarbij wel sprake is van een bankrun. Zal de bank in die situatie niet failliet gaan en het niet overleven zonder ingrijpen? Dan komt de liquidatiewaarde op dat moment toch in beeld als de beste waarde?

Minister De Jager: Dat is denkbaar, maar het hoeft niet op voorhand zo te zijn, omdat er op een moment ingegrepen kan worden waarop het nog niet zeker is dat het anders tot een heel triest einde leidt voor die bank, maar in verband met de financiële stabiliteit toch nog net één klein stapje eerder zou moeten worden ingegrepen, met alle waarborgen natuurlijk. Maar je kunt niet zeggen dat je in alle gevallen bij wijze van spreken pas een uur of een paar uur voor een faillissement ingrijpt. Dat vind ik iets te beperkend aan het instrumentarium. Het is mogelijk dat je op een iets eerder moment moet ingrijpen in het belang van de financiële stabiliteit. Dan zou de liquidatiewaarde wellicht niet voldoen aan de normale eisen die de overheid moet nakomen.

De heer Irrgang (SP): Dit is een heel belangrijk punt. Ik begrijp heel goed dat de minister zegt dat je soms eerder wilt ingrijpen in het belang van de financiële stabiliteit. Maar vanuit het perspectief van de belastingbetaler is het merkwaardig dat dat tot een hogere prijs leidt voor de aandeelhouders dan dat je wacht tot het laatste weekend van tevoren, zoals het bij ABN AMRO/Fortis gebeurde. Het is toch een merkwaardige uitkomst dat het de belastingbetaler meer geld kost omdat de Staat eerder ingrijpt?

Minister De Jager: Ja, maar het hangt ervan af wat je dan als «kosten voor de belastingbetaler» definieert. De directe

kosten, de overnamekosten voor de belastingbetaler kunnen dan inderdaad hoger uitpakken, maar de totale maatschappelijke kosten zijn lager, inclusief die voor de belastingbetaler. Dat is de weging die je moet maken. Als de vertrouwenseffecten in de economie optreden, kunnen er tientallen miljarden euro's minder door bijvoorbeeld minder belastingopbrengsten in de schatkist komen, omdat er een recessie tot stand is gebracht – dat hebben we ook gezien in 2008 – terwijl je dat met een relatief klein bedrag kunt helpen voorkomen. Het is een afweging die je integraal moet maken. Ook de maatschappelijke kosten zijn voor een minister van Financiën van belang.

Handelingen II, 7 februari 2012, 50-17-60 / 50-17-84

Minister De Jager: De heer Irrgang vroeg of de aandeelhouders bij eerder ingrijpen meer geld krijgen. Dat hoeft niet zo te zijn, maar het zou zo kunnen zijn. We hebben hierover gisteren in het wetgevingsoverleg uitgebreid gesproken. Of je nu eerder of later ingrijpt, in alle gevallen geldt één waarderingsgrondslag en dat is een redelijke prijs bij onteigening. Er is ook een juridische noodzaak om een redelijke prijs bij onteigening neer te leggen. Dat hebben we ook getoetst. Deze prijs kan hoger zijn – die kans is zeer aanwezig – als eerder moet worden ingegrepen, omdat de instelling op dat moment nog meer waard is. Het alternatief is later ingrijpen. Het alternatief is niet om een minder dan redelijke beloning vast te stellen, omdat dat niet mag. Dat zou een niet-redelijke prijs bij onteigening zijn. Als je later ingrijpt, kan weliswaar die redelijke prijs lager zijn, maar dan heb je het probleem dat zich een aantal risico's verder materialiseren, waardoor de maatschappelijke kosten kunnen oplopen.

De heer Irrgang heeft ook gevraagd of de ethiek van de bank moet worden meegenomen. Laat ik het zo zeggen: in ieder geval het bredere maatschappelijke belang. Het primaire oogmerk bij een dergelijke overname is het belang van de depositohouders en de nutsfunctie van een bank. Als de overnemer solide is, zijn dat de doorslaggevende maatschappelijke belangen: het belang van die depositohouders, die nutsfunctie en de vraag of de onderneming solide is. Natuurlijk spelen ook duurzaamheid en houdbaarheid van de bank daarbij een rol. Deze aspecten zijn ook in het belang van de depositohouders.

De heer Irrgang (SP): Ik heb nog een vraag naar aanleiding van het eerdere antwoord over die redelijke prijs. De minister zegt eigenlijk: als je eerder ingrijpt, staat die onderneming net iets verder van de afgrond. Op grond daarvan is de redelijke prijs dan een hogere prijs. Blijft het niet zo dat een onderneming of gezond is, zodat een marktprijs een redelijke prijs is, of gewoon op die afgrond van liquidatie afgaat? Het gaat mij erom dat wij met deze wet niet een mogelijkheid creëren waardoor straks een te hoge prijs wordt betaald. Tot het onmogelijke is natuurlijk niemand gehouden, maar dat zie ik wel als een gevaar, ook omdat in dit wetsvoorstel het punt van de heer Van Vliet over de obligatiehouders buiten beschouwing blijft. Het gaat mij erom dat wij zo veel mogelijk doen zodat de belastingbetaler een zo laag mogelijke prijs gaat betalen, als van die bevoegdheid gebruik wordt gemaakt.

Minister De Jager: In ieder geval tegen zo laag mogelijke maatschappelijke kosten. Je moet de financiële stabiliteit

altijd breder wegen. Het kan zijn dat de prijs iets hoger is, maar dat de overige maatschappelijke kosten lager zijn. Het is gewoon zo dat je niet precies met een schaarste kunt knippen wanneer een onderneming over de rand van de afgrond gaat. Anders is het óf een onderneming die helemaal solide en gezond is en die een going concern-waardering heeft op de aandelenmarkt, die volledig gekapitaliseerd kan worden en die aan funding kan komen óf het is een onderneming die nagenoeg is omgevallen. Kennelijk waardeert de markt nog niet volledig, voor 100%, een default risk als een bedrijf dichterbij de afgrond raakt, maar nog niet helemaal over de rand gaat. Anders had de markt er helemaal geen vertrouwen meer in. Er is een bepaald grijs gebied waarin de financiële stabiliteit vereist dat ingegrepen wordt. Ook het grijze gebied kan heel erg schadelijk zijn voor de stabiliteit, maar toch net niet inhouden dat het bedrijf al bijna of geheel is omgevallen. Als je dan onteigent, zo zijn de procedures, moet je wel de redelijke prijs van dat moment betalen.

Wij zullen daar terughoudend in zijn. Dat wil ik de heer Irrgang wel zeggen. Wij doen het immers niet graag. Wij betalen als ministerie van Financiën sowieso al niet graag dingen, laat staan dat wij tegen onze zin financiële instellingen moeten overnemen. Wij zijn er zeer terughoudend in, zeker als het gaat om de hoogte van de prijs. Wij zien er niets in om te veel te betalen. Maar goed, ik moet de totale kosten in de gaten houden en dat is meer dan alleen de prijs van de onderneming.

[...]De heer Van Vliet vraagt hoe de kosten bij de vermogensverschaffers en ook bij obligatiehouders kunnen worden gelegd. Dat is een belangrijke vraag. Wij hebben daarover gisteren ook al even gesproken. Het wetsvoorstel is zo ingericht dat de kosten zo veel mogelijk voor rekening van private partijen komen. Ik ben het daarom helemaal eens met de strekking van de vraag van de heer Van Vliet. Allereerst bij aandeelhouders door onteigening van de minister van Financiën. Dan zal een redelijke prijs naar verwachting toch wel heel erg laag zijn. Als je onteigent, zal die laag zijn voor de aandeelhouders. Bij een aandelenoverdracht geldt hetzelfde.

Bij obligatiehouders kunnen er meerdere scenario's zijn. Bij de overdracht van bijvoorbeeld deposito's onder de dgs blijven de obligatiehouders in de probleebank achter. Het restant van die probleebank zou dan waarschijnlijk failliet gaan. De obligatiehouders hebben daarop dan een claim en zullen daarvoor dus ook private sector involvement zijn. Bij onteigening van de minister van Financiën van aandelen behouden obligatiehouders vaak hun rechten, maar het is met deze wet ook technisch mogelijk dat alleen activa worden onteigend. Dan blijven ook de passiva achter in een vehikel. Als de schadevergoeding voor de onteigende activa lager is dan het bedrag van de schulden, die kans is natuurlijk groot, zullen schuldeisers een groot deel moeten afschrijven op hun passiva.

Bij private sector involvement voor obligatiehouders geven wij de voorkeur aan het Europese traject van "bail-in debt". Dat is het afschrijven van schulden zonder dat de activiteiten van de instellingen worden stopgezet. Daarmee zijn we in Europees verband nog bezig. Het grote voordeel daarvan is het level playing field. Ook de juridische procedures zijn duidelijker. We kunnen er zelfstandig niet te veel op

vooruitlopen. We hebben heel veel aandacht voor het dossier, niet alleen voor de aandeelhouder maar ook voor de obligatiehouder.

Kamerstuk 33 059 nr 3

c. rechtsbescherming

Naast de mogelijkheid om het bedrag van de schadeloosstelling door een rechter te laten toetsen, voorziet Deel 6 ook in rechtsbescherming tegen de door de minister te nemen besluiten zelf. Zowel tegen een door de minister getroffen onmiddellijke voorziening als tegen een onteigeningsbesluit kan beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Daarbij is bepaald dat eventuele beroepen moeten worden behandeld volgens de in de Awb opgenomen regels voor versnelde behandeling. Gelet op het ingrijpende karakter van de maatregelen die de minister op grond van de in de artikelen 6:1 en 6:2 voorgestelde bevoegdheden kan nemen, is het van het grootste belang dat over die maatregelen met spoed het oordeel van een rechter kan worden verkregen. Om die reden is in het wetsvoorstel bepaald dat de Afdeling uiterlijk 14 dagen na indiening van het beroepschrift uitspraak doet. Deze snelle procedure komt, wanneer er tegen het door de minister genomen besluit beroep is ingesteld, de rechtszekerheid ten goede. Daarnaast staat ook de mogelijkheid open om bij de Afdeling een voorlopige voorziening te vragen.

Voor het geval een besluit zou worden vernietigd, is nog van belang dat de Afdeling met toepassing van artikel 8:72, derde lid, Awb kan bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel of gedeeltelijk in stand blijven. Reden kan bijvoorbeeld zijn dat het wenselijk is dat bepaalde op het vernietigde besluit gebaseerde rechtshandelingen hun geldigheid behouden. Ook is denkbaar dat op grond van het besluit feitelijke handelingen zijn verricht, die naar hun aard niet goed ongedaan kunnen worden gemaakt. In dergelijke gevallen kan de Afdeling besluiten de gevolgen van het vernietigde besluit geheel of gedeeltelijk in stand te laten. Worden de gevolgen niet in stand gelaten, dan zal bijvoorbeeld de eigendomsovergang van een aandeel of vermogensbestanddeel geacht moeten worden nooit te hebben plaatsgevonden. De aandeelhouder is gewoon aandeelhouder gebleven, de onderneming nooit onteigend; andersluidende inschrijvingen zullen moeten worden hersteld. Eventuele schade die in de tussentijdse periode is geleden door het feit dat men bijvoorbeeld niet over zijn aandeel kon beschikken, zal zich moeten oplossen in een schadevergoeding. Opgemerkt zij verder nog dat de rechtsgeldigheid van privaatrechtelijke handelingen die rusten op het vernietigde besluit, wordt bepaald door het privaatrecht en dan met name de voorzieningen van Boek 3 BW.

Kamerstuk 33.059 nr. C

De aan het woord zijnde leden [van de CDA-fractie (red.)] vragen verder hoe kan worden voorkomen dat de – naar het oordeel van deze leden op zich terecht – mogelijkheden om een beroep bij de rechter in te stellen kunnen leiden tot mogelijk tijdsverlies met mogelijk fatale gevolgen of op zijn minst ernstige gevolgen.

Onderscheid moet worden gemaakt tussen de bevoegdhe-

den van de minister van Financiën, geregeld in Deel 6 van de Wft, en de bevoegdheden van DNB, geïntroduceerd in Deel 3 van de Wft en de Faillissementswet.

De eerste categorie bestaat uit maatregelen betreffende de stabiliteit van het financiële stelsel. Bewust is afgezien van de mogelijkheid om vooraf tegen deze maatregelen op te komen, om daarmee tijdsverlies te voorkomen. Wel kan achteraf beroep worden aangetekend bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State tegen de maatregel zelf. Hierbij is voorzien in een snelle procedure om spoedig tot een rechterlijk oordeel te kunnen komen. De ondernemingskamer toetst eveneens achteraf het aanbod tot schadeloosstelling dat door de minister is gedaan.

Binnen de tweede categorie bevoegdheden moet onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds de situatie waarin belanghebbenden in staat worden gesteld te worden gehoord voorafgaand aan de beslissing van de rechter, en anderzijds de situatie waarin belanghebbenden zich achteraf verweren, dus nadat de rechter een beslissing heeft gegeven. Het aantal belanghebbenden dat vooraf in staat wordt gesteld te worden gehoord, is beperkt. Ingeval van een verzoek tot een overdrachtsregeling, waarbij een plan tot overdracht van deposito-overeenkomsten, of activa of passiva wordt overgelegd, een verzoek tot een noodregeling of een verzoek tot faillissement wordt slechts één belanghebbende, te weten de probleeminstelling zelf, vooraf in de gelegenheid gesteld te worden gehoord. Het verleden heeft laten zien dat verweer door de probleeminstelling tegen het verzoek om de noodregeling uit te spreken niet zal leiden tot vertraging. Ingeval van een verzoek tot een overdrachtsregeling, waarbij een plan tot overdracht van aandelen wordt overgelegd, worden de probleeminstelling en, wanneer belangen van geheimhouding of spoed zich daartegen niet verzetten, de aandeelhouders die meer dan 5% van het geplaatste kapitaal vertegenwoordigen (dus ten hoogste 20 aandeelhouders) vooraf in staat gesteld te worden gehoord. De overige aandeelhouders hebben achteraf het recht van verzet. Voor het horen van de probleeminstelling geldt hetzelfde als hiervoor. Voor het vooraf horen van de aandeelhouders geldt dat de bepaling dat de belangen van geheimhouding en spoed zich tegen het horen niet verzetten, voorkomt dat ernstige of fatale gevolgen zich zullen voordoen. Artikel 3:159aa bepaalt uitdrukkelijk dat gegrondverklaring van het verzet tegen de maatregel zelf niet leidt tot vernietiging van de overdrachtsregeling indien de ongedaanmaking van de overdrachtsregeling onevenredig ernstige gevolgen zou hebben. Verweer tegen de prijs kan evenmin tot vernietiging van de overdrachtsregeling leiden. Ook hier kunnen dus geen ernstige, laat staan fatale gevolgen intreden.

Kamerstuk 33.059, nr. 03

d. verhouding tot de overdrachtsregeling

In dit kader dient ook te worden stilgestaan bij de verhouding tussen de overdrachtsregeling uit artikel 3:159u e.v. en de onteigeningsbevoegdheid uit artikel 6:2. In beide gevallen kunnen de financiële onderneming en haar aandeelhouders worden geconfronteerd met een gedwongen eigendomsovergang, in het geval van de overdrachtsregeling op een private derde partij en in het geval van artikel 6:2 op de Staat. Het verschil is erin gelegen dat de over-

drachtsregeling als achtergrond heeft de nutsfunctie van een individuele instelling te borgen, terwijl de onteigeningsbevoegdheid uit artikel 6:2 tot doel heeft de stabiliteit van het financiële stelsel als geheel te borgen. In de praktijk zou het uiteraard kunnen voorkomen dat in een bepaalde casus zowel aan het criterium voor toepassing van de overdrachtsregeling als aan het criterium voor toepassing van artikel 6:2 wordt voldaan; het falen van een financiële onderneming kan immers consequenties zowel voor de nutsfunctie van die instelling hebben als voor de stabiliteit van het financiële stelsel. In een dergelijk geval ligt het voor de hand om eerst na te gaan of met toepassing van de overdrachtsregeling kan worden volstaan alvorens, als ultimatum remedium, toepassing van artikel 6:2 te overwegen. Toepassing van de overdrachtsregeling is naar haar aard immers minder ingrijpend dan onteigening op grond van artikel 6:2. Het gaat daarbij niet eens zozeer om de mate van ingrijpendheid voor de betrokken instelling en haar aandeelhouders. Wat betreft de mogelijke gevolgen voor de instelling en haar aandeelhouders ontlopen de overdrachtsregeling en de bevoegdheid op grond van artikel 6:2 elkaar niet wezenlijk. Het verschil in ingrijpendheid betreft vooral het betrokken raken van de Staat en het beroep dat in het geval van een onteigening uit hoofde van artikel 6:2 op de algemene middelen zal moeten worden gedaan. Niet alleen met het oog op de compensatie van de onteigende partij(en), maar ook met het oog op de middelen die wellicht benodigd zullen zijn om de noodlijdende onderneming weer uit de gevarenzone te halen. De totale maatschappelijke impact van een onteigening op grond van artikel 6:2 is daarmee aanzienlijk groter dan de impact van een overdrachtsregeling, waarbij de oplossing immers in het private domein wordt gezocht.

Overigens geldt ook hier – evenals voor de verhouding tussen de artikelen 6:1 en 6:2 – dat toepassing van de overdrachtsregeling geen noodzakelijk voorportaal is voor toepassing van artikel 6:2. Wanneer er onmiddellijk en ernstig gevaar bestaat voor de stabiliteit van het financiële stelsel en de verwachting is dat toepassing van de overdrachtsregeling geen of onvoldoende soelaas zal bieden om het gevaar voor de stabiliteit voor het financiële stelsel tijdig te keren, kan rechtstreeks toepassing worden gegeven aan artikel 6:2. Het zou onjuist zijn om in dat geval te eisen dat eerst de mogelijkheden voor een overdrachtsregeling moeten zijn beproefd, voordat de bevoegdheid uit artikel 6:2 kan worden aangewend.

Tegen de tijd dat men dan aan toepassing van artikel 6:2 toekomt, kan het kwaad reeds zijn geschied.

§ 3.3. Tijdelijke karakter van het overheidsingrijpen

Bij de in 2008 en 2009 met het oog op de stabiliteit van het financiële stelsel genomen maatregelen gold steeds als uitgangspunt dat die maatregelen slechts een tijdelijk karakter hebben.² Dit uitgangspunt geldt ook voor eventuele op grond van Deel 6 te nemen maatregelen. Voor de bevoegdheid om een onmiddellijke voorziening te treffen is dit ook uitdrukkelijk in artikel 6:1, derde lid, vastgelegd. Op grond van dat lid dient in het besluit waarbij de onmiddellij-

² Kamerstuk 31.371, nr. 12; 31.371, nr. 23; 31.371, nr. 32; 31.789, A en nr. 1.

ke voorziening wordt opgelegd, ook de termijn van die voorziening te worden bepaald. Een soortgelijke bepaling ontbreekt evenwel bij de onteigeningsbevoegdheid van artikel 6:2. Niet omdat in dat geval het uitgangspunt van de tijdelijkheid daar niet zou gelden, maar omdat onteigening naar haar aard een permanent karakter heeft dat zich niet in tijd laat begrenzen. In het geval van onteigening zal de tijdelijkheid van het overheidsingrijpen zich dan ook moeten vertalen in het (eventueel geleidelijk) weer privatiseren van de financiële onderneming, zodra het gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel is geweken. Dit is in lijn met het in november 2008 geformuleerde voornemen om in financiële ondernemingen te participeren totdat een goede mogelijkheid is gevonden om het aandeelhouderschap naar de private sector terug te brengen. De operationele continuïteit van de financiële sector staat daarbij voorop. Met het oog op privatisering is denkbaar dat als alternatief voor een geldelijke schadeloosstelling een combinatie van geld en effecten (bijvoorbeeld claimrechten) wordt aangeboden.

§ 3.4. Verantwoordelijkheidsverdeling en betrokkenen

De Minister van Financiën is samen met DNB verantwoordelijk voor de stabiliteit van het financiële stelsel. In het wetsvoorstel is de bevoegdheid om maatregelen te treffen als de stabiliteit van het financiële stelsel ernstig in gevaar is, neergelegd bij de minister. Gelet op de medeverantwoordelijkheid van DNB en de kennis en expertise die deze bezit, dient de minister DNB te raadplegen alvorens zijn bevoegdheden op grond van dit wetsvoorstel aan te wenden. In het wetsvoorstel is dit uitdrukkelijk geregeld. Ook voorziet het wetsvoorstel in een specifieke bevoegdheid van de minister om bij DNB de (vertrouwelijke) gegevens en inlichtingen op te vragen, die hij met het oog op zijn (mede)verantwoordelijkheid voor de stabiliteit van het financiële stelsel behoeft. Vanzelfsprekend strekt het overleg tussen de minister en DNB er tevens toe om eventuele interventies van de minister en van DNB te coördineren. In dat kader dient, indien ten gevolge van een gevaarlijke ontwikkeling bij een individuele instelling ook de stabiliteit van het financiële stelsel in gevaar is, ook de afweging te worden gemaakt of het nodig is op grond van artikel 6:2 te interveniëren of dat met toepassing van de overdrachtsregeling kan worden volstaan.

Het wetsvoorstel laat onverlet de bevoegdheid van DNB om een aanwijzing te geven aan een financiële onderneming, indien zij tekenen ontwaart van een ontwikkeling die het eigen vermogen, de solvabiliteit of de liquiditeit van die financiële onderneming in gevaar kunnen brengen.

Evenmin beoogt het wetsvoorstel af te doen aan de bevoegdheid van DNB om bij een financiële onderneming een zogeheten stille curator aan te stellen. De bevoegdheid tot intrekking van het besluit tot benoeming van de curator behoort tot het exclusieve terrein van DNB. De imperatieve intrekkinggronden zijn opgenomen in artikel 1:76, zevende lid, van de Wft. Wel dient daarbij te worden opgemerkt dat het niet voor de hand ligt dat DNB een curator zou aanstellen, wanneer ten aanzien van een onderneming reeds door de minister is geïntervenieerd op grond van een in dit wetsvoorstel opgenomen bevoegdheid. Van belang is ook dat de prudentiële vereisten en de gedragsnormen uit de Wft in

beginsel onverkort van toepassing blijven op de financiële onderneming in kwestie.

Het feit dat de minister, omwille van de stabiliteit van het financiële stelsel, met gebruikmaking van zijn bevoegdheden op grond van het voorgestelde nieuwe Deel 6 bij een financiële onderneming heeft geïntervenieerd, doet daaraan niet af.

Met betrekking tot de Autoriteit Financiële Markten (AFM) is van belang dat deze tijdig op de hoogte wordt gesteld van een besluit of voorgenomen besluit op grond van artikel 6:1 of 6:2. De AFM kan dan beoordelen of het besluit aanleiding geeft om de handel te doen stilleggen, en daartoe zo nodig voorbereidingen treffen. In één geval is de AFM zelfs verplicht om de handel te doen stilleggen. Indien de minister met betrekking tot een financiële onderneming waarvan effecten zijn toegelaten tot een gereguleerde markt of multilaterale handelsfaciliteit, heeft besloten tot onteigening van effecten van die onderneming, is de AFM zodra zij daarvan kennisgeving ontvangt, verplicht om de handel in die effecten of daaraan gerelateerde financiële instrumenten stil te doen leggen.

In dit wetsvoorstel is voorts uitdrukkelijk voorzien in betrokkenheid van de Minister-President bij de totstandkoming van besluiten op grond van de artikelen 6:1 en 6:2. De ingrijpendheid van de maatregelen maakt het wenselijk dat bij de beoordeling of moet worden ingegrepen, een andere bewindspersoon nauw betrokken is. De Minister-President ligt hierbij in de rede. Gelet op mogelijke uitstralingseffecten richting het bedrijfsleven, zal van een voorgenomen onteigeningsbesluit ook de Minister van Economische Zaken, Innovatie en Landbouw op de hoogte worden gebracht, tenzij de vereiste spoed zich daartegen verzet. Niet ondenkbaar is immers dat het besluit op zeer korte termijn en dus onder grote tijdsdruk tot stand moet komen. Dit is ook de reden dat in het wetsvoorstel de totstandkoming van het besluit zelf zo eenvoudig mogelijk is gehouden, door te bepalen dat een onteigeningsbesluit door de Minister van Financiën, in overeenstemming met de Minister-President, wordt genomen.

§ 3.5. Relatie met onteigeningswet en Noodwet financieel verkeer

Bij het opstellen van het wetsvoorstel is overwogen om de in het nieuwe Deel 6 voorgestelde onteigeningsbevoegdheid in de onteigeningswet onder te brengen. Aansluiting bij de onteigeningswet ligt echter minder voor de hand, omdat die wet vooral is geschreven met het oog op de onteigening van onroerende zaken (grond, gebouwen) en als zodanig een minder geschikt kader biedt voor onteigening van effecten of vermogensbestanddelen van financiële ondernemingen. In de systematiek van de onteigeningswet dient een eventuele onteigening bovendien te worden voorafgegaan door een zogeheten minnelijke fase, waarin eerst moet worden getracht tot een minnelijke overeenkomst te komen. Voor de gevallen waarop Deel 6 betrekking heeft, zal een dergelijke procedure vermoedelijk te tijdrovend zijn, terwijl door de langere procedure en de fase waarin naar een minnelijke overeenkomst moet worden gestreefd, de risico's op ongewenste bekendmakingseffecten aanzienlijk toenemen. Een ander bezwaar tegen opname in de onteigeningswet is uiteraard dat die wet slechts

ten dele als kader voor de in het nieuwe Deel 6 voorgestelde maatregelen zou kunnen dienen. In de onteigeningswet zou hoogstens de in artikel 6:2 opgenomen bevoegdheid tot onteigening een plaats kunnen krijgen; voor de in artikel 6:1 geregelde bevoegdheid om onmiddellijke voorzieningen te treffen zou dan een ander kader gezocht moeten worden.

Mede gelet op de inhoudelijke samenhang tussen beide bevoegdheden en hun relatie met de Wft, is er dan ook voor gekozen de nieuwe bevoegdheden in de Wft onder te brengen. Dit neemt niet weg dat bij het opstellen van Deel 6, waar mogelijk, is aangesloten bij de wijze waarop vergelijkbare onderwerpen in de onteigeningswet zijn geregeld.

De Noodwet financieel verkeer biedt evenmin een passend kader voor de bevoegdheden waarin het nieuwe Deel 6 voorziet. In die wet is weliswaar een scala aan bijzondere bevoegdheden opgenomen, maar die zijn vooral bedoeld voor buitengewone omstandigheden zoals oorlogen of watersnoodrampen. De Noodwet financieel verkeer regelt allerlei praktische zaken om te voorkomen dat in dergelijke buitengewone omstandigheden het betalingsverkeer niet meer zou functioneren. De wet ziet niet op het financiële stelsel als zodanig. Bovendien mist zij de voor Deel 6 zo belangrijke aansluiting bij (de systematiek van) de Wft, met inbegrip van de daarin geregelde taken en bevoegdheden van DNB en AFM.

Uitbreiding van de Noodwet financieel verkeer met de in dit wetsvoorstel geregelde bevoegdheden (en alle bepalingen die aanvullend nodig zouden zijn om aansluiting bij de Wft te bewerkstelligen) ligt daarom niet voor de hand.

Kamerstuk 33.059 nr 07

De leden van de VVD-fractie vragen op basis van welke criteria de minister van Financiën kan besluiten om zijn bijzondere bevoegdheden aan te wenden, en of de minister alleen kan ingrijpen indien ook is voldaan aan de criteria die gelden voor een interventie door DNB. Zij vragen voorts of aanvullend het criterium «algemeen publiek belang» zou moeten gelden.

In de artikelen 6:1 en 6:2 Wft kunnen drie elementen worden onderscheiden die van belang zijn voor de in die artikelen geregelde bijzondere interventiebevoegdheden van de minister van Financiën. Het belangrijkste element is uiteraard dat er sprake moet zijn van zowel ernstig als onmiddellijk gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Het tweede element is dat dit gevaar ook verband moet houden met de situatie waarin de betrokken financiële onderneming zich bevindt.

Ontbreekt dat verband, dan is een interventie jegens die onderneming niet mogelijk en ook niet gerechtvaardigd. Het derde element betreft de eis dat de interventie moet geschieden «met het oog op de stabiliteit van het financiële stelsel». Dit betekent dat van de interventie in redelijkheid moet kunnen worden verwacht dat zij bijdraagt aan het afwenden of beperken van het dreigende gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel of het herstellen van die stabiliteit. De artikelen 6:1 en 6:2 Wft vereisen niet dat ook aan de criteria voor een interventie door DNB moet zijn voldaan.

In het criterium «met het oog op de stabiliteit van het financiële stelsel» ligt ook reeds het door de leden aan het

woord genoemde algemeen belang besloten. De impact die een niet meer naar behoren functionerend financieel stelsel zou hebben op de reële economie, is zo groot dat de stabiliteit van het financiële stelsel niet los kan worden gezien van het algemeen belang. Bij een niet naar behoren functionerend financieel stelsel moet worden gedacht aan betalingsverkeer dat stopt, depositohouders die niet meer bij hun tegoeden kunnen, het opdrogen van kredietverlening en kredietfaciliteiten, of risico's die niet meer afgedekt zijn of kunnen worden.

De leden van de PvdA-fractie en de leden van de PVV-fractie vragen hoe wordt bepaald of ingeschat dat er sprake is van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel. De leden van de PvdA-fractie vragen voorts wie het laatste woord heeft, als de minister van Financiën en DNB van mening zouden verschillen.

De bevoegdheid om in te grijpen indien de stabiliteit van het financiële stelsel in gevaar is, is in het wetsvoorstel aan de minister van Financiën opgedragen. Het besluit dient te worden genomen in overeenstemming met de minister-president. Feitelijk wordt het besluit dus door twee bewindslieden gedragen, zij het dat het voortouw bij de minister van Financiën ligt. Deze zal een inschatting moeten maken van de aard en de ernst van de problemen waarin de betrokken financiële onderneming verkeert, alsmede van de aard en de ernst van de gevolgen die het omvallen van die onderneming kan hebben voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Voor ondernemingen die vanwege hun omvang als «systeemrelevant» worden gezien, zal de focus daarbij vermoedelijk vooral liggen op de aard en de ernst van de problemen waarin die onderneming verkeert. Dat het omvallen van een systeemrelevante onderneming grote consequenties voor de stabiliteit van het financiële stelsel zal hebben, spreekt welhaast voor zich. Daarmee is echter niet gezegd dat de interventiebevoegdheden van de minister van Financiën alleen ten aanzien van systeemrelevante ondernemingen kunnen worden aangewend. Ook het omvallen van kleinere ondernemingen kan systeemrelevante consequenties hebben, wanneer dat er bijvoorbeeld toe zou leiden dat het vertrouwen in het financiële stelsel als geheel wegvalt. In een dergelijk geval zal niet alleen een inschatting moeten worden gemaakt van de concrete problemen waarin de betrokken onderneming verkeert, maar ook van het risico op ontwrichting van het financiële stelsel. Verder zal de minister van Financiën, naast een inschatting van de ernst van het gevaar, een inschatting moeten maken van de urgentie van de situatie. Om te mogen ingrijpen dient immers niet alleen sprake te zijn van een ernstig gevaar, maar ook van een onmiddellijk gevaar. De minister zal deze inschattingen vanzelfsprekend in nauw overleg met DNB maken. Met het oog hierop is in de artikelen 6:1 en 6:2 Wft ook vastgelegd dat de minister DNB moet raadplegen over een voorgenomen interventie. De eindverantwoordelijkheid ligt evenwel bij de minister. In dat opzicht heeft de minister, om de vraag van de leden van de PvdA-fractie te beantwoorden, dus het laatste woord.

De leden van de PVV-fractie vragen hoe de kosten worden bepaald en of er sprake is van een kosten/batenanalyse.

Zijn er situaties denkbaar waarin de risico's van kapitaalinjecties en garantstelling voor één of meerdere ondernemingen groter zijn dan de risico's voor de stabiliteit van de financiële sector?

Er zijn inderdaad situaties denkbaar waarin de risico's van kapitaalinjecties of garantstellingen voor bepaalde ondernemingen groter zijn dan de risico's voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Het ligt evenwel voor de hand dat er in dat geval geen sprake zal zijn van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel.

Als er daarentegen wel sprake is van ernstig en onmiddellijk gevaar, valt de afweging geheel anders uit. De economische en maatschappelijke schade die het gevolg zal zijn van een niet meer functionerend financieel stelsel, zal vrijwel zeker vele malen groter zijn dan het beroep dat op de publieke middelen moet worden gedaan om de betrokken onderneming(en) overeind te houden en te voorkomen dat het financiële stelsel implodeert. Een niet meer functionerend financieel stelsel zal in alle geledingen van de samenleving tot problemen leiden: girale tegoeden waar men geen toegang meer toe heeft, salarissen die niet meer kunnen worden overgemaakt, rekeningen die om die reden niet meer kunnen worden betaald, middenstanders die vanwege het onbetaald blijven van rekeningen en het opdrogen van kredietfaciliteiten in de problemen raken en ga zo maar door. Bij ernstig gevaar voor de stabiliteit zullen de baten van ingrijpen daarom altijd opwegen tegen de kosten. Overigens dient daarbij te worden opgemerkt dat het ingrijpen dan niet noodzakelijk de vorm behoeft te krijgen van kapitaalinjecties of garantstellingen. Om de interventiemogelijkheden van de overheid uit te breiden, voorziet het wetsvoorstel ook in de mogelijkheid van onteigening. Bij de keuze tussen bijvoorbeeld kapitaalinjecties of onteigening mag ook worden meegewogen, welke interventie uiteindelijk de minste kosten voor de belastingbetaler met zich brengt.

De leden van de ChristenUnie-fractie vragen eveneens naar de toepassing van de criteria voor de interventiebevoegdheden en naar het verband tussen de onderneming en het acute dreigende gevaar voor het financiële stelsel. In hoeverre zijn de criteria voor toepassing van de interventiebevoegdheden sluitend en voorkomen ze discussie?

Het is moeilijk om de criteria in termen van sluitend of niet sluitend te duiden. Enerzijds zijn de interventiebevoegdheden uit de artikelen 6:1 en 6:2 Wft bewust open geformuleerd om niet onbedoeld situaties die een gevaar voor de stabiliteit zouden kunnen opleveren, uit te sluiten.

Anderzijds is het doel van die bevoegdheden – de minister mag de bevoegdheden slechts toepassen met het oog op de stabiliteit van het financiële stelsel – duidelijk aangegeven.

Mocht het ooit tot toepassing van een van beide bevoegdheden komen, dan zal dat vrijwel zeker discussie oproepen, al was het maar vanwege de grote financiële belangen die bijvoorbeeld voor de aandeelhouders gemoed zijn met een eventuele onteigening. Wel is in het wetsvoorstel getracht die discussie zo goed mogelijk te kanaliseren: tegen het besluit om toepassing te geven aan artikel 6:1 of 6:2 Wft staat beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, die het beroep in een versnelde

procedure behandelt. De Afdeling doet uiterlijk 14 dagen na indiening van het beroepschrift uitspraak. Hierdoor is verzekerd dat discussies over de interventie zelf op zo kort mogelijke termijn worden beslecht. Daarnaast voorziet het wetsvoorstel in een aparte procedure bij de ondernemingskamer van het Gerechtshof te Amsterdam voor de vaststelling van de bij een eventuele onteigening te betalen schadeloosstelling. In die procedure kan de hoogte van de schadeloosstelling ter discussie worden gesteld. Opgemerkt zij nog dat de open formulering van de bevoegdheden het des te belangrijker maakt dat een eventueel interventiebesluit deugdelijk wordt gemotiveerd. Uit die motivering zal moeten blijken waarom de situatie waarin een bepaalde financiële onderneming verkeert, de minister tot ingrijpen noopt.

De leden van de VVD-fractie vragen hoe lang de AFM de handel in onteigende effecten van een financiële onderneming maximaal kan stilleggen. De leden van de PvdA-fractie vragen of het stilleggen van de handel tot een bankrun zou kunnen leiden en hoe daarmee rekening wordt gehouden.

De AFM kan de handel in onteigende effecten in beginsel opschorten of onderbreken totdat de uitgevende onderneming geen beursnotering meer heeft. Er geldt daarbij geen maximumtermijn.

Het ligt niet in de lijn der verwachting dat het stilleggen van de handel tot een bankrun zal leiden, wanneer het stilleggen verband houdt met een onteigening of andere interventie door de minister van Financiën. Niet het stilleggen van de handel, maar de interventie door de minister zal in dat geval centraal staan. De interventie zal bovendien mede tot doel hebben om – in geval van een bank – een bankrun op de betrokken onderneming te voorkomen. Het ligt daarom niet voor de hand dat het stilleggen van de handel, wat in feite slechts een afgeleide actie is, juist een bankrun zou veroorzaken.

De leden van de VVD-fractie vragen verder of elke aandeelhouder in beroep kan gaan.

Bij een onteigening van aandelen staat inderdaad voor alle aandeelhouders de mogelijkheid van beroep op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State open. Het wetsvoorstel bevat op dat punt geen beperkingen. Ook de schadeloosstellingsprocedure bij de ondernemingskamer van het Gerechtshof te Amsterdam geldt voor alle aandeelhouders.

De leden van de PvdA-fractie vragen of iets aan het «big» van sommige financiële instellingen zou moeten worden gedaan. In lijn met deze vraag stellen de leden van de PVV-fractie dat in de praktijk de omvang van een instelling (mede) bepalend zal zijn voor het al dan niet in gevaar brengen van de financiële stabiliteit, waaruit de indruk kan ontstaan dat grotere ondernemingen middels een kapitaalinjectie of garantstelling «toch wel gered worden». De PVV-fractie vraagt hoe hier tegenaan wordt gekeken en hoe deze gevaren kunnen worden bezworen.

Ten eerste wordt in antwoord op de vragen van genoemde leden verwezen naar de hierboven reeds aangehaalde nota over nuts- en zakenbankactiviteiten van 8 juli 2011. Het

hierin opgenomen actieplan, waar het onderhavige wetsvoorstel deel van uitmaakt, heeft tot doel instellingen scheidbaar te maken zodat zij ingeval van problemen kunnen worden gescheiden. Kort gezegd wordt getracht dit doel te bereiken door in de vorm van herstel- en ontwikkelingsplannen voorbereidingen voor eventuele problemen te treffen en door middel van initiatieven als het onderhavige wetsvoorstel een daarop toegesneden instrumentarium te ontwikkelen.

De leden van de SP-fractie vragen of de conclusie van de Raad van State juist is dat het bereik van de maatregelen om zo nodig tot onteigening over te gaan beperkt is tot een kleine groep financiële ondernemingen die relevant zijn voor de stabiliteit van het stelsel, en of de eerste categorie maatregelen altijd slechts op kleinere banken van toepassing is.

Die conclusie is inderdaad juist. Het in de artikelen 6:1 en 6:2 Wft opgenomen criterium beperkt het bereik van de maatregelen tot de groep van financiële ondernemingen die relevant zijn voor de bescherming van het algemeen belang van een stabiel financieel stelsel. Dit betekent echter niet dat er sprake is van een vooraf vaststaande groep van financiële ondernemingen die onder de reikwijdte van deze bevoegdheden valt.

Afhankelijk van de omstandigheden van het geval zal moeten worden bepaald of aan het criterium voor toepassing van de bevoegdheden wordt voldaan. Zo is het niet ondenkbaar dat de situatie waarin een financiële onderneming zich bevindt onder normale marktomstandigheden niet tot een gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel leidt, terwijl dat onder turbulente marktomstandigheden wel het geval is, bijvoorbeeld vanwege nadelige gevolgen voor het algehele vertrouwen in het financiële stelsel.

De leden van de fractie van de PvdA vragen of het niet altijd mogelijk moet kunnen zijn dat er bij een forse kapitaalinjectie invloed moet kunnen worden uitgeoefend.

Terecht merken deze leden op dat ingeval van een forse kapitaalinjectie de staat altijd invloed moet kunnen uitoefenen op de betreffende financiële onderneming. Indien de kapitaalinjectie door middel van de uitgifte van nieuwe aandelen in de onderneming plaatsvindt, kan de staat invloed uitoefenen door het aan de aandelen verbonden stemrecht. Vindt de kapitaalinjectie plaats door middel van andersoortige financiële instrumenten, zoals bijvoorbeeld de zogeheten Core Tier 1-securities die ING, Aegon en SNS Reaal tijdens de kredietcrisis in 2008 ontvingen, dan worden contractuele afspraken gemaakt over het uitoefenen van invloed.

De passage in de memorie van toelichting waaraan de leden van de PvdA-fractie refereren heeft echter betrekking op de situatie dat naast bovenstaande reguliere manieren om invloed uit te oefenen het noodzakelijk is aanvullende invloed uit te oefenen, zoals bijvoorbeeld de schorsing van een bestuurder of commissaris.

De leden van de PvdA-fractie vragen of er in afwachting van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op een tegen een onteigening ingesteld beroep wel al feitelijk sprake is van onteigening. Zij vragen

voorts wat de gevolgen zijn, als de Afdeling het besluit tot onteigening zou vernietigen en bovendien zou beslissen om de gevolgen niet in stand te laten. Zal dit niet alsnog tot een bankrun en daarmee tot grote problemen voor de betrokken onderneming leiden?

Wat wordt er gedaan als dit tot claims tegen de Staat zou leiden, zo vragen zij.

De onteigening is juridisch gezien een feit vanaf het moment waarop het onteigeningsbesluit in werking treedt. Het instellen van beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak schorst de werking van het onteigeningsbesluit niet. Dit betekent dat de Staat vanaf het moment waarop het onteigeningsbesluit in werking treedt, rechthebbende is van de aan de onteigende aandelen en de aan die aandelen verbonden zeggenschap kan uitoefenen. Het ligt echter voor de hand dat de Staat, zolang nog niet op het beroep is beslist, bij het uitoefenen van die zeggenschap grote terughoudendheid betracht en zich, waar het gaat om beslissingen die naar hun aard niet meer goed zouden kunnen worden teruggedraaid, beperkt tot het noodzakelijke.

Mocht de Afdeling bestuursrechtspraak inderdaad tot het oordeel komen dat het onteigeningsbesluit niet op goede gronden is genomen en het besluit vernietigen, dan kan zij bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven. Het ligt voor de hand dat de Afdeling bij haar afweging of het wenselijk of wellicht zelfs noodzakelijk is om de rechtsgevolgen in stand te laten, ook rekening zal houden met bijvoorbeeld het risico dat zich na de vernietiging van het onteigeningsbesluit alsnog een bankrun zou voordoen. Hier ligt ook een belangrijke taak voor de minister van Financiën om, in samenwerking met DNB, een zo goed mogelijke inschatting te maken van de gevolgen van een vernietiging van het onteigeningsbesluit en de Afdeling van alle informatie te voorzien die zij nodig heeft om een goede afweging te kunnen maken met betrekking tot het al dan niet in stand laten van de rechtsgevolgen. Het spreekt voor zich dat moet worden voorkomen dat de vernietiging van het onteigeningsbesluit er alsnog toe zou leiden dat de desbetreffende onderneming ten onder gaat. Dit uiteraard niet alleen om claims tegen de Staat te vermijden, maar ook in het belang van de betrokken onderneming. Los daarvan kunnen claims tegen de Staat niet worden uitgesloten. Het is evenwel aan de rechter om daar een oordeel over te geven.

De leden van de fractie van de PvdA vragen of het mogelijk is de tijdelijkheid van overheidsingrijpen te heroverwegen als daar noodzaak toe blijkt te bestaan.

Uitgangspunt is dat het overheidsingrijpen tijdelijk is en dat wanneer het gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel is geweken de financiële onderneming (eventueel geleidelijk) weer wordt geprivatiseerd.

De operationele continuïteit van de financiële sector staat daarbij steeds voorop. In geval de situatie het niet toelaat, zal de financiële onderneming nog niet worden geprivatiseerd.

Dezelfde leden [van de PvdA fractie (red.)] vragen of DNB verplicht is de minister van Financiën vertrouwelijke gegevens en inlichtingen te verschaffen, en of deze verplichting ook afdwingbaar is.

In artikel 6:5 Wft is bepaald dat de toezichthouder verplicht is de minister van Financiën de vertrouwelijke gegevens en inlichtingen te verschaffen die nodig zijn met het oog op de in de artikelen 6:1 en 6:2 Wft opgenomen interventiebevoegdheden. De verplichting betreft zowel het desgevraagd als eigener beweging verstrekken van gegevens. De verplichting is niet rechtstreeks afdwingbaar. In het theoretische geval dat de toezichthouder in gebreke zou blijven de benodigde gegevens of inlichtingen te verstrekken, zou een beroep kunnen worden gedaan op de taakverwaarlozingsbepaling van artikel 1:43 Wft. Overigens is er geen enkele aanleiding om te veronderstellen dat de toezichthouder de benodigde gegevens niet zou verstrekken.

De leden van de PVV-fractie wijzen erop dat de mogelijkheid tot kapitaalinjecties of garantstelling door de Staat het risico voor de aandeelhouders aanzienlijk verkleint. Zij vragen of, en zo ja, op welke wijze is geregeld dat het risico zoveel mogelijk blijft waar het hoort: bij de aandeelhouder.

Ondergetekende is het met de leden aan het woord eens dat het niet zo mag zijn dat aandeelhouders wel ten volle de lusten, maar niet ten volle de lasten van hun investeringen hebben, terwijl de belastingbetaler het verschil mag bijpassen. Overigens is het niet per definitie zo dat er aan een kapitaalinjectie of garantstelling niet ook een prijskaartje voor de aandeelhouder hangt. Bij een kapitaalinjectie door middel van de uitgifte van nieuwe aandelen verwart bijvoorbeeld de waarde van eerder uitgegeven aandelen en voor een garantstelling door de Staat wordt van de onderneming doorgaans een forse vergoeding gevraagd. Het onderhavige wetsvoorstel legt het risico ook op een andere wijze terug bij de aandeelhouder: het wetsvoorstel maakt het immers mogelijk om in geval van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel tot onteigening van de aandelen in een financiële onderneming over te gaan. De aandeelhouders krijgen dan voor hun onteigende aandelen niet meer dan de werkelijke waarde van die aandelen. In het uiterste geval kan dat zelfs betekenen dat zij voor hun aandelen niets terugkrijgen, omdat de werkelijke waarde, gelet op het te verwachten toekomstperspectief van de betrokken onderneming, nihil is.

Ook heeft de onteigening tot gevolg dat de aandeelhouders niet meeprofiteren van eventuele kapitaalinjecties die na de onteigening plaatsvinden.

De leden van de ChristenUnie-fractie vragen naar de reikwijdte van de nieuwe interventiemogelijkheden en vragen of het wetsvoorstel impliceert dat te allen tijde geïntervenieerd wordt. Ook vragen zij op welke activiteiten van een onderneming de interventie van toepassing is: alleen op de activiteiten die passen onder de nutsfunctie of ook alle overige activiteiten? De leden van genoemde fractie vragen voorts of de regering het met hen eens is dat het van belang is de reikwijdte van de interventie aan te geven, zodat niet-essentiële activiteiten niet onder de interventie zullen vallen en daarmee te voorkomen dat de interventie (ten aanzien van de niet-essentiële activiteiten) door de belastingbetaler wordt bekostigd.

De nieuwe interventiebevoegdheden uit de artikelen 6:1 en 6:2 Wft zien op de stabiliteit van het financiële stelsel en

kunnen uitsluitend worden aangewend als er sprake is van ernstig en onmiddellijk gevaar voor die stabiliteit. Bij ernstig en onmiddellijk gevaar voor de stabiliteit is het uitgangspunt inderdaad dat er, voor zover mogelijk, zal worden geïntervenieerd. De economische en maatschappelijke kosten van niet interveniëren zijn dan eenvoudigweg te groot. Dit betekent niet dat automatisch gebruik zal worden gemaakt van de bijzondere bevoegdheden uit de artikelen 6:1 en 6:2 Wft. Indien met andere, minder ingrijpende interventies kan worden volstaan, hoeft van die bijzondere bevoegdheden geen gebruik te worden gemaakt.

Het is moeilijk reeds bij voorbaat aan te geven wat precies de aard en de omvang van een interventie zal zijn. Vooropgesteld zij dat de artikelen 6:1 en 6:2 Wft tot doel hebben om de stabiliteit van het financiële stelsel als geheel te waarborgen. Als het mogelijk is om bij een interventie onderscheid te maken tussen de (voor de stabiliteit) essentiële functies en niet-essentiële functies van een financiële onderneming ligt het in de rede om te trachten de interventie zo goed mogelijk op de essentiële functies toe te snijden. Er moet evenwel rekening mee gehouden worden dat dit onderscheid niet altijd goed te maken zal zijn. Niet alleen kan in een concreet geval de vereiste spoed daaraan in de weg staan, ook kan de structuur van de desbetreffende onderneming met zich brengen dat essentiële en niet-essentiële functies feitelijk niet goed van elkaar te scheiden zijn. Dit laatste aspect zal naar verwachting minder relevant worden, zodra er voor de onderneming een herstel- en afwikkelingsplan is opgesteld. De interventiemogelijkheden zijn daarom uitdrukkelijk niet beperkt tot essentiële functies van financiële ondernemingen.

De leden van de CDA-fractie vragen of de wettelijke voorschriften en statutaire bepalingen waarvan bij een interventie kan worden afgeweken, niet expliciet zouden moeten worden benoemd. Zij verwijzen in dat verband ook naar het advies van de Afdeling advisering van de Raad van State.

Naar aanleiding van het advies van de Afdeling advisering is in het wetsvoorstel de bevoegdheid om af te wijken van wettelijke voorschriften en statutaire bepalingen nader ingeperkt, door te bepalen dat niet kan worden afgeweken van de bij of krachtens deel 6 gestelde regels. In het nader rapport is uiteengezet dat de bevoegdheid tot afwijking bovendien feitelijk wordt begrensd door de aard van de bevoegdheid en het feit dat er een rechtstreeks verband moet bestaan tussen de interventie en de eventuele afwijking, terwijl de afwijking ook nodig moet zijn voor de effectiviteit van de interventie en in een redelijke verhouding moet staan tot het met de interventie te bereiken doel. Het komt niet wenselijk voor om de afwijkingsbevoegdheid in de artikelen 6:1 en 6:2 Wft verder in te perken. Pas in het concrete geval zal met voldoende zekerheid kunnen worden vastgesteld of, en zo ja, welke afwijkingen nodig zijn om effectief te kunnen interveniëren. Een concrete opsomming van de voorschriften of bepalingen waarvan kan worden afgeweken, zou om die reden al snel onvolledig zijn en daardoor afbreuk kunnen doen aan de effectiviteit van de interventiebevoegdheden. Hetzelfde geldt voor de bevoegdheid van DNB om een overdrachtsplan voor te bereiden met betrekking tot door een probleeminstelling uitgegeven aandelen.

De leden van de ChristenUnie-fractie vragen in te gaan op de relatie tussen het ingrijpen door de toezichthouders en de minister van Financiën. Zij vragen of het bijvoorbeeld mogelijk is dat na ingrijpen door de toezichthouders de minister kan ingrijpen. Voorts vragen deze leden waarom het ingrijpen door de minister van Financiën wettelijk wordt geregeld nu de mogelijkheden voor toezichthouders zijn uitgebreid, en of een aanwijzing richting de toezichthouders niet zou volstaan.

De bevoegdheden die DNB erbij krijgt – de AFM krijgt in dit wetsvoorstel geen nieuwe bevoegdheden – moeten worden onderscheiden van de nieuwe bevoegdheden van de minister van Financiën. De bevoegdheden van DNB zijn gericht op de ordentelijke afwikkeling (of, als dat mogelijk is, de voortzetting met andere aandeelhouders) van financiële ondernemingen die in problemen verkeren. Het accent ligt daarbij op de individuele onderneming. De bevoegdheden van de minister daarentegen strekken ter afwending van ernstig gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel als geheel. Dat laat onverlet dat het inderdaad mogelijk is dat aan een interventie door de minister al een interventie door een toezichthouder is voorafgegaan. In feite is dat inherent aan de gedachte achter de interventieladder. Overigens zal daarbij dan vooral aan de meer preventieve toezichtinstrumenten zoals een aanwijzing moeten worden gedacht. Een stapeling van overdrachtsplan en onteigening ligt minder voor de hand, omdat het overdrachtsplan vaak in het teken zal staan van de afwikkeling van de betrokken onderneming. Dat de minister – tenzij de onderneming ten gevolge van een aandelenoverdracht in haar geheel is overgegaan – nadien nog bij de betrokken onderneming zou moeten ingrijpen is niet waarschijnlijk.

Er zijn twee redenen om de minister van Financiën de bevoegdheid te geven om – kort gezegd – «het noodzakelijke te doen» als de stabiliteit van het financiële stelsel ernstig en onmiddellijk in gevaar is. De eerste reden is dat de (oude en nieuwe) bevoegdheden van de toezichthouders niet kunnen worden aangewend met als enige doel de stabiliteit van het financiële stelsel te borgen. Ook de nieuwe bevoegdheid van DNB om een overdracht te bewerkstelligen voorziet er niet in dat DNB uitsluitend met het oog op de stabiliteit intervenueert. Zoals hierboven al opgemerkt, ligt bij de overdracht het accent op de individuele onderneming, en niet op de stabiliteit van het financiële stelsel als geheel. Er bestaat daarom, naast de oude en nieuwe bevoegdheden van de toezichthouders, ook behoefte aan een bevoegdheid die specifiek betrekking heeft op de stabiliteit van het financiële stelsel.

De tweede reden om de bijzondere interventiebevoegdheden in het belang van de stabiliteit aan de minister van Financiën op te dragen houdt verband met de ministeriële/politieke verantwoordelijkheid die voor dergelijke interventies moet kunnen worden genomen. Gelet op de grote maatschappelijke en economische impact die een interventie in het belang van de stabiliteit kan hebben en het eventuele beroep dat daarbij op de publieke middelen zal moeten worden gedaan, zou het onjuist zijn de bevoegdheid om in het belang van de stabiliteit te interveniëren bij een zelfstandig bestuursorgaan en niet bij de minister te leggen.

In het licht van het vorenstaande zal ook duidelijk zijn

waarom niet met aanwijzingen aan de toezichthouder kan worden volstaan. Dat veronderstelt immers dat de toezichthouder over de juiste instrumenten beschikt om aan die aanwijzing gevolg te kunnen geven.

De aan het woord zijnde leden [van de ChristenUnie-fractie (red.)] vragen in te gaan op de relatie tussen het voorliggend wetsvoorstel en de Comptabiliteitswet 2001. Voorts vragen deze leden op wat voor een manier de Kamer op de hoogte wordt gehouden van ontwikkelingen, gelet op de vergaande gevolgen.

De vraag op welke wijze de betrokkenheid van het parlement bij crisismaatregelen het beste kan worden vormgegeven, overstijgt dit wetsvoorstel. Ook de bevindingen van de Parlementaire Enquêtecommissie Financieel Stelsel zijn daarbij van belang. Over de betrokkenheid van het parlement zou ik graag in dat grotere verband met uw Kamer van gedachten wisselen.

Hoofdstuk 6.1. Algemeen³

Artikel 6:1

1. **Onze Minister kan, indien hij van oordeel is dat de stabiliteit van het financiële stelsel ernstig en onmiddellijk in gevaar komt door de situatie waarin een financiële onderneming met zetel in Nederland zich bevindt, met het oog op de stabiliteit van dat stelsel onmiddellijke voorzieningen treffen ten aanzien van de betrokken onderneming, zo nodig in afwijking van wettelijke voorschriften of statutaire bepalingen, met uitzondering van de bij of krachtens dit deel gestelde regels.**
2. **Onze Minister raadpleegt de Nederlandse Bank alvorens een voorziening als bedoeld in het eerste lid te treffen. Het besluit wordt genomen in overeenstemming met Onze Minister-President, Minister van Algemene Zaken.**
3. **Onze Minister regelt zo nodig de gevolgen van de door hem getroffen voorzieningen en bepaalt de termijn van die voorzieningen. Onze Minister kan deze termijn bij afzonderlijk besluit verlengen.**
4. **Een krachtens het eerste lid getroffen voorziening kan, onverminderd artikel 6:6, noch door de betrokken onderneming, noch door derden ongedaan worden gemaakt. Een besluit daartoe is nietig.**

Kamerstuk 33.059 nr. 03

Dit artikel regelt de bevoegdheid van de Minister van Financiën om onder bijzondere omstandigheden onmiddellijke voorzieningen te treffen ten aanzien van een financiële onderneming. Een besluit tot het treffen van een voorziening kan de minister eerst nemen na raadpleging van DNB. Bovendien dient het in overeenstemming met de Minister-President te worden genomen. De voorzieningen worden getroffen met het oog op de stabiliteit van het financiële stelsel. De omstandigheden bestaan er uit dat de situatie waarin de financiële onderneming zich bevindt, zodanig is dat de stabiliteit van het financiële stelsel ernstig en onmiddellijk gevaar loopt. Met de omschrijving «ernstig en onmiddellijk gevaar» wordt tot uitdrukking gebracht dat het moet gaan om een acute dreiging. Met de bevoegdheid om onmiddellijke voorzieningen te treffen kan de minister actief trachten het gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel te keren. Het instrument van de onmiddellijke voorziening is vergelijkbaar met de bevoegdheid die de ondernemingskamer van het gerechtshof te Amsterdam op grond van artikel 2:349a BW toekomt.

Of de situatie waarin de onderneming zich bevindt een ernstig gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel vormt, hangt af van veel omstandigheden. De situatie kan zijn oorsprong vinden in de onderneming zelf, bijvoorbeeld

als zij dreigt niet meer te kunnen voldoen aan de minimaal vereiste solvabiliteitseisen of wanneer sprake is van een (acuut) liquiditeitstekort. Maar niet ondenkbaar is dat de situatie waarin de onderneming zich bevindt, mede of zelfs grotendeels wordt veroorzaakt door het gedrag van belangrijke partijen rondom die onderneming; men denke aan problemen in concernverhoudingen of zelfs de weigering van anderen de onderneming nog langer in de kredietverleningsstroom te betrekken. Ook een sterke daling van het vertrouwen van het publiek in een financiële instelling kan tot een ernstig gevaar voor het financiële stelsel leiden. Van belang is voorts dat de omvang van de onderneming niet doorslaggevend is. Bepalend is of de situatie waarin een financiële onderneming verkeert, gevolgen heeft voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Of daarvan sprake is, zal steeds aan de hand van het concrete geval moeten worden beoordeeld. Met het criterium «ernstig en onmiddellijk gevaar» wordt ook tot uitdrukking gebracht dat de situatie zo acuut is, dat niet kan worden gewacht op bijvoorbeeld de afronding van overleg met de ondernemingsleiding.

De onmiddellijke voorzieningen die de minister kan treffen, kunnen naar gelang van de omstandigheden en de aard van de financiële onderneming verschillen. Naar hun aard gaat het om (orde)maatregelen die gerechtvaardigd moeten kunnen worden vanuit het streven naar versterking van de toestand van de financiële onderneming en het daarmee afwenden of verminderen van een ernstig gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel. Het voorgaande betekent dat er geen grondslag is voor een willekeurig ingrijpen in de onderneming. Er moet een verband zijn tussen de getroffen maatregel, de toestand van de financiële onderneming en de stabiliteit van het financiële stelsel. Met inachtneming van de genoemde uitgangspunten moet een besluit tot het treffen van onmiddellijke voorzieningen vanzelfsprekend deugdelijk worden gemotiveerd. Het is mogelijk dat het treffen van onmiddellijke voorzieningen gepaard gaat met of vooraf wordt gegaan door een verschaffing van eigen vermogen (Tier 1 kapitaal) door de Staat aan de financiële onderneming of door een garantstelling door de Staat van vermogensonderdelen van de financiële onderneming. De onmiddellijke voorzieningen kunnen dan deze financiële maatregelen faciliteren. In dat verband kunnen twee situaties worden onderscheiden: 1. de overheid overweegt het inzetten van financiële instrumenten, en wil ervan verzekerd zijn dat de daarmee beoogde effectiviteit niet kan worden doorkruist door besluiten van bevoegde organen binnen de betreffende financiële onderneming; of 2. de overheid acht het geboden dat maatregelen worden getroffen die er juist op zijn gericht de noodzaak van de inzet van financiële instrumenten (en daarmee een beroep op de algemene middelen) zo veel mogelijk te voorkomen. De mogelijkheid om onmiddellijke voorzieningen te treffen heeft niet tot zelfstandig doel om het bestuur van de onderneming in handen van de Staat te leggen. De onderneming blijft zelfstandig aan het rechtsverkeer deelnemen. De bestuurders en commissarissen van de vennootschap blijven verantwoordelijk voor het reilen en zeilen van de onderneming.

Indien bijvoorbeeld het beleid van bepaalde organen van de onderneming indruist tegen de financiële stabiliteit of de

³ Voor het eerst toegepast op 1 februari 2013 bij de nationalisatie van SNS Reaal (kamerstuk 33.532, nr. 1). Zie ook Stort. 2013, nr. 3018 (red.).

spoed daartoe noodzaakt, kan het echter wenselijk zijn bepaalde onmiddellijke voorzieningen te treffen. Hierbij kan gedacht worden aan de tijdelijke benoeming van een commissaris met een doorslaggevende stem ten aanzien van aangelegenheden met betrekking tot de (verbetering van de) financiële toestand van de onderneming. Een dergelijke commissaris zal naast de verbetering van de financiële toestand van de onderneming eveneens – evenals de overige commissarissen – het richtsnoer van het belang van de vennootschap en de met haar verbonden onderneming bij zijn handelen als uitgangspunt dienen te nemen. Ook is het mogelijk dat een goedkeuringsrecht van houders van (prioriteits)aandelen ten aanzien van een besluit dat cruciaal is voor de verbetering van de toestand van de vennootschap, tijdelijk buiten werking wordt gesteld. Zou het desbetreffende besluit al zijn genomen, dan zou het kunnen worden geschorst. Het treffen van onmiddellijke voorzieningen kan samengaan met een onteigening op grond van artikel 6:2. Voorts is het denkbaar dat een reeds genomen besluit van een van de organen van de vennootschap wordt geschorst. De onmiddellijke voorzieningen kunnen zo nodig in afwijking van wettelijke of statutaire voorschriften worden getroffen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de vennootschapsrechtelijke bepalingen van Boek 2

van het Burgerlijk Wetboek, maar ook aan eventuele blokkerings- of andere beschermingsmaatregelen in de statuten van de betrokken onderneming. In het kader van artikel 6:2, dat eveneens in een afwijkingsbevoegdheid voorziet, kan voorts worden gedacht aan de Wet giraal effectenverkeer. Ook afwijking van de Wft zelf is denkbaar (bijvoorbeeld waar het gaat om de biedingsregels, bedoeld in artikel 5:70 e.v.). Wel is in de artikelen 6:1 en 6:2 uitdrukkelijk bepaald dat niet kan worden afgeweken van Deel 6 van de Wft om uit te sluiten dat van de waarborgen waarmee de bevoegdheden uit de artikelen 6:1 en 6:2 zijn omkleed, zou kunnen worden afgeweken. Ook overigens is de afwijkingsbevoegdheid niet onbegrensd. Het spreekt voor zich dat niet mag worden afgeweken van de Grondwet en van een ieder verbindende bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties (artikel 94 Gw). Verder volgt uit de aard van de afwijkingsbevoegdheid dat er een rechtstreeks verband moet bestaan tussen een te treffen onmiddellijke voorziening – of, in het geval van artikel 6:2, een onteigening – en de eventuele afwijking van een wettelijk of statutair voorschrift. De afwijking moet bovendien nodig zijn voor de effectiviteit van de maatregel en, evenals de maatregel zelf, in een redelijke verhouding staan tot het met die maatregel te bereiken doel: de stabiliteit van het financiële stelsel.

Opgemerkt zij nog dat onmiddellijke voorzieningen naar hun aard geen permanent karakter dragen. Mede daarom bepaalt het derde lid dat de duur van de voorziening in het besluit moet worden bepaald.

Kamerstuk 33.059 nr. C

Het komt de aan het woord zijnde leden [van de VVD-fractie (red.)] voor dat de beperking van de mogelijkheden voor interventies door de minister van Financiën tot die ten aanzien van «een» bepaalde onderneming overbodig en onwenselijk is en zij vragen daarom of de regering voornem-

ens is dit bij een komende wetwijziging recht te trekken.

De leden van de VVD-fractie trekken ten aanzien van de artikelen 6:1 en 6:2 een parallel met noodwetgeving. Ik kan me dat goed voorstellen. De in de artikelen 6:1 en 6:2 geregelde bijzondere bevoegdheden liggen inderdaad dicht tegen noodwetgeving aan. Het zou echter te ver voeren om beide artikelen ook als noodwetgeving te kwalificeren. Het gaat in die artikelen immers niet om een uitzonderingstoestand in de zin van artikel 103 van de Grondwet. Met het oog daarop ontbreekt in genoemde artikelen ook de in noodwetgeving gebruikelijke zinsnede «in buitengewone omstandigheden» (zie o.m. de Coördinatiewet uitzonderingstoestanden en de Noodwet financieel verkeer). Het zou daarom onjuist zijn om de artikelen 6:1 en 6:2 een (nog) ruimer toepassingsbereik te geven dan thans het geval is. Voor de effectiviteit van die artikelen is dat mijns inziens ook niet nodig. Beide artikelen zijn bewust al ruim geformuleerd, om te voorkomen dat zij alleen toepassing zouden kunnen vinden in bepaalde (op dit moment voorstelbare) scenario's.

De leden van de VVD-fractie vragen of de regering bereid is toe te zeggen dat uitsluitend bij de bevoegdheden als verwoord in de artikelen 6:1 en 6:2 zo nodig gebruik wordt gemaakt van artikel VI.

De regering is hiertoe bereid. Wel moet daarbij de kanttekening worden geplaatst dat het niet zo is dat bij ernstig gevaar voor de stabiliteit van het financiële stelsel alleen toepassing zou kunnen worden gegeven aan de artikelen 6:1 en 6:2. Denkbaar is dat het gevaar ook zou kunnen worden afgewend door een overdrachtsplan voor te bereiden. Vanwege de kosten voor de belastingbetaler die toepassing van artikel 6:2 met zich brengt, heeft overdracht aan een private partij – mits even effectief – ook de voorkeur. Dat gezegd hebbende verwacht ik echter niet dat een overdrachtsplan een reële optie is voor het geval zich nog voor inwerkingtreding van de wet een acuut noodgeval zou voordoen. Gelet op het verschil in voorbereidingstijd, is in een dergelijk geval vermoedelijk alleen toepassing van het nieuwe Deel 6 Wft, de bevoegdheden van de minister van Financiën, een optie.

Artikel 6:2

- 1. Onze Minister kan, indien hij van oordeel is dat de stabiliteit van het financiële stelsel ernstig en onmiddellijk in gevaar komt door de situatie waarin een financiële onderneming met zetel in Nederland zich bevindt, met het oog op de stabiliteit van dat stelsel besluiten tot onteigening van vermogensbestanddelen van de betrokken onderneming, van door of met medewerking van die onderneming uitgegeven effecten of van vorderingen op die onderneming, zo nodig in afwijking van wettelijke voorschriften of statutaire bepalingen, met uitzondering van de bij of krachtens dit deel gestelde regels.**
- 2. Onze Minister raadpleegt de Nederlandse Bank alvorens een besluit tot onteigening te nemen.**

gening te nemen. Het besluit wordt genomen in overeenstemming met Onze Minister-President, Minister van Algemene Zaken.

3. Een besluit tot onteigening vermeldt het tijdstip waarop het in werking treedt. De te onteigenen vermogensbestanddelen, effecten of vorderingen gaan over op het tijdstip van inwerkingtreding van dat besluit. Van het besluit wordt, onverminderd artikel 3:41 van de Algemene wet bestuursrecht, mededeling gedaan door plaatsing in de Staatscourant.
4. In het besluit tot onteigening kan worden bepaald dat de te onteigenen vermogensbestanddelen, effecten of vorderingen worden onteigend ten name van een in dat besluit aangewezen privaatrechtelijke rechtspersoon met volledige rechtsbevoegdheid.
5. Onze Minister regelt de gevolgen van de onteigening.
6. Een krachtens het eerste lid onteigend vermogensbestanddeel of effect of onteigende vordering gaat onbezwaard over op de Staat der Nederlanden of de krachtens het vierde lid aangewezen rechtspersoon. Onteigening krachtens het eerste lid van door of met medewerking van de betrokken onderneming uitgegeven effecten doet de rechten op nieuw uit te geven effecten van die klasse vervallen.
7. Onverminderd artikel 6:5a, worden door een onteigening op grond van het eerste lid de bevoegdheden die voortvloeien uit een verrekking in een overeenkomst met betrekking tot financiële instrumenten niet aangetast.
8. De onteigeningswet is niet van toepassing op onteigeningen krachtens het eerste lid.

Kamerstuk 33.059 nr. 03

Op grond van het eerste lid kan de Minister van Financiën, indien hij van oordeel is dat de situatie waarin een financiële onderneming met zetel in Nederland zich bevindt, een ernstig en onmiddellijk gevaar vormt voor de stabiliteit van het financiële stelsel, bij wijze van ultimum remedium tot onteigening van vermogensbestanddelen van de financiële onderneming of van door de financiële onderneming uitgegeven effecten overgaan.

Onder vermogensbestanddelen worden activa en passiva van de onderneming verstaan. Bij onteigening van effecten die door of met medewerking van de financiële onderneming zijn uitgegeven kan onder meer gedacht worden aan aandelen in het kapitaal van de onderneming, converteerbare obligaties of zogeheten perpetuals.

Een besluit tot onteigening kan de minister eerst nemen na raadpleging van DNB. Bovendien dient het in overeenstemming met de Minister-President te worden genomen. Het besluit behoeft een deugdelijke motivering waarin, mede gelet op het ingrijpende karakter van het besluit,

onder meer uitleg verwacht mag worden waarom een minder vergaande maatregel niet effectief zou zijn met het oog op de stabiliteit van het financiële stelsel. In paragraaf 3 van het algemeen deel is reeds aangegeven dat de houders van wie de effecten onteigend zijn, respectievelijk de eigenaren van wie de vermogensbestanddelen onteigend zijn, schadeloos gesteld moeten worden. Deze schadeloosstelling wordt geregeld in de artikelen 6:8 en verder.

Het besluit moet op grond van het derde lid uitdrukkelijk het tijdstip van inwerkingtreding vermelden. Dit dient een exact tijdstip te zijn, hetgeen in het bijzonder van belang is met betrekking tot effecten die op een gereguleerde markt of ander handelsplatform worden verhandeld.

De bekendmaking van het besluit aan belanghebbenden geschiedt op grond van artikel 3:41 van de Algemene wet bestuursrecht. Omdat het onteigeningsbesluit ook relevant kan zijn voor niet-belanghebbenden, dient van het besluit tevens mededeling te worden gedaan in de Staatscourant. Het doen van deze mededeling is overigens geen constitutioneel vereiste. In het derde lid is voorts uitdrukkelijk geregeld dat het tijdstip van inwerkingtreding van het besluit ook het tijdstip is waarop de eigendom van de onteigende effecten of vermogensbestanddelen overgaat.

Uitgangspunt is dat vermogensbestanddelen of effecten door onteigening overgaan op de Staat. Op grond van het vierde lid kan in het besluit echter worden bepaald dat de vermogensbestanddelen of effecten overgaan op een in dat besluit aangewezen privaatrechtelijke rechtspersoon. Hiervoor is gekozen, omdat het wenselijk kan zijn de door onteigening verworven vermogensbestanddelen of effecten op het moment van onteigening vermogensrechtelijk af te scheiden van het vermogen van de Staat en aldus geen aansprakelijkheid van de Staat te laten ontstaan voor schulden die deel uitmaken van het met de transactie gemaakte vermogen. Bij onteigening van aandelen speelt dit aansprakelijkheidsrisico niet op die manier, omdat de aandeelhouder niet gehouden is tot meer dan de volstorting van (de nominale waarde van) zijn aandeel (zie artikel 2:81 BW). Een en ander staat uiteraard los van de verplichting tot schadeloosstelling die bij onteigening op de Staat komt te rusten. Het vierde lid heeft uitsluitend betrekking op onteigende vermogensbestanddelen, niet op het met de onteigening samenhangende recht op schadeloosstelling.

In het vijfde lid is – evenals in artikel 6:1, derde lid – bepaald dat de Minister de gevolgen van de onteigening regelt. Bij onteigening van onroerende zaken valt onder meer te denken aan de aanpassing van de registers van het kadaster en het stroomlijnen van fiscale consequenties. Niet ondenkbaar is de situatie dat ook op wettelijk niveau een voorziening moet worden getroffen met het oog op een bestaande vpb-plicht. Dit zal uiteraard bij wet in formele zin plaatsvinden. De rechtsbescherming tegen een besluit op grond van dit artikellid is hetzelfde als de rechtsgang die open staat tegen het onteigeningsbesluit op grond van het eerste lid. Er kan dus sprake zijn van een separate procedure als niet tegelijkertijd bij het onteigeningsbesluit de gevolgen worden geregeld.

In het zesde lid is geregeld dat onteigende vermogensbestanddelen of effecten onbezwaard overgaan. Rechten van pand, hypotheek of vruchtgebruik die op die vermogensbestanddelen of effecten rusten en, voor zover bekend, de

beslagen die op die aandelen of vermogensbestanddelen zijn gelegd, vervallen niet, maar gaan ingevolge artikel 6:8, derde lid, over op het recht op schadevergoeding. Deze constructie is ontleend aan de wettelijke regelingen uit de artikelen 2:92a, achtste lid, en 2:359c, negende lid, BW die gelden voor de uitkoop van aandelen.

Indien effecten worden onteigend, vervallen daarmee ook bestaande rechten op uit te geven nieuwe effecten van diezelfde klasse. Reden hiervoor is dat het onwenselijk is dat, wanneer de minister met het oog op de financiële stabiliteit effecten in een financiële onderneming onteigent, er vervolgens door de financiële onderneming nieuwe effecten aan derden worden uitgegeven. Voorbeelden van rechten op nieuw uit te geven aandelen zijn een recht op conversie dat is verbonden aan obligaties (tenzij deze ook zijn onteigend), een recht dat is toegekend aan een zogeheten Stichting continuïteit («call-recht») of rechten tot het nemen van effecten die door de financiële onderneming zijn toegekend aan bestuurders of werknemers («warrants»). Voor het bij wet laten vervallen van door de financiële onderneming toegekende rechten tot koop van aandelen die op het tijdstip van onteigening reeds waren uitgegeven, en door de financiële onderneming in portefeuille worden gehouden, bestaat geen noodzaak. Deze rechten kunnen door de financiële onderneming, die immers een schadeloosstelling voor de bedoelde aandelen ontvangt, in geld worden afgewikkeld. Een afwikkeling in geld zal niet aan de orde zijn ingeval de uitoefenprijs van het recht hoger is dan de werkelijke waarde van het aandeel op het tijdstip van onteigening, de optie is dan «out of the money», of indien andere voorwaarden uit de overeenkomst hieraan in de weg staan. Optiecontracten die tussen de aandeelhouder en een derde of tussen derden onderling zijn gesloten, en die al dan niet op een gereglementeerde markt worden verhandeld, kunnen overeenkomstig de voorwaarden van het optiecontract en het daarop van toepassing zijnde recht worden afgewikkeld.

Onteigening van aandelen zal alleen aan de orde zijn bij een financiële onderneming die de rechtsvorm heeft van een naamloze of besloten vennootschap. Indien de aandelen met medewerking van de vennootschap zijn gecertificeerd, komt het recht op schadeloosstelling niet toe aan de onteigende aandeelhouder maar aan de economisch rechthebbende, de certificaathouder. Dit volgt uit artikel 6:8, vierde lid, dat hieronder nader zal worden toegelicht.

Wanneer de onteigende aandelen of andere effecten zijn toegelaten tot de handel op een gereglementeerde markt, zullen de onteigende aandelen zijn opgenomen in het stelsel van de Wge of een daarmee vergelijkbaar stelsel. De effecten zullen dan zijn opgenomen in giro- of verzameldepots als bedoeld in die wet. De girodepots worden beheerd door het centraal instituut (Euroclear Nederland). Na onteigening gaan de in depots opgenomen effecten onbezwaard over op de Staat. Het recht op schadeloosstelling zal toekomen aan de aangesloten instellingen (banken) die deelgenoot zijn in depots en die hun deelgenootschap rechtstreeks of middellijk houden ten behoeve van de uiteindelijk economisch rechthebbenden op de onteigende effecten. Aan die rechthebbenden zal de facto de schadeloosstelling toekomen.

Aangezien artikel 6:2 een bijzondere regeling bevat voor de

onteigening van effecten en vermogensbestanddelen van financiële ondernemingen die onder buitengewone omstandigheden verkeren, kan de algemene onteigeningsregeling uit de onteigeningswet buiten toepassing blijven.

Om die reden is in het zevende lid bepaald dat de onteigeningswet niet van toepassing is.

Kamerstuk 33.918, nr. 3

De wijziging van artikel 6:2 houdt verband met hetgeen in het algemeen deel is besproken met betrekking de mogelijkheden tot cherry picking. Als gevolg van het nieuwe zevende lid van artikel 6:2 leidt ook een onteigeningsbesluit van de minister van Financiën niet tot aantasting van verrekeningsbevoegdheden.

Met betrekking tot de bescherming betreffende de rechten tot zekerheid wordt het volgende opgemerkt. Hieraan wordt thans reeds op grond van de huidige wet bescherming geboden. Op grond van artikel 6:8, derde lid, komt een recht van pand of vruchtgebruik dat rust op een onteigend vermogensbestanddeel te rusten op het recht van schade-loosstelling.

Kamerstuk 34.198, nr. 3

Zie ook de toelichting op art. 3:159a (*red.*).

In dit onderdeel wordt artikel 6:2, dat de onteigeningsbevoegdheid voor de Minister van Financiën regelt, aangepast. Zoals uiteengezet in paragraaf 3 van het algemeen deel van deze memorie van toelichting wordt erin voorzien dat de Minister van Financiën – naast effecten en vermogensbestanddelen – ook de vorderingen die derden hebben op de probleeminstelling rechtstreeks kan onteigenen. Met de gehanteerde terminologie «vorderingen» wordt aangesloten bij de in boek 3 van het Burgerlijk Wetboek gehanteerde terminologie.

Deze wijziging werkt door in het derde, vierde en zesde lid van artikel 6:2. Voornoemde artikelen worden daarom technisch aangepast.

d. onteigening van vorderingsrechten

De Interventiewet voorziet erin dat niet alleen effecten, maar ook vermogensbestanddelen kunnen worden onteigend. In het geval van SNS REAAL waren niet alle achtergestelde schulden effecten; voor een deel ging het ook om achtergestelde onderhandse leningen. Omdat deze onderhandse leningen dezelfde senioriteit hadden als de achtergestelde effecten, en ook op deze leningen in faillissement niets zou worden afgelost, zijn deze leningen ook in de onteigening betrokken. Slechts de wijze van onteigening was anders dan bij de achtergestelde obligaties. Omdat het geen effecten zijn, zijn niet de onderhandse leningen zelf, maar de daarmee corresponderende (passieve) vermogensbestanddelen van SNS REAAL onteigend ten name van een lege, separate stichting. Ondanks dat de onteigening aan de zijde van SNS REAAL geschiedde, is de leningverstrekker (vreemd vermogensverschaffer) in materieel opzicht de onteigende partij. De facto maakt het voor de leningverstrekker geen verschil of zijn vorderingsrecht rechtstreeks wordt onteigend dan wel of het met de door hem verstrekte lening corresponderende vermogensbestanddeel van de probleeminstelling wordt onteigend ten name van een privaatrechtelijke rechtspersoon die onvol-

doende verhaal biedt om de lening terug te betalen. Hetgeen voor onderhandse leningen geldt, geldt evenzeer voor andere vorderingen van derden op een probleeminstelling die geen effecten zijn, zoals de tegenprestatie voor de levering van goederen. Ook deze vorderingen zouden thans enkel als passief vermogensbestanddeel van een probleeminstelling kunnen worden onteigend. Dit wetsvoorstel voorziet erin dat ook de vorderingsrechten die derden hebben op de probleeminstelling kunnen worden onteigend. Hierdoor wordt bewerkstelligd dat deze vorderingsrechten in de toekomst op dezelfde wijze kunnen worden onteigend als effecten. De voorgestelde wijziging wordt opgenomen in deel 6 van de Wft dat reeds voorziet in een mogelijkheid voor de Minister van Financiën om in het belang van de financiële stabiliteit bepaalde effecten en vermogensbestanddelen te onteigenen.

Kamerstuk 34.198, nr. 4

Met de wijziging van artikel 6:2 van de Wft wordt de onteigeningsbevoegdheid van de Minister van Financiën uitgebreid naar vorderingen die derden op de in problemen zijnde bank of verzekeraar hebben.⁴ Thans heeft deze bevoegdheid alleen betrekking op effecten en vermogensbestanddelen. In de toelichting wordt vermeld dat in het geval van SNS REAAL ook onderhandse leningen bij de onteigening werden betrokken. Omdat deze leningen geen effecten zijn, moesten zij op andere wijze worden onteigend. Het voorstel voorziet erin dat een andere wijze van onteigening in de toekomst niet meer nodig is.⁵ De uitbreiding van de onteigeningsbevoegdheid is zodanig ruim dat elke vordering, ook bijvoorbeeld die uit onrechtmatige daad of de tegenprestatie voor de levering van goederen, voor onteigening in aanmerking kunnen komen. De toelichting vermeldt niet waarom het voorstel zich niet beperkt tot vorderingen uit hoofde van onderhandse leningen.

De Afdeling adviseert in de toelichting op het voorgaande in te gaan en het voorstel zo nodig aan te passen.

a. Anders dan de Afdeling stelt, voorziet de voorgestelde wijziging van artikel 6:2 van de Wet op het financieel toezicht niet zozeer in een uitbreiding van de onteigeningsbevoegdheid van de Minister van Financiën, als wel in een wijziging van de wijze waarop bepaalde vorderingen kunnen worden onteigend. De door de Afdeling bij wijze van voorbeeld genoemde vorderingen kunnen ook nu al met toepassing van artikel 6:2 van de Wet op het financieel toezicht worden onteigend, alleen niet rechtstreeks. Voor vorderingen die niet als effecten kwalificeren, geldt dat die vorderingen thans slechts als passieve vermogensbestanddelen van de betrokken onderneming kunnen worden onteigend. Uit de evaluaties van de Interventiewet is naar voren gekomen dat het wenselijk is om dergelijke onteigeningen voortaan rechtstreeks te kunnen laten plaatsvinden. In de evaluaties worden in dat verband specifiek de onderhandse leningen aan SNS REAAL en SNS Bank genoemd. De constatering dat rechtstreekse onteigening thans alleen mogelijk is ten aanzien van effecten, is echter niet alleen voor onderhandse leningen relevant. Zij geldt voor alle vorderingen die niet als effecten kwalificeren. De voorgestelde

stelde wijziging van artikel 6:2 van de Wet op het financieel toezicht voorziet daarom voor alle vorderingen in de mogelijkheid van rechtstreekse onteigening. De toelichting is op dit punt aangevuld.

Artikel 6:3

- 1. Onze Minister stelt, indien hij voornemens is een besluit als bedoeld in artikel 6:1 of 6:2 te nemen, de Autoriteit Financiële Markten van dat voornemen in kennis. Voorts stelt hij de Autoriteit Financiële Markten onmiddellijk in kennis van een op grond van artikel 6:1 of 6:2 genomen besluit.**
- 2. Indien de Autoriteit Financiële Markten kennisgeving ontvangt van een besluit tot onteigening van effecten die zijn toegelaten tot de handel op een in Nederland gelegen of functionerende gereguleerde markt, een in Nederland geëxploiteerde georganiseerde handelsfaciliteit of multilaterale handelsfaciliteit, verplicht zij door middel van een aanwijzing degene die het handelsplatform exploiteert of de in artikel 1:77d, eerste lid, bedoelde beleggingsonderneming met systematische interne afhandeling om de handel in die effecten, alsmede de handel in daaraan gerelateerde financiële instrumenten, op te schorten of te onderbreken en de handel in onteigende effecten of in certificaten van onteigende aandelen tot een door de Autoriteit Financiële Markten nader te bepalen tijdstip niet meer te hervatten.**
- 3. Voor de toepassing van het tweede lid worden met effecten die zijn toegelaten tot de handel op een in Nederland gelegen of functionerende gereguleerde markt of een in Nederland geëxploiteerde multilaterale handelsfaciliteit gelijkgesteld effecten ten aanzien waarvan in Nederland systematische interne afhandeling plaatsvindt.**

Kamerstuk 33.059 nr. 03

In het eerste lid is bepaald dat de minister de AFM moet informeren, indien hij voornemens is om een besluit op grond van artikel 6:1 of 6:2 te nemen. Vanzelfsprekend dient hij de AFM ook te informeren, zodra een besluit is genomen. Deze informatie stelt de AFM in staat om te bezien of het aangewezen is uitvoering te geven aan haar wettelijke taken of bevoegdheden, en daartoe zo nodig voorbereidingen te treffen. Zo is het voorstelbaar dat bij een besluit van de minister om op grond van het voorgestelde artikel 6:1 onmiddellijke voorzieningen te treffen ten aanzien van een financiële onderneming waarvan financiële instrumenten zijn toegelaten tot de handel op een gereguleerde markt, het wenselijk is de handel in die financiële instrumenten op grond van artikel 5:32h Wft op te schorten of te onderbreken. Het tijdig informeren van de AFM heeft uiteraard ook ten doel de AFM in staat te stellen

⁴ Artikel I, onderdeel ZZ, van het voorstel.

⁵ Paragraaf 4, onderdeel d, van de toelichting.

om eventueel marktmisbruik te constateren en daartegen op te treden. Indien het besluit strekt tot onteigening van effecten in een financiële beursonderneming, verplicht de AFM op grond van het tweede lid door middel van een aanwijzing de betrokken marktexploitant of betrokken beleggingsonderneming de handel op te schorten of te onderbreken.

Meer specifiek wordt de AFM in het tweede lid de gebonden bevoegdheid toegekend om de handel in door een financiële onderneming uitgegeven onteigende effecten of daaraan gerelateerde financiële instrumenten, zoals opties of andere derivatencontracten, die zijn toegelaten tot de handel op een geregelde markt, waarvan de marktexploitant een vergunning heeft op grond van artikel 5:26 Wft, te laten opschorten of onderbreken. Hiertoe zal de AFM moeten weten welk type en welke klasse onteigende effecten het betreft. Met de terminologie van «op-schorten» en «onderbreken» wordt aangesloten bij de bevoegdheden van artikel 5:32h en 4:4b Wft en de Europese richtlijn marktmisbruik⁶ en de richtlijn markten en financiële markten.⁷

De bevoegdheid strekt zich ook uit tot de handel die plaatsheeft op een multilaterale handelsfaciliteit die in Nederland door een beleggingsonderneming als bedoeld in artikel 4:4b Wft geëxploiteerd wordt. Hetzelfde geldt op grond van het derde lid voor de systematische interne afhandeling in aandelen die geschiedt bij een beleggingsonderneming als bedoeld in genoemd artikel 4:4b.

Indien effecten zijn onteigend, is het vanzelfsprekend niet meer de bedoeling dat de handel in die effecten wordt hervat, althans niet zolang de effecten worden gehouden door de Staat. Dit geldt ook voor de handel in certificaten van onteigende aandelen. Sterker nog, onteigening zal er op grond van de toepasselijke beursregels waarschijnlijk toe leiden dat de notering respectievelijk de mogelijkheid tot verhandeling van de onteigende effecten of certificaten van onteigende aandelen wordt beëindigd (het zogeheten proces van «delisting»). Ten aanzien van opties en derivaten zal het hervatten van de handel onder meer afhangen van hetgeen is geregeld ten aanzien van afwikkeling van de desbetreffende contracten op de desbetreffende geregelde markt of multilaterale handelsfaciliteit.

Kamerstuk 34.583, nr. 3

De wijzigingen opgenomen in dit onderdeel zijn technisch van aard en dienen om artikel 6:3, tweede lid, te actualiseren met het oog op de introductie van de OTF en aan te passen vanwege de verplaatsing van de inhoud van artikel

⁶ Richtlijn nr. 2003/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 28 januari 2003 betreffende handel met voorwetenschap en marktmanipulatie (PbEU L 96).

⁷ Richtlijn nr. 2004/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 21 april 2004 betreffende markten voor financiële instrumenten, tot wijziging van de Richtlijnen 85/611/EEG en 93/6/EEG van de Raad en van Richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad en houdende intrekking van Richtlijn 93/22/EEG van de Raad (PbEU L 145).

4:4b (bevoegdheid voor de AFM om de handel op te schorten of te onderbreken) naar de artikelen 1:77d en 1:77e.

Artikel 6:4

1. Een krachtens artikel 6:1 getroffen onmiddellijke voorziening kan mede tot de moedermaatschappij met zetel in Nederland van de betrokken financiële onderneming gericht zijn.
2. Een krachtens artikel 6:2 genomen besluit kan, indien de betrokken financiële onderneming een moedermaatschappij met zetel in Nederland heeft, mede strekken tot onteigening van vermogensbestanddelen van de moedermaatschappij, van door of met medewerking van die maatschappij uitgegeven effecten of van vorderingen op die maatschappij.

Kamerstuk 33.059 nr. 03

Het eerste lid van dit artikel bepaalt dat een onmiddellijke voorziening ook tot de moedermaatschappij gericht kan zijn. Daarvoor is niet vereist dat de moedermaatschappij ook zelf in problemen verkeert. De moedermaatschappij kan als beleidsbepaler invloed uitoefenen op de besluitvorming bij haar dochteronderneming en zo afbreuk doen aan maatregelen die op grond van artikel 6:1 bij de dochter zijn getroffen. Om die reden is het wenselijk dat een onmiddellijke voorziening niet alleen de dochter, maar ook de moeder kan betreffen.

Het tweede lid maakt het mogelijk om ook de moedermaatschappij van een financiële onderneming te onteigenen. Vaak zal de moedermaatschappij zelf geen financiële onderneming zijn, maar een holdingmaatschappij waarin de aandelen van een of meer financiële ondernemingen zijn ondergebracht, en die op haar beurt beursgenoteerd is. Een reden om de moedermaatschappij in de onteigening te betrekken kan zijn dat de problemen waarin de dochtermaatschappij verkeert, het gevolg of mede het gevolg zijn van problemen waarin de moedermaatschappij verkeert, doch dit is niet noodzakelijk. Denkbaar is ook dat de moedermaatschappij, hoewel zij zelf niet in problemen verkeert, wel de sleutel vormt tot de oplossing voor de gevaarlijke situatie waarin haar dochter zich bevindt.

Dat kan bijvoorbeeld zijn doordat de moedermaatschappij over voldoende andere activa beschikt om – desnoods door de verkoop van bepaalde bedrijfsonderdelen – haar dochter financieel te hulp te schieten. Is zij daartoe om welke reden dan ook niet bereid, dan kan het algemeen belang dat is gemoeid met een zorgvuldige besteding van de algemene middelen met zich brengen dat niet uitsluitend de noodlijdende dochter, maar ook haar moeder wordt onteigend.

Kamerstuk 34.198, nr. 3

De voorgestelde wijziging van artikel 6:2 werkt door in enige andere artikelen in Deel 6 van de Wft. Dit is het artikel dat voorziet in een mogelijkheid om de moedermaatschappij van een financiële onderneming te onteigenen (artikel 6:4) en de artikelen die zien op het recht op schade-loosstelling (artikelen 6:8 en 6:9).

Artikel 6:5

Onverminderd artikel 1:89, eerste lid, verstrekt de toezichthouder eigener beweging of desgevraagd vertrouwelijke gegevens of inlichtingen aan Onze Minister, indien dit met het oog op de toepassing van artikel 6:1 of 6:2 noodzakelijk is. Artikel 1:42, vijfde en zevende lid, is van overeenkomstige toepassing.

Kamerstuk 33.059 nr. 03

Een goede informatiepositie is cruciaal om een zorgvuldige afweging te maken bij de voorgenomen aanwending van de bijzondere ministeriële bevoegdheden uit dit wetsvoorstel. De toezichthouder bezit deze informatie doorgaans al op grond van haar wettelijke taakuitoefening van de Wft. De informatiepositie van de minister dient echter te worden versterkt ten behoeve van zijn (mede) verantwoordelijkheid voor de stabiliteit van het financiële stelsel en zijn thans in dat kader toegekende bevoegdheden, zoals tot uitdrukking gebracht in de artikelen 6:1 en 6:2. Hierbij is nauwlettend gekeken naar de mogelijkheden die de Europese richtlijnen bieden. Verschillende richtlijnen stellen beperkingen aan de verstrekking aan derden van vertrouwelijke gegevens over financiële ondernemingen die berusten bij de toezichthouder. De bepalingen gaan uit van een in beginsel gesloten stelsel van informatieverstrekking teneinde te waarborgen dat financiële ondernemingen die zijn onderworpen aan toezicht er op kunnen vertrouwen dat de vertrouwelijke informatie die zij verplicht zijn aan de toezichthouder te verstrekken door deze als vertrouwelijk zal worden behandeld. Met dit regime wordt beoogd geen belemmering op te werpen voor de informatiestroom richting de toezichthouder.

Met dit systeem verhoudt zich een informatieverstrekkingplicht van de toezichthouder aan de minister in het kader van de eventuele toepassing van zijn bevoegdheden uit hoofde van de artikelen 6:1 en 6:2. Gesteld kan worden dat de minister optreedt als een in de richtlijnen bedoelde bevoegde autoriteit waardoor de door de richtlijnen vereiste en in artikel 1:89 neergelegde geheimhoudingsplicht vertrouwelijkheid ook voor hem geldt. Er wordt dan ook geen inbreuk gemaakt op het in beginsel gesloten stelsel.

De aard van de informatie en de hoedanigheid waarin de minister die ontvangt is een andere dan de gevallen waar artikel 1:42 Wft op ziet.

Artikel 6:5a

Artikel 1:76b is van overeenkomstige toepassing op de uitoefening van de bevoegdheden, bedoeld in de artikelen 6:1 en 6:2, of een gebeurtenis die met de uitoefening van deze taken en bevoegdheden rechtstreeks verband houdt.

Kamerstuk 34.208, nr. 03

Voor een toelichting op dit onderdeel wordt verwezen naar de toelichting op artikel 1:76b.

Hoofdstuk 6.2. Rechtsbescherming

Artikel 6:6

1. **Tegen een besluit op grond van artikel 6:1 of 6:2 kan een belanghebbende, in afwijking van artikel 1:110, beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.**
2. **Geen beroep kan worden ingesteld tegen een weigering om toepassing te geven aan artikel 6:1 of 6:2.**

Kamerstuk 33.059 nr. 03

Tegen een besluit op grond van artikel 6:1 of 6:2 staat beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Gelet op het ingrijpende karakter van de maatregelen waartoe de minister op grond van die artikelen kan besluiten, is het van het grootste belang dat over die maatregelen met spoed het oordeel van de rechter kan worden uitgelokt.

Voorkomen moet worden dat de vraag of de minister terecht heeft besloten om in te grijpen, te lang boven de markt zou blijven hangen. Een lange gerechtelijke procedure zou ernstig afbreuk kunnen doen aan de effectiviteit van de genomen maatregelen, zeker wanneer deze er toe strekken om door overheidsingrijpen de rust op de financiële markten te doen terugkeren. Om die reden is gekozen voor een snelle gerechtelijke procedure, met toepassing van de in de Awb opgenomen regels voor versnelde behandeling.

De behoefte aan een snelle rechterlijke toetsing is ook de reden dat voor een dual stelsel is gekozen, waarin de schadeloosstelling bij onteigening is losgekoppeld van het hoofdbesluit tot onteigening. Dat betekent dat de toetsing van de Afdeling bestuursrechtspraak zich zal beperken tot de vraag of – binnen de daarvoor geldende nationale en internationale wettelijke kaders – de Minister van Financiën in redelijkheid tot gebruikmaking van zijn in artikel 6:1 of 6:2 bepaalde bevoegdheid heeft kunnen komen. Hiermee wordt voorkomen dat de behoefte aan een snelle rechterlijke toetsing van het hoofdbesluit in de weg zou staan aan een zorgvuldige bepaling van de hoogte van de schadeloosstelling, terwijl op haar beurt de schadeloosstellingsprocedure de toetsing van het hoofdbesluit niet vertraagt. Het wetsvoorstel verschilt op dit punt van de systematiek van de onteigeningswet, waarin hoofdbesluit en schadeloosstelling wel gekoppeld zijn. In de onteigeningswet is die koppeling echter geen probleem, omdat bij onteigeningen op grond van die wet in veel mindere mate een spoedeisend belang aanwezig is.

In artikel 6:6 is de toetsing van meergenoemde besluiten opgedragen aan de Afdeling bestuursrechtspraak. Gelet op het uitzonderlijke karakter van de maatregelen die de minister kan nemen – maatregelen waarmee mogelijk nooit, doch in elk geval slechts zeer zelden ervaring zal worden opgedaan – lag het voor de hand om de toetsing van die maatregelen door de hoogste algemene bestuursrechter te laten geschieden. Bijkomende overweging is geweest dat de Afdeling als hoogste algemene bestuursrechter ook meteen een eindoordeel kan vellen, zodat onmiddellijk

duidelijkheid wordt verschaft over de toelaatbaarheid (of ontoelaatbaarheid) van de door de minister getroffen maatregelen.

Van het besluit op grond van artikel 6:1 of 6:2 staat rechtstreeks beroep open op de Afdeling. Tegen het besluit behoeft, in afwijking van artikel 7:1 Awb, niet eerst bezwaar te worden gemaakt. Met het oog op de gewenste spoed is in het eerste lid van artikel 6:7 bepaald dat de termijn voor de indiening van het beroepschrift tien dagen bedraagt, terwijl het vijfde lid van artikel 6:7 bepaalt dat de Afdeling uiterlijk veertien dagen na ontvangst van het beroepschrift uitspraak doet. Om dit mogelijk te maken voorziet het derde lid van artikel 6:7 in een versnelde behandeling van de zaak door te bepalen dat de zaak met toepassing van afdeling 8.2.3 Awb moet worden behandeld.

Voor de goede orde zij nog vermeld dat het instellen van beroep geen schorsende werking heeft. Artikel 6:16 Awb is onverkort van toepassing. Wel staat de mogelijkheid open om bij de Afdeling een voorlopige voorzieningen te vragen. Dit voorkomt dat belanghebbenden zich tot een andere rechter zouden moeten wenden, wanneer zij een voorlopig oordeel over de toelaatbaarheid van het bestreden besluit wensen uit te lokken. Aan een voorlopig oordeel zou bijvoorbeeld behoefte kunnen bestaan, wanneer de (feitelijke) gevolgen van het bestreden besluit na een vernietiging niet meer goed zouden kunnen worden teruggedraaid.

Artikel 6:7

1. **In afwijking van artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een beroepschrift tien dagen. Artikel 7:1 van die wet is niet van toepassing.**
2. **In afwijking van artikel 8:41, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn binnen welke de bij-schrijving of storting van het verschuldigde griffierecht dient plaats te vinden, twee weken. De voorzitter van de Afdeling kan een kortere termijn stellen.**
3. **De Afdeling behandelt de zaak met toepassing van afdeling 8.2.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Afdeling 8.2.4 van die wet blijft buiten toepassing.**
4. **Aan Onze Minister wordt terstond een afschrift van het beroepschrift gezonden. Artikel 8:58 van de Algemene wet bestuursrecht is van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat tot één dag voor de zitting nadere stukken kunnen worden ingediend.**
5. **De Afdeling doet uitspraak uiterlijk op de veertiende dag nadat het beroepschrift is ontvangen. Indien met toepassing van artikel 8.14, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht twee of meer zaken gevoegd worden behandeld, doet de Afdeling uitspraak uiterlijk op de veertiende dag na ontvangst van het laatst ontvangen beroepschrift.**

**6. De voorzitter van de Afdeling stelt partijen
onverwijd in kennis van de uitspraak.**

Kamerstuk 33.059 nr. 03

Zie de toelichting op art. 6:6.

Hoofdstuk 6.3. Schadeloosstelling bij onteigening

Artikel 6:8

1. **De rechthebbende ten aanzien van een krachtens artikel 6:2 onteigend vermogensbestanddeel of effect of onteigende vordering of een ingevolge het zesde lid van dat artikel vervallen recht op nieuw uit te geven effecten heeft recht op schadeloosstelling. De schadeloosstelling vormt een volledige vergoeding voor de schade die hij rechtstreeks en noodzakelijk door het verlies van zijn vermogensbestanddeel, effect of vordering of vervallen recht lijdt.**
2. **Vergoed wordt de werkelijke waarde die het onteigende vermogensbestanddeel of effect of de onteigende vordering, onderscheidenlijk het vervallen recht, uitsluitend voor degene aan wie het toekomt, heeft. Indien het onteigende effect een niet volgestort aandeel is, wordt de werkelijke waarde daarvan vergoed naar rato van het gestorte bedrag.**
3. **De op een onteigend vermogensbestanddeel of effect of onteigende vordering rustende rechten van pand of vruchtgebruik en de Onze Minister bekende beslagen gaan op het tijdstip van de onteigening over op het recht op schadeloosstelling. Aan een op een onteigend vermogensbestanddeel rustend recht van hypotheek komt de werking toe van een pandrecht op het recht op schadeloosstelling.**
4. **Indien een aandeel wordt onteigend waarvoor met medewerking van de vennootschap een certificaat of een daarmee vergelijkbaar financieel instrument is uitgegeven, komt in afwijking van het eerste lid het recht op schadeloosstelling toe aan de houder van dat certificaat of dat financiële instrument en vervalt het certificaat, onderscheidenlijk het financiële instrument.**

Kamerstuk 33.059 nr. 03

Het recht op schadeloosstelling bij onteigening is vastgelegd in artikel 6:8, eerste lid. Daarin is bepaald dat de onteigende partij schadeloos wordt gesteld. Uitgangspunt voor het bepalen van de omvang van de schadeloosstelling is dat een volledige vergoeding wordt gegeven voor alle schade die de onteigende partij «rechtstreeks en noodzakelijk» door het verlies van zijn goed lijdt. In het algemeen worden bij onteigening drie soorten schade onderscheiden. Allereerst is er de schade die wordt geleden door het verlies van het onteigende goed zelf. Daarnaast kan het zijn dat door de onteigening van een bepaald goed ook de waarde van bepaalde niet onteigende goederen die toebehoren aan de onteigende partij vermindert. Dit soort schade zal echter vooral aan de orde zijn bij (gedeeltelijke) onteigening van onroerende zaken. In het kader van dit wets-

voorstel ligt het minder voor de hand dat er ook een waardevermindering van andere, niet-onteigende goederen optreedt. Vergoeding van die schade is in beginsel alleen aan de orde als de betrokkene daardoor onevenredig wordt benadeeld. Tot slot is, onder bijzondere omstandigheden, denkbaar dat er overige voor vergoeding in aanmerking komende inkomens- of bedrijfsschade optreedt, bijvoorbeeld doordat men door de onteigening niet meer aan contractuele verplichtingen met betrekking tot het onteigende goed kan voldoen en daardoor zelf schadeplichtig wordt jegens een contractspartij. Daar staat tegenover dat een contractuele verplichting, bijvoorbeeld een geschreven call optie op een onteigend aandeel, ook tot gevolg kan hebben dat de werkelijke waarde van het onteigende goed zelf voor de onteigende partij navenant lager ligt. Onder uitzonderlijke omstandigheden, bijvoorbeeld als betrokkene onevenredig wordt getroffen, is dan plaats voor een vergoeding.

Steeds geldt dat de schade een rechtstreeks en noodzakelijk gevolg moet zijn van de onteigening. Zo komt de waarde die een aandeel reeds voorafgaand aan de onteigening heeft verloren ten gevolge van een dalende beurskoers, niet voor vergoeding in aanmerking. Deze waardevermindering is immers geen gevolg van de onteigening. Van belang is voorts dat slechts de werkelijke waarde van het onteigende goed wordt vergoed (zie artikel 6:8, tweede lid). Daarbij dient het toekomstperspectief dat de onderneming zou hebben gehad als er geen onteigening had plaatsgevonden, als uitgangspunt te worden genomen (vgl. artikel 3:159ij). De werkelijke waarde is vervolgens de prijs die, gegeven dat toekomstperspectief, bij een normale verkoop tussen twee «redelijk handelende» partijen tot stand zou zijn gekomen (artikel 6:9, eerste lid; vgl. artikel 40b van de onteigeningswet). Ingeval van beursgenoteerde aandelen (of andere effecten) ligt het voor de hand om mede naar de beurskoers van die aandelen te kijken. Overwogen is om in het wetsvoorstel te bepalen dat de in het eerste lid bedoelde prijs in dat geval aan de hand van de laatste beurskoers of aan de hand van een gewogen gemiddelde beurskoers over een bepaalde referentieperiode (bijvoorbeeld de week voorafgaand aan de onteigening) wordt vastgesteld. Hiervan is echter om een aantal redenen afgezien. In de eerste plaats omdat de beurskoers niet noodzakelijk een adequate afspiegeling is van de prijs die een redelijk handelende koper bereid zou zijn voor de onderneming te betalen. Een redelijk handelende koper zal vooral naar de intrinsieke waarde van het aandeel kijken. Bij een onderneming in financiële problemen zal hij zich bovendien de vraag stellen welke aanvullende investeringen nodig zijn om de onderneming weer financieel gezond te maken, en daarmee rekening houden in de prijs die hij bereid is per aandeel te betalen. Ook kan het zijn dat de beurskoers een te gunstig beeld geeft van de werkelijke waarde van een onderneming, omdat de ernst van de problemen waarin die onderneming verkeert, nog niet in volle omvang bekend is bij beleggers. Dit nog afgezien van het feit dat bij beleggers ook andere overwegingen kunnen spelen, die wellicht meer met de concrete verhandelbaarheid van het aandeel op een bepaald moment dan met de intrinsieke waarde van het aandeel te maken hebben.

Belangrijker echter nog is dat het opnemen van een waar-

debepalingsregel die uitgaat van de beurskoers op een bepaald moment of de gemiddelde koers over een bepaalde periode, ertoe zou kunnen leiden dat beleggers gaan speculeren op de mogelijke onteigening van de onderneming, in de wetenschap dat een hogere beurskoers automatisch tot een hogere schadeloosstelling zal leiden. In het ergste geval zou een vaste koppeling tussen beurskoers en schadeloosstelling zelfs in de weg kunnen staan aan private oplossingen voor de problemen waarin de onderneming verkeert.

Dat zou bijvoorbeeld het geval kunnen zijn wanneer aandeelhouders pogingen van de onderneming om door een claimemissie nieuw kapitaal aan te trekken blokkeren, omdat zij menen bij een onteigening een betere «prijs» voor hun aandelen te kunnen krijgen dan zij op de beurs zouden krijgen, nadat er een claimemissie heeft plaatsgevonden. Een vaste koppeling tussen beurskoers en schadeloosstelling zou daarmee een onteigening zelfs dichterbij kunnen brengen, hetgeen uiteraard niet de bedoeling is. Onteigening dient een laatste redmiddel te zijn, niet een alternatief voor private oplossingen. Indien een financiële onderneming verschillende klassen van aandelen heeft uitgegeven, kan de schadeloosstelling, naar gelang de werkelijke waarde, per klasse van aandelen verschillen. Opgemerkt zij verder nog dat bij het bepalen van de schadeloosstelling ook rekening wordt gehouden met eventuele financiële steun die de onderneming reeds van overheidswege heeft ontvangen. De waarde die deze steun vertegenwoordigt, dient op grond van het tweede lid van artikel 6:9 in de schadeloosstelling te worden verdisconteerd. Dit om te voorkomen dat de onderneming of haar aandeelhouders ten gevolge van de verleende steun een hogere schadeloosstelling ontvangen dan op grond van de werkelijk door hen geleden schade gerechtvaardigd is.

Een onteigend aandeel of goed gaat op grond van artikel 6:2, zesde lid, onbezwaard over op de Staat. De op het aandeel of goed rustende beperkte rechten worden niet onteigend. Dit betekent dat de beperkt gerechtigde voor de schade die hij ten gevolge van de onteigening lijdt een vordering op de onteigende partij krijgt. Met het oog hierop is in het derde lid van artikel 6:8 geregeld dat de rechten van pand en vruchtgebruik met betrekking tot het onteigende goed op het moment van onteigening op het recht op schadeloosstelling overgaan. Hetzelfde geldt voor eventuele beslagen die op het onteigende goed zijn gelegd, voor zover deze althans bij de minister bekend zijn. Rechten van hypotheek kunnen niet rusten op het recht op schadeloosstelling, omdat dat recht niet vatbaar is voor vestiging van hypotheek. Daarom bepaalt de tweede volzin dat zo'n hypotheekrecht wordt omgezet in een pandrecht. De formulering is ontleend aan de rechtsfiguur conversie (artikel 3:42 BW).

Het aldus ontstane pandrecht komt te rusten op het recht op schadevergoeding. In het vierde lid van artikel 6:8 is bovendien een voorziening getroffen voor het geval met betrekking tot een aandeel met medewerking van de vennootschap certificaten zijn uitgegeven. In dat geval wordt de certificaathouder gelijk gesteld met de aandeelhouder en komt het recht op schadeloosstelling aan de certificaathouder toe.

Tot slot bevat artikel 6:8, tweede lid, nog een voorziening

voor het geval een aandeel niet volledig is volgestort. In dat geval wordt de werkelijke waarde van het aandeel slechts naar rato van het gestorte bedrag vergoed.

Kamerstuk 34.198, nr. 3

Zie de toelichting op art. 6:4 (*red.*).

Artikel 6:9

1. **Bij het bepalen van de werkelijke waarde van een onteigend vermogensbestanddeel of effect of onteigende vordering of een ingevolge artikel 6:2, zesde lid, vervallen recht op nieuw uit te geven effecten wordt uitgegaan van het te verwachten toekomstperspectief van de betrokken financiële onderneming in de situatie dat geen onteigening zou hebben plaatsgevonden, en de prijs die, gegeven dat toekomstperspectief, op het tijdstip van onteigening zou zijn tot stand gekomen bij een veronderstelde vrije koop in het economische verkeer tussen de onteigende als redelijk handelende verkoper en de onteigenaar als redelijk handelende koper.**
2. **Indien de betrokken onderneming voorafgaand aan het besluit tot onteigening van overheidswege financiële steun heeft ontvangen, wordt de waarde die deze steun vertegenwoordigt in de in het eerste lid bedoelde prijs verdisconteerd.**

Kamerstuk 33.059 nr. 03

Zie de toelichting op art. 6:8.

Kamerstuk 34.198, nr. 3

Zie de toelichting op art. 6:4 (*red.*).

Artikel 6:10

1. **De schadeloosstelling wordt vastgesteld door de ondernemingskamer van het Gerechtshof te Amsterdam.**
2. **Onze Minister doet zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk zeven dagen nadat het besluit tot onteigening onherroepelijk is geworden, een aanbod tot schadeloosstelling en verzoekt de ondernemingskamer de schadeloosstelling overeenkomstig dat aanbod vast te stellen.**
3. **Van het aanbod tot schadeloosstelling wordt door Onze Minister mededeling gedaan aan degene aan wie ingevolge artikel 6:8, eerste of vierde lid, het recht op schadeloosstelling toekomt. In daarvoor in aanmerking komende gevallen geschiedt de mededeling overeenkomstig artikel 5:25m, eerste en tweede lid.**

Kamerstuk 33.059 nr. 03

In artikel 6:10, eerste lid, is de vaststelling van de schadeloosstelling opgedragen aan de ondernemingskamer van het Gerechtshof te Amsterdam. Hiermee is gewaarborgd dat de schadeloosstelling in alle gevallen door de rechter

wordt getoetst, ook wanneer een onteigende partij zelf niet in de gelegenheid is de schadeloosstelling ter toetsing aan de rechter voor te leggen of daar om andere reden van afziet. Er is niet voor gekozen om – zoals in de consultatieversie van het wetsvoorstel nog werd voorgesteld – de schadeloosstelling door de Minister van Financiën te laten vaststellen en het aan de individuele onteigenden over te laten om de schadeloosstelling al dan niet ter toetsing aan de rechter voor te leggen. In de consultatiefase werd er terecht op gewezen dat dit een te hoge drempel zou kunnen vormen voor bijvoorbeeld kleine aandeelhouders. Bovendien had de aanvankelijk voorgestelde regeling als nadeel dat alleen onteigenden die de gang naar de rechter hadden gemaakt, aanspraak konden maken op een eventueel door de rechter vast te stellen hogere schadeloosstelling. Aan de thans voorgestelde regeling, waarbij de schadeloosstelling steeds door de rechter wordt vastgesteld, kleven deze bezwaren niet. Opgemerkt zij nog dat de keuze voor de ondernemingskamer is ingegeven door de expertise die de ondernemingskamer heeft in procedures waarin waarderingsaspecten spelen (te denken valt onder meer aan uitkoop en openbaar bod), terwijl zij ook beschikt over waarderingsdeskundigen onder haar raden.

De schadeloosstellingsprocedure wordt ingeleid met een aanbod tot schadeloosstelling en een verzoek aan de ondernemingskamer om de schadeloosstelling overeenkomstig dat aanbod vast te stellen (artikel 6:10, tweede lid). Het is wenselijk dat de minister zo snel mogelijk duidelijkheid verschaft over de schadeloosstelling die hij aanbiedt ter vergoeding van de door de onteigende partij geleden schade. Met het oog hierop bepaalt artikel 6:10 dat de minister zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk zeven dagen nadat het besluit tot onteigening onherroepelijk is geworden, een aanbod tot schadeloosstelling doet. Het streven zal er uiteraard op gericht zijn om reeds bij de bekendmaking van het besluit tot onteigening een aanbod te doen.

Artikel 6:11, eerste lid, bepaalt dat de ondernemingskamer het verzoek tot vaststelling van de schadeloosstelling behandelt op de voet van de rechtspleging in burgerlijke zaken. In concreto betekent dit – gegeven het feit dat de procedure wordt ingeleid met een verzoekschrift van de minister – dat de verzoekschriftprocedure van Boek 1, derde titel, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van toepassing is. Tegen de beschikkingen van de ondernemingskamer kan beroep en cassatie worden ingesteld door degenen die in de procedure bij de ondernemingskamer verschenen zijn (art. 426 Rv).

Bij de vaststelling van de schadeloosstelling mag de ondernemingskamer uitgaan van het door de minister gedane aanbod (artikel 6:11, tweede lid).

Zij behoeft zich niet eerst zelf een (voorlopig) oordeel te vormen over wat een passende schadeloosstelling zou kunnen zijn. Het feit dat de ondernemingskamer van het aanbod van de minister mag uitgaan, heeft tevens als voordeel dat onteigenden niet eerst het oordeel van de ondernemingskamer behoeven af te wachten, maar in beginsel meteen nadat het verzoekschrift tot vaststelling van de schadeloosstelling is ingediend, hun positie kunnen bepalen. Als zij het aanbod van de minister te laag vinden, kunnen zij zich bij verweerschrift tot de ondernemingskamer wenden met het verzoek om een hogere schadeloos-

stelling vast te stellen.

De ondernemingskamer kan een hogere schadeloosstelling vaststellen, als zij aannemelijk acht dat de door de minister aangeboden schadeloosstelling geen volledige vergoeding vormt voor de ten gevolge van de onteigening geleden schade. Dit betekent dat onteigenden niet noodzakelijk ieder voor zich behoeven aan te tonen dat de aangeboden schadeloosstelling hun schade niet volledig dekt. De ondernemingskamer kan zich bij de vaststelling van de schadeloosstelling ook baseren op feiten en omstandigheden die door andere onteigenden zijn aangedragen of op een door haar zelf bevolen deskundigenrapport (artikel 194 Rv). De vrijheid die de ondernemingskamer heeft in de bewijsmiddelen die zij aan de vaststelling van de schadeloosstelling ten grondslag legt, betekent overigens niet dat zij ook in andere opzichten vrij is in het toekennen van schadeloosstellingen. De schadeloosstellingen dienen binnen de grenzen van de artikelen 6:8 en 6:9 te blijven.

Tot slot bevat artikel 6:11, vierde lid, nog een regeling betreffende de kosten van de procedure tot vaststelling van de schadeloosstelling. Het vierde lid is ontleend aan de artikelen 2:92a, zesde lid, en 2:359c, zevende lid, BW.

Artikel 6:11

- 1. De ondernemingskamer behandelt het verzoek tot vaststelling van de schadeloosstelling op de voet van de rechtspleging in burgerlijke zaken.**
- 2. De ondernemingskamer stelt de schadeloosstelling vast overeenkomstig het aanbod van Onze Minister, tenzij zij aannemelijk acht dat het aanbod geen volledige vergoeding vormt voor de door betrokkene geleden schade.**
- 3. Indien het aanbod van Onze Minister geen volledige vergoeding vormt van de door betrokkene geleden schade, stelt de ondernemingskamer met inachtneming van de artikelen 6:8 en 6:9 voor betrokkene een hogere schadeloosstelling vast.**
- 4. De ondernemingskamer geeft omtrent de kosten van het geding zodanige uitspraak als zij meent dat behoort. Een rechthebbende op schadeloosstelling die geen verweer heeft gevoerd, wordt niet verwezen in de kosten.**

Kamerstuk 33.059 nr. 03

Zie de toelichting op art. 6:10.

Artikel 6:12

- 1. De Staat der Nederlanden stelt uiterlijk vier weken na indiening van het verzoek tot vaststelling van de schadeloosstelling het bedrag van de door Onze Minister aangeboden schadeloosstelling bij wijze van voorschot betaalbaar.**
- 2. De dag en plaats van betaalbaarstelling worden schriftelijk meegedeeld aan de rechthebbenden op schadeloosstelling van wie het adres bekend is. De dag en**

plaats van betaalbaarstelling worden tevens aangekondigd in een landelijk verspreid dagblad, tenzij van alle rechthebbers het adres bekend is.

- 3. Zo lang en voor zover het in het eerste lid bedoelde bedrag niet is betaald, wordt het bedrag verhoogd met rente, gelijk aan de wettelijke rente, vanaf de dag van onteigening tot aan de dag van betaling.**
- 4. Indien een hoger bedrag aan schadeloosstelling is vastgesteld dan bij wijze van voorschot is betaald, stelt de Staat het meerdere uiterlijk vier weken nadat de beschikking tot vaststelling van de schadeloosstelling in kracht van gewijsde is gegaan, betaalbaar. Het tweede en derde lid zijn van overeenkomstige toepassing.**
- 5. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot de betaalbaarstelling van de schadeloosstelling.**

Kamerstuk 33.059 nr. 03

De onderhavige artikelen hebben betrekking op de betaling van de schadeloosstelling. Gekozen is voor een constructie waarbij de minister spoedig nadat hij een aanbod tot schadeloosstelling heeft gedaan, het bedrag van de door hem aangeboden schadeloosstelling bij wijze van voorschot betaalbaar stelt (artikel 6:12, eerste lid). Op deze wijze is verzekerd dat onteigenden niet eerst de vaststellingsprocedure behoeven af te wachten, voordat zij een (eerste) betaling tegemoet kunnen zien.

Mocht door de rechter uiteindelijk een hoger bedrag aan schadeloosstelling worden toegekend, dan zal het verschil zo spoedig mogelijk worden nabetaald (artikel 6:12, vierde lid). Opgemerkt zij nog dat geen regeling behoeft te worden getroffen voor (gehele of gedeeltelijke) terugbetaling van hetgeen bij wijze van voorschot is betaald. Omdat de ondernemingskamer op grond van artikel 6:11, tweede lid, alleen naar boven toe kan afwijken van de door de minister aangeboden schadeloosstelling, zal het voorschot – behoudens in gevallen waarin onverschuldigd zou zijn uitgekeerd aan iemand die geen recht op schadeloosstelling heeft – nooit behoeven te worden teruggevorderd.

Voor de wijze van betaling is zoveel mogelijk aansluiting gezocht bij de uitkoopregeling uit Boek 2 BW. Artikel 6:12, tweede lid, is ontleend aan de artikelen 2:92a, zevende lid, en 2:359c, achtste lid, BW. De in artikel 6:13 opgenomen bevoegdheid om de schadeloosstelling te consigneren komt overeen met de bevoegdheid die de overnemer in de uitkoopregeling heeft op grond van het achtste, onderscheidenlijk negende, lid van die artikelen.

Over de schadeloosstelling is rente verschuldigd, te rekenen vanaf de dag van onteigening tot aan de dag van betaling (artikel 6:12, derde lid; vgl. de artikelen 2:92a, vijfde lid, en 2:359c, zesde lid, BW). Deze rente is, behalve in het geval van consignatie, gelijk aan de wettelijke rente. Vanaf het moment dat een schadeloosstelling geconsig-

neerd is, gaat er een andere rente gelden: op geconsigneerde gelden is het op grond van artikel 9, derde lid, van de Wet op de consignatie van gelden vastgestelde rentepercentage van toepassing.

Artikel 6:13

- 1. De Staat der Nederlanden kan zich altijd van zijn betalingsverplichtingen ingevolge artikel 6:12 bevrijden door de in het eerste, derde en vierde lid van dat artikel bedoelde bedragen met de daarover verschuldigde rente te consigneren, onder mededeling van de hem bekende rechten van pand en vruchtgebruik en de hem bekende beslagen.**
- 2. Van de consignatie wordt mededeling gedaan op de wijze, bepaald in artikel 6:12, tweede lid.**
- 3. In afwijking van artikel 6:12, derde lid, wordt in het geval van consignatie de in dat lid bedoelde rente berekend tot aan de dag van consignatie.**

Kamerstuk 33.059 nr. 03

Zie de toelichting op art. 6:12.

7. Slotbepalingen

Artikel 7:1

Voor de plaatsing van deze wet in het Staatsblad stelt Onze Minister de nummering van de artikelen, paragrafen, afdelingen en hoofdstukken van deze wet opnieuw vast en brengt hij de in deze wet voorkomende aanhalingen van en verwijzingen naar artikelen, paragrafen, afdelingen en hoofdstukken daarmee in overeenstemming.

Kamerstuk 30 658, nr. 5

De in artikel 7:1 van de Wft voorziene vernummering van de wet had alleen betrekking op de artikelen van de wet en de aanhalingen van artikelen. In voorkomend geval kan het ook nodig blijken de nummering van paragrafen, afdelingen en hoofdstukken opnieuw vast te stellen. De gewijzigde formulering van artikel 7:1 voorziet daarin.

Artikel 7:2

Deze wet treedt in werking op een bij of krachtens wet te bepalen tijdstip.

Artikel 7:3

Deze wet wordt aangehaald als: **Wet op het financieel toezicht.**

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te 's-Gravenhage,
28 september 2006
Beatrix

De Minister van Financiën,
G. Zalm
Uitgegeven de eenendertigste oktober 2006
De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Invoerings- en aanpassingswet Wet op het financieel toezicht

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is de invoering te regelen van de Wet op het financieel toezicht en in verband daarmee de wetgeving aan te passen; Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk wij goedvinden en verstaan bij deze:

Hoofdstuk 1 Overgangsmatregelen

Afdeling 1 Inleidende bepalingen

Artikel 1

Artikel 1:1 van de Wet op het financieel toezicht is van overeenkomstige toepassing op dit hoofdstuk.

Afdeling 2 Algemene bepalingen

§ 2.1. Toezichtkosten

Artikel 2

De kosten van werkzaamheden die de toezichthouder op grond van artikel 1:40 van de Wet op het financieel toezicht in rekening brengt, kunnen mede betrekking hebben op de werkzaamheden die hij heeft verricht in verband met de uitvoering van zijn taak op grond van de Wet financiële dienstverlening, de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effectenuitgevende instellingen, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993. Onder toepassing van de bedragen die direct voorafgaande aan het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht golden op grond van de in de vorige volzin bedoelde wetten, brengt de toezichthouder de hier bedoelde kosten in rekening bij de ondernemingen ten aanzien waarvan die werkzaamheden zijn verricht, voorzover deze kosten niet ten laste komen van de Rijksbegroting.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In dit artikel is een bepaling opgenomen die voorziet in de bevoegdheid van de AFM en DNB om na inwerkingtreding van de Wft onder de huidige wetgeving gemaakte kosten

die niet eerder in rekening zijn gebracht, alsnog in rekening te brengen.

Artikel 3

De tweede volzin van artikel 1:40, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht is van overeenkomstige toepassing op de kosten die ingevolge artikel 2 in rekening worden gebracht.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In dit artikel is een bepaling opgenomen die het mogelijk maakt om de kosten die zijn gemaakt ter voorbereiding van de Wet op het financieel toezicht door te berekenen aan de desbetreffende financiële ondernemingen.

§ 2.2. Register

Artikel 4

1. Vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht vormen de registers, bedoeld in de artikelen 23, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening, 179 van de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effectenuitgevende instellingen, 18, eerste lid, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen, 20a, eerste lid, 21, eerste lid, 47, negende lid, en 47b, eerste lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, en 52, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992, en de lijsten, bedoeld in de artikelen 4, eerste lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en 9, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, gezamenlijk het register, bedoeld in artikel 1:107, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht.
2. Vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht berust het register, bedoeld in artikel 4, derde lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 op artikel 1:109, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht.
3. Vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht vermeldt de toezichthouder, voorzover van toepassing, met betrekking tot de gegevens die voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht waren opgenomen in de in het eerste en tweede lid bedoelde registers en lijsten, de bepalingen uit de Wet op het financieel toezicht waarop zij berusten.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

De onder de huidige wetgeving bestaande registers en lijsten vormen na inwerkingtreding van de Wft gezamenlijk het Wft-register, bedoeld in artikel 1:93. Een uitzondering

vormt het niet-openbare register, bedoeld in artikel 4, derde lid, van de Wte 1995 waarin categorieën van professionele marktpartijen zijn vermeld.

Met betrekking tot *eenmalige meldingen*, zoals meldingen die zijn gedaan op grond van de Wmz of meldingen op grond van artikel 47 van de Wfd, behoeft geen overgangsrecht te worden opgenomen. Deze meldingen zijn opgenomen in de desbetreffende registers die vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft berusten op artikel 1:107 van de Wft. Het wordt wel wenselijk geacht dat de AFM met betrekking tot deze meldingen in het register opneemt op welke Wft-grondslag deze meldingen berusten. De artikelen in de oude wetgeving kunnen daarnaast ook zichtbaar blijven in het register.

Kamerstuk 31.468, nr. 3

In de zesde nota van wijziging op het wetsvoorstel Wft is het oorspronkelijke voorgestelde derde lid van artikel 5:3 van dat wetsvoorstel vervallen. Deze bepaling is bij diezelfde nota van wijziging opgenomen in artikel 1:109, eerste lid, van de Wft.⁸ Artikel 4 van de I&A-wet Wft bevat derhalve een onjuiste verwijzing, die thans wordt gecorrigeerd. De in dit onderdeel voorgestelde wijziging verwerkt artikel 4 van de Tijdelijke regeling invoering Wft.⁹

§ 2.3. Toezicht en handhaving

Artikel 5

Vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht zijn met het toezicht op de naleving van de regels, gesteld bij en krachtens de Wet financiële dienstverlening, de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effectenuitgevende instellingen, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, belast de personen die ingevolge artikel 1:72 van de Wet op het financieel toezicht zijn belast met het toezicht op de naleving van overeenkomstige regels bij of krachtens die wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat ook na inwerkingtreding van de Wft de personen die door de toezichthouder zijn aangewezen adequaat toezicht kunnen uitoefenen op de naleving van feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan onder het oude recht. Het gaat daarbij om bevoegdheden die zijn opgenomen in afdeling 5.2 van de Awb, zoals het vorderen van inlichtingen, het betreden van plaatsen en het vorderen van inzage in gegevens en bescheiden.

Artikel 6

Een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete die is opgelegd terzake van overtre-

ding van een voorschrift, gesteld bij of krachtens de Wet financiële dienstverlening, de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effectenuitgevende instellingen, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete als bedoeld in artikel 1:79 onderscheidenlijk 1:80 van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete die is opgelegd onder het oude recht zijn werking behoudt na inwerkingtreding van de Wft. De bepaling wordt "omgehangen" naar de artikelen 1:79 en 1:80 van de Wft.

Artikel 7

- 1. De toezichthouder kan na inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht tot drie jaren na de dag waarop de overtreding is begaan een bestuurlijke boete opleggen terzake van overtreding van een voorschrift gesteld bij of krachtens de Wet financiële dienstverlening, de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effectenuitgevende instellingen, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993.**
- 2. Op het opleggen van een bestuurlijke boete als bedoeld in het eerste lid blijft het recht van toepassing dat gold voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Voor een toelichting zij verwezen naar onderdeel 2.3 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

Artikel 8

- 1. De toezichthouder kan een besluit tot het opleggen van een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete terzake van overtreding van een voorschrift gesteld bij of krachtens de Wet financiële dienstverlening, de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effectenuitgevende instellingen, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, na bekendmaking**

⁸ In de toenmalige nummering: artikel 1:94a, lid 1.

⁹ Stcrt 2006, nr. 242, d.d. 12 december 2006.

openbaar maken.

2. **Op de openbaarmaking, bedoeld in het eerste lid, blijft het recht van toepassing dat gold voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel betreft de openbaarmaking van onder het oude recht opgelegde boetes en dwangsommen

Kamerstuk 31.468, nr. 3

In artikel 8 van de I&A-wet Wft is een bepaling opgenomen voor de openbaarmaking van een besluit tot het opleggen van een bestuurlijke boete of een last onder dwangsom, dat is genomen na het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft, terzake van overtreding van de oude wetgeving is. Ten onrechte ontbreekt de mogelijkheid voor de toezichthouder om een besluit tot het opleggen van een bestuurlijke boete of last onder dwangsom, dat is genomen voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft terzake van overtreding van de oude wetgeving, openbaar te maken. Met de in dit onderdeel voorgestelde wijzigingen wordt hierin alsnog voorzien. De in dit onderdeel voorgestelde wijzigingen verwerken artikel 5 van de Tijdelijke regeling invoering Wft.

Kamerstuk 31.468, nr. 7

De leden van de CDA-fractie merken op dat in de huidige Wft ten onrechte de mogelijkheid ontbreekt voor de toezichthouder om een besluit tot het opleggen van een bestuurlijke boete of last onder dwangsom openbaar te maken. De leden vroegen waarom dit ten onrechte is en wat het huidige kader voor openbaarmaking is.

Het huidige kader voor openbaarmaking van besluiten tot het opleggen van een bestuurlijke boete of last onder dwangsom is geregeld in afdeling 1.5.2. van de Wft. Artikel II, onderdeel B, van dit wetsvoorstel herstelt een omissie in de Invoerings- en aanpassingswet Wft en geeft uitvoering aan artikel 5 van de Tijdelijke regeling invoering Wft.

Artikel 9

Een aanwijzing die is gegeven terzake van overtreding van een voorschrift gesteld bij of krachtens de Wet financiële dienstverlening, de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effectenuitgevende instellingen, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als een aanwijzing als bedoeld in artikel 1:75 van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een aanwijzing die is gegeven onder het oude recht zijn werking behoudt onder de Wft. De bepaling wordt "omgehangen" naar artikel 1:75 van de Wft.

Artikel 10

1. **De toezichthouder kan na het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht een aanwijzing geven terzake van overtreding van een voorschrift gesteld bij of krachtens de Wet financiële dienstverlening, de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effectenuitgevende instellingen, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993.**
2. **Op de aanwijzing, bedoeld in het eerste lid, blijft het recht van toepassing dat gold voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel maakt het mogelijk om na inwerkingtreding van de Wft, een aanwijzing te geven met betrekking tot een overtreding van bepalingen van het oude recht. Artikel 1:75 van de Wft biedt namelijk uitsluitend de bevoegdheid voor de toezichthouder tot het geven van een aanwijzing aan een persoon die niet voldoet aan hetgeen bij of krachtens de Wft is bepaald. Het tweede lid is opgenomen omdat de mogelijkheden om een aanwijzing te geven op basis van de huidige sectorale wetten geringer zijn dan op basis van de Wft.

Artikel 11

Een besluit op grond van de Wet financiële dienstverlening, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 tot aanzegging dat vanaf een bepaald tijdstip alle of bepaalde organen of vertegenwoordigers van een financiële onderneming hun bevoegdheden slechts mogen uitoefenen na goedkeuring van een of meer door de toezichthouder aangewezen personen en met inachtneming van de opdrachten van deze personen, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als een besluit als bedoeld in artikel 1:76 van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In de sectorale wetgeving wordt de term curator niet gebruikt. Deze term wordt in de Wft geïntroduceerd. In artikel 9 wordt daarom aangesloten bij de formulering zoals deze wordt gebruikt in de sectorale wetten.

De toezichthouder kan om verschillende redenen besluiten om een curator te benoemen. Dit is in de Wft opgenomen in artikel 1:76.

Artikel 12

1. De toezichthouder kan vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht een besluit nemen als bedoeld in artikel 1:76, eerste lid, van die wet indien door een financiële onderneming niet of niet volledig binnen de gestelde termijn gevolg is gegeven aan een aanwijzing op grond van de Wet financiële dienstverlening, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993.
2. Op de curator, bedoeld in het eerste lid, blijft het recht van toepassing dat gold voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel heeft betrekking op de aanstelling van een curator wegens het niet of niet volledig naleven van een aanwijzing, die is gegeven onder het oude recht. Op de curator is het oude recht van toepassing. Zie ook de algemene toelichting in paragraaf 2.3.

§ 2.4. Geheimhoudingsplicht en publicatiemogelijkheden

Artikel 13

Vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht is afdeling 1.5.1 van die wet van overeenkomstige toepassing op gegevens en inlichtingen die zijn verstrekt of verkregen ingevolge de Wet financiële dienstverlening, de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effecten-uitgevende instellingen, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Met betrekking tot de gegevens die zijn ingewonnen onder het oude recht blijven de geheimhoudingsbepalingen van toepassing. Dit is na inwerkingtreding van de Wft gebaseerd op afdeling 1.5.1.

Artikel 14

De toezichthouder kan vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht een openbare waarschuwing uitvaardigen, indien nodig onder vermelding van de overwegingen die tot die waarschuwing hebben geleid, terzake van de feiten, bedoeld in de artikelen 85 van de Wet financiële dienstverlening, 33n van de Wet toezicht beleggingsinstellingen, 48n van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, 90n van de

Wet toezicht kredietwezen 1992, 93n van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en 188n van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, voorzover deze feiten tevens een overtreding van de Wet op het financieel toezicht opleveren.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel biedt de mogelijkheid om een openbare waarschuwing uit te vaardigen wegens het overtreden van verboden onder het oude recht.

§ 2.5. Bijzondere maatregelen

Artikel 15

Op een voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht afgegeven verklaring door een rechtbank, inhoudende de instelling van de noodregeling, bedoeld in hoofdstuk X van de Wet toezicht kredietwezen 1992, hoofdstuk 8 van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of hoofdstuk IX van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, blijft het voor dat tijdstip geldende recht van toepassing.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Teneinde rechtsonzekerheid te vermijden is expliciet bepaald dat op een door een rechtbank ingestelde noodregeling het recht van toepassing blijft zoals dat gold ten tijde van het instellen van die noodregeling.

Artikel 16

Op de afhandeling van een noodregeling of een faillietverklaring van een kredietinstelling of verzekeraar die is vastgesteld onderscheidenlijk uitgesproken voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht, blijft het op het tijdstip van de vaststelling van de noodregeling onderscheidenlijk het uitspreken van de faillietverklaring geldende recht van toepassing.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat op noodregelingen of faillietverklaringen die zijn uitgesproken voor inwerkingtreding van de Wft het toenmalige recht van toepassing blijft. Op faillietverklaringen uitgesproken op een tijdstip dat de Wtk 1992, de Wtn of de Wtv 1993 van toepassing was, blijft dus het recht gelden dat op het moment van vaststelling van de noodregeling of uitspreken van de faillietverklaring van toepassing was.

Dit artikel komt overeen met het overgangsrecht in artikel 98 van de Wtn en artikel 200 van de Wtv 1993. De desbetreffende bepalingen zijn nog niet uitgewerkt (vgl. de procedure met betrekking tot Vie d'Or).

Artikel 16a

Op een op of na 1 januari 2007 plaatsgevonden faillietverklaring van een kredietinstelling of verzekeraar of gedaan verzoek of voordracht daartoe en op de gevolgen van een op of na die datum uitgesproken faillissement

van een kredietinstelling of verzekeraar ten aanzien waarvan onderscheidenlijk van wie voorafgaand aan de inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht een noodregeling is uitgesproken op grond van artikel 71 van de Wet toezicht kredietwezen 1992, artikel 66 van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf onderscheidenlijk artikel 156 Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, is de Faillissementswet van toepassing zoals die luidt op het moment van het verzoek of de voordracht.

Kamerstuk 31.468, nr. 3

De artikelen 212m, 213f en 213gg van de Fw regelen de faillietverklaring van een kredietinstelling onderscheidenlijk verzekeraar die aan een noodregeling is onderworpen. Kortheidshalve wordt de beëindiging van een noodregeling en de faillietverklaring ten aanzien van dezelfde kredietinstelling of verzekeraar hieronder aangeduid als de omzetting van een noodregeling in een faillissement. Het is de bedoeling geweest dat de artikelen 212m, 213f en 213gg van de Fw niet alleen zien op de omzetting van noodregelingen die worden uitgesproken op of na 1 januari 2007 (de datum van de inwerkingtreding van de Wft en de wijziging van de artikelen 212m, 213f en 213gg van de Fw), maar ook op de omzetting van noodregelingen die waren uitgesproken vóór die datum en op die datum nog niet waren omgezet in een faillissement. De tekst van de artikelen 212m, 213f en 213gg van de Fw zou bij een onzorgvuldige lezing mogelijkwijs tot het misverstand kunnen leiden dat bedoelde artikelen niet van toepassing zouden zijn op de omzetting op of na 1 januari 2007 van noodregelingen die waren uitgesproken voorafgaand aan bedoelde datum op grond van de Wtk 1992, de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 (Wtv 1993) en de Wtn. Met dit artikel is beoogd te verduidelijken dat, voor zover nodig, op een omzetting op of na 1 januari 2007 van een noodregeling die is uitgesproken voor 1 januari 2007, de Fw van toepassing is zoals die luidt op het moment van het verzoek of de voordracht. Het betreft, met andere woorden, een omzetting op of na 1 januari 2007 van een noodregeling die was uitgesproken op grond van de Wtk 1992 de Wtv 1993 of de Wtn. Niet alleen de artikelen 212m, 213f en 213gg van de Fw, zoals die artikelen luiden op het moment van een verzoek of voordracht op of na 1 januari 2007, zijn van toepassing op de omzetting op of na 1 januari 2007 van een vóór die datum uitgesproken noodregeling in een faillissement. Ook andere artikelen van de Fw die eveneens met ingang van 1 januari 2007 zijn gewijzigd of ingevoerd, zijn van toepassing op de omzetting op of na 1 januari 2007 van een vóór die datum uitgesproken noodregeling in een faillissement. Om die reden is niet slechts naar de artikelen 212m, 213f en 213gg van de Fw verwezen, maar naar de Fw in zijn geheel. De in dit onderdeel voorgestelde wijziging verwerkt artikel 5a van de Tijdelijke regeling invoering Wft.

Kamerstuk 31.468, nr. 7

De leden van de CDA-fractie vroegen naar aanleiding van artikel II, onderdeel C, in hoeverre het wenselijk is een

bepaling op te nemen die zou zien op een omzetting voor 1 januari 2007 van een noodregeling in een faillissement.

De bepaling heeft betrekking op de situatie waarin een noodregeling is uitgesproken voorafgaand aan de inwerkingtreding van de Wft, en vervolgens, na de inwerkingtreding van de Wft, wordt gevraagd om de omzetting van die noodregeling in een faillissement. Artikel II, onderdeel C, ziet dus niet op een omzetting vóór 1 januari 2007, maar op een omzetting na die datum van een vóór die datum uitgesproken noodregeling.

Vooropgesteld wordt dat in artikel 5a van de Tijdelijke regeling invoering Wft een bepaling met dezelfde inhoud is opgenomen. Artikel 176 van de Invoerings- en aanpassingswet Wft verplicht deze bepaling op te nemen in een voorstel van wet. Door artikel II, onderdeel C, op te nemen, wordt aan deze verplichting voldaan.

Opneming van artikel II, onderdeel C, in het onderhavige wetsvoorstel is niet alleen geboden, maar ook wenselijk. In artikel 212m van de Faillissementswet (Fw) is bepaald dat de rechtbank een noodregeling als bedoeld in artikel 3:160 van de Wet op het financieel toezicht kan omzetten in een faillissement. Bij een te strikte lezing van artikel 212m van de Fw zou men kunnen menen dat de woorden «als bedoeld in artikel 3:160» van de Wft tot gevolg hebben dat artikel 212m van de Fw niet ziet op een noodregeling die is uitgesproken op grond van de – na 1 januari 2007 niet meer geldende – Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 (Wtv 1993). Een te strikte lezing zou ertoe leiden dat een op grond van de Wtv 1993 uitgesproken noodregeling na 1 januari 2007 niet meer zou kunnen worden omgezet. In die te strikte lezing zou er na de inwerkingtreding van de Wft geen geldende bepaling zijn die de omzetting van een vóór 1 januari 2007 uitgesproken noodregeling regelt. Deze te strikte lezing komt erop neer dat de bepaling die de omzetting regelde niet meer geldt – want opgenomen in de buiten werking getreden Wtv 1993 – terwijl de bepaling die inmiddels wel geldt – artikel 3:160 van de Wft – niet zou zien op een op grond van de Wtv 1993 uitgesproken noodregeling. Zoals gezegd: deze lezing is te strikt en daarom onjuist. Er is geen reden waarom een vóór 1 januari 2007 uitgesproken noodregeling na die datum niet meer zou kunnen worden omgezet in een faillissement. Een dergelijk gevolg zou geheel ongerijmd zijn en berusten op een misverstand. De verwijzing naar artikel 3:160 van de Wft moet veeleer worden opgevat als een verwijzing naar wetgeving inzake financieel toezicht in het algemeen. Teneinde het hierboven beschreven misverstand te voorkomen is destijds artikel 5a opgenomen in de Tijdelijke regeling invoering Wft en wordt thans artikel II, onderdeel C, opgenomen in dit wetsvoorstel.

Artikel 17

Een levensverzekeraar, natura-uitvaartverzekeraar of schadeverzekeraar die op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht ingevolge de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf, Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf verplicht is tot afwikkeling van zijn bedrijf of het betrokken ge-

deelte daarvan is gedurende de afwikkeling onderworpen aan de bepalingen van de Wet op het financieel toezicht.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel komt overeen met het overgangsrecht in artikel 204 van de Wtv 1993. De desbetreffende bepaling is nog niet uitgewerkt.

Kamerstuk 31.468, nr. 3

In artikel 17 van de I&A-wet Wft ontbreekt vermelding van de Wtn. Ook natura-uitvaartverzekeraars dienen vanzelfsprekend bij de afwikkeling onderworpen te zijn aan de bepalingen van de Wft en hierin wordt met de in dit onderdeel voorgestelde wijziging voorzien. De in dit onderdeel voorgestelde wijziging verwerkt artikel 6 van de Tijdelijke regeling invoering Wft.

§ 2.6. Toetsing van betrouwbaarheid en deskundigheid

Artikel 18

Indien de toezichthouder de betrouwbaarheid heeft vastgesteld van een persoon die het dagelijks beleid van een financiële onderneming bepaalt of mede bepaalt of van een persoon die onderdeel is van een orgaan dat is belast met het toezicht op het beleid en de algemene gang van zaken van een financiële onderneming voor de toepassing van de Wet financiële dienstverlening, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht de betrouwbaarheid van die persoon geacht buiten twijfel te staan voor de toepassing van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

De artikelen 3:9, tweede lid, en 4:10, tweede lid, van de Wft bepalen dat de betrouwbaarheid van een persoon die het dagelijks beleid bepaalt of mede bepaalt buiten twijfel staat wanneer dat door de toezichthouder voor de toepassing van die wet is vastgesteld. Door deze formulering zou na inwerkingtreding van de Wft de betrouwbaarheid van elke (mede)beleidsbepaler opnieuw moeten worden getoetst. Dit is uitdrukkelijk niet de bedoeling. Om die reden is het onderhavige artikel opgenomen. Deze overgangsmaatregel impliceert uiteraard niet dat de betrouwbaarheid voor eens en voor altijd vaststaat. Indien er een redelijke aanleiding toe is, kan de betrouwbaarheid opnieuw worden beoordeeld (zie de laatste volzinnen van hiervoor genoemde artikelen).

In de artikelen 3:9, eerste lid, en 4:10, eerste lid, van de Wft is expliciet bepaald dat indien binnen een financiële onderneming een orgaan is belast met toezicht op het beleid en de algemene gang van zaken van die onderneming, dit toezicht wordt gehouden door personen wier betrouwbaarheid buiten twijfel staat. Ook ten aanzien van deze perso-

nen geldt dat hun betrouwbaarheid na inwerkingtreding van de Wft niet opnieuw hoeft te worden vastgesteld.

Artikel 19

Indien de deskundigheid van een persoon die het dagelijks beleid van een financiële onderneming bepaalt of van een persoon die onderdeel uitmaakt van een orgaan dat is belast met het toezicht op het beleid en de algemene gang van zaken binnen een financiële onderneming als voldoende is aangemerkt voor de toepassing van de Wet financiële dienstverlening, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht die persoon geacht deskundig te zijn in de zin van overeenkomstige bepalingen in laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel voorkomt dat louter als gevolg van de inwerkingtreding van de Wft een nieuwe deskundigheidstoetsing van dagelijksbeleidsbepalers moet plaatsvinden.

§ 2.7. Beleggerscompensatie- en depositogarantiestelsel

Artikel 20

Indien voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht de betalingsonmacht van een financiële onderneming is vastgesteld ingevolge het op grond van het op 21 september 1998 en 23 mei 2003 door de Nederlandsche Bank en een aantal representatieve organisaties overeengekomen beleggerscompensatiestelsel, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 januari 2004, of op grond van de Collectieve Garantierегeling van kredietinstellingen voor Terugbetaalbare Gelden en Beleggingen van 17 september 1998, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 januari 2004, blijft op de afwikkeling van vorderingen op die financiële onderneming dat stelsel, onderscheidenlijk die regeling, van toepassing.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel zijn momenteel vastgelegd in twee overeenkomsten tussen de betrokken representatieve organisaties van banken en beleggingsondernemingen en de toezichthouders (DNB en de AFM). Deze overeenkomsten – de Collectieve Garantierегeling van Kredietinstellingen voor Terugbetaalbare Gelden en Beleggingen van 17 september 1998 (CGR) en in de Beleggerscompensatieregeling van Effecteninstellingen voor Vorderingen van Beleggers van 23 mei 2003 (BCR) – strekken ter uitvoering van de richtlijn depo-

sitogarantiestelsels respectievelijk richtlijn beleggerscompensatiestelsels en zijn door de Minister van Financiën algemeen verbindend verklaard op grond van artikel 28a, tweede lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 en artikel 84, tweede lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992.¹⁰

Vorderingen van vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft worden afgedaan op grond van de Beleggerscompensatieregeling en de Collectieve Garantieregeling. Bepalend hiervoor is het moment waarop door DNB betalingsonmacht is vastgesteld.

Onder de Wft zullen beide regelingen worden geregeld bij algemene maatregel van bestuur en zullen de bevoegdheden van DNB wettelijk worden verankerd. De algemene verbindendverklaringen van de overeenkomsten zullen daarmee komen te vervallen. Vorderingen van vóór de inwerkingtreding van de Wft moeten worden afgedaan op grond van de BCR of de CGR.

§ 2.8. Bevoegde rechter

Artikel 21

Ten aanzien van beroepen tegen besluiten genomen op grond van de Wet financiële dienstverlening, de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effectenuitgevende instellingen, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 is vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht artikel 1:110 van laatstgenoemde wet van overeenkomstige toepassing.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Artikel 1:95 van de Wft bepaalt dat de rechtbank te Rotterdam voor bestuursrechtelijke zaken in eerste aanleg exclusief bevoegd is. Op grond van de huidige financiële toezichtwetten geldt een identieke uitzondering op de relatieve competentieregel van artikel 8:7 van de Awb (welke regel inhoudt dat de rechtbank bevoegd is binnen het rechtsgebied waarvan de indiener van het beroep schrift zijn woonplaats heeft). Met artikel 21 van deze wet blijft deze uitzondering op de competentieregel voor lopende beroepszaken van kracht. Het artikel bewerkstelligt voorts dat ook de procedurele bepalingen van de genoemde wetten voor reeds lopende zaken gehandhaafd blijven. Het betreft dan achtereenvolgens het van rechtswege buiten toepassing blijven van de bezwaarschriftprocedure in enkele specifieke gevallen, het van toepassing zijn van de administratieve beroepsprocedure tegen bepaalde besluiten van een houder van een erkende effectenbeurs (zie artikel 43 van de Wte 1995), alsmede het afdoen door de bestuursrechter van bepaalde zaken met gesloten deuren.

¹⁰ Stb. 2004, nr. 77.

§ 2.9. Voorschriften en beperkingen

Artikel 22

Voorschriften die zijn verbonden en beperkingen die zijn gesteld aan een vergunning of een ontheffing die is verleend op grond van de Wet financiële dienstverlening, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf of de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berusten vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:102, tweede lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Aan een vergunning of een ontheffing kunnen voorschriften worden verbonden en beperkingen worden gesteld. Bij inwerkingtreding van de Wft gaan deze voorschriften en beperkingen met de vergunningen en de ontheffingen op basis van de Wft mee over.

Afdeling 3 Wet financiële dienstverlening

§ 3.1. Vergunningen

Artikel 23

1. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 11 van de Wet financiële dienstverlening voor het aanbieden van een beleggingsobject of het aanbieden van een financieel product als bedoeld in artikel 1, onderdeel m, onder 8°, van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:58, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
2. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 11 van de Wet financiële dienstverlening voor het aanbieden van krediet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:63, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
3. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 11 van de Wet financiële dienstverlening voor adviseren, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:78, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
4. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 11 van de Wet financiële dienstverlening voor bemiddelen, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:83, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
5. Een vergunning die is verleend op grond

van artikel 11 van de Wet financiële dienstverlening voor herverzekeringsmiddelen, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:89, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

6. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 11 van de Wet financiële dienstverlening voor het optreden als gevolmachtigde agent of ondergevolmachtigde agent, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:94, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
7. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 16, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:105, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Voor een toelichting op dit artikel wordt verwezen naar § 2.1 van het algemeen deel van memorie van toelichting. Voor wat betreft het eerste lid wordt opgemerkt dat de definitie van beleggingsobject in de Wft is uitgebreid ten opzichte van de Wfd. Een financieel product als bedoeld in artikel 1, onderdeel m, onder 8°, van de Wfd wordt in de Wft aangemerkt als beleggingsobject.

Artikel 24

1. Personen als bedoeld in artikel 22, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening worden vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht geacht te beschikken over een vergunning als bedoeld in artikel 2:80, eerste lid, van laatstgenoemde wet, voor het afwikkelen van de in het eerstgenoemde artikel bedoelde overeenkomsten.
2. Voorschriften die op grond van artikel 22, vijfde lid, van de Wet financiële dienstverlening met betrekking tot de afwikkeling van overeenkomsten zijn gegeven aan de in het eerste lid bedoelde personen berusten vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:102, tweede lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Artikel 22, eerste lid, van de Wfd bepaalt dat het verbod om in of vanuit Nederland een financiële dienst te verlenen zonder daartoe van de AFM een vergunning te hebben verkregen, voorzover het de afwikkeling van overeenkomsten betreft, niet van toepassing is op een aantal specifiek genoemde soorten personen (onderdelen a tot en met c). Deze personen behoeven als gevolg van deze bepaling geen vergunning of ontheffing. Ingevolge artikel 22, vijfde lid, van de Wfd kan de AFM voorschriften geven terzake van de afwikkeling van overeenkomsten met het oog op het adequaat functioneren van de financiële markten of de

positie van de consumenten op die markten.

De bovengenoemde Wfd-bepalingen zijn niet als zodanig opgenomen in de Wft. In artikel 3:55 van de Wft is bepaald dat het zonder vergunning verboden is te bemiddelen en dat de AFM ingevolge het tweede lid op aanvraag ontheffing kan verlenen van het eerste lid. Deze ontheffing wordt aangemerkt als een zogenaamde zware ontheffing. Aan deze ontheffing kunnen ingevolge artikel 1:84, eerste lid, onderdeel d, juncto artikel 1:82, tweede lid, voorschriften worden verbonden.

Het onderhavige artikel regelt dat de in artikel 22, eerste lid, van de Wfd bedoelde personen na het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft geen vergunning of ontheffing hoeven aan te vragen. Bepaald wordt dat zij geacht worden een vergunning te hebben op grond van de Wfd. De voorschriften die de AFM ingevolge artikel 22, vijfde lid, van de Wfd terzake van de afwikkeling van overeenkomsten heeft gegeven worden omgehangen onder de Wft. Dit betreffen voorschriften die ingevolge artikel 1:102, tweede lid, van de Wft kunnen worden verbonden aan een vergunning.

§ 3.2. Ontheffingen

Artikel 25

1. Een ontheffing van het verbod op het aanbieden van een beleggingsobject of een financieel product als bedoeld in artikel 1, onderdeel m, onder 8°, van de Wet financiële dienstverlening, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:55, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
2. Een ontheffing van het verbod op het aanbieden van krediet, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:60, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
3. Een ontheffing van het verbod op adviseren, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:75, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
4. Een ontheffing van het verbod op bemiddelen, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:80, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
5. Een ontheffing van het verbod op herverzekeringsbemiddelen, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening, berust

vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:86, tweede lid, van laatstgenoemde wet.

6. Een ontheffing van het verbod op het optreden als gevolmachtigde agent of ondergevolmachtigde agent, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:92, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
7. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 22, tweede lid, van de Wet financiële dienstverlening berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:80, derde lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Artikel 25 treft een overgangsvoorziening voor zware ontheffingen en artikel 26 voor lichte ontheffingen. Ingevolge artikel 18, eerste lid, van de Wfd kunnen ontheffingen worden verleend van hetgeen bij of krachtens de Wfd is gesteld. In het Besluit financiële dienstverlening zijn niet alle delegatiegrondslagen voor het stellen van regels op het niveau van algemene maatregel van bestuur benut. Zo bevat dit besluit geen regels over de beloning of vergoeding voor het adviseren en de wijze van uitbetaling of over de wijze waarop financiële ondernemingen elkaar in staat stellen aan bepaalde regels te voldoen. Ten aanzien van dergelijke niet-aanwezige nadere regels kan uiteraard ook geen ontheffing worden verleend. Om die reden is voor die situaties geen overgangsmaatregel getroffen. Voor een toelichting op artikel 27 wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

Artikel 26

1. Een ontheffing van deskundigheidsvereisten als bedoeld in artikel 27, tweede lid, van de Wet financiële dienstverlening, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:9, vijfde lid, van laatstgenoemde wet.
2. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot een integrale bedrijfsvoering of een adequate administratieve organisatie en systeem van interne controle als bedoeld in artikel 28 van de Wet financiële dienstverlening, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:15, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
3. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de informatieverstrekking als bedoeld in artikel 31 van die wet, die is ver-

leend op grond van artikel 18, eerste lid, van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:20, zesde lid, van laatstgenoemde wet.

4. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de informatievoorziening over een financieel product of een financiële dienst als bedoeld in artikel 35 van de Wet financiële dienstverlening, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:22, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
5. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de informatieverstrekking door een adviseur als bedoeld in artikel 34 van de Wet financiële dienstverlening, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:72, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
6. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de informatieverstrekking door een bemiddelaar als bedoeld in artikel 33 van de Wet financiële dienstverlening, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:73, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
7. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de beroepsaansprakelijkheidsverzekering of een daarmee vergelijkbare voorziening van een bemiddelaar in verzekeringen of een herverzekeringsbemiddelaar als bedoeld in artikel 29 van de Wet financiële dienstverlening, die is verleend op grond van artikel 18, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:75, vijfde lid, onderscheidenlijk 4:76, vijfde lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Zie de toelichting bij artikel 25.

Kamerstuk 31.468, nr. 3

De in dit onderdeel voorgestelde wijziging herstelt een onjuiste verwijzing.

Kamerstuk 34.583, nr. 3

In artikel 26, eerste en tweede lid, van de Invoerings- en aanpassingswet Wet op het financieel toezicht worden de verwijzingen naar artikel 4:9, vierde lid, en 4:15, vierde lid, aangepast vanwege de vernummering van artikel 4:9,

vierde lid, tot artikel 4:9, vijfde lid, en artikel 4:15, vierde lid, tot artikel 4:15, vijfde lid.

Artikel 27

Andere dan de in artikel 26 bedoelde ontheffingen die zijn verleend op grond van de Wet financiële dienstverlening gelden vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht als ontheffingen van corresponderende vereisten in laatstgenoemde wet voor een periode van ten hoogste een jaar.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Zie de toelichting bij artikel 25.

§ 3.3. Verbod

Artikel 28

Een verbod dat aan een financiële dienstverlener is opgelegd op grond van artikel 21, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als een verbod als bedoeld in artikel 4:4, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een door de AFM onder de Wfd opgelegd verbod tot het verlenen van financiële diensten in Nederland onverkort van kracht blijft onder de Wft.

§ 3.4. Notificatie

Artikel 29

Een mededeling die is gedaan op grond van artikel 25, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening door een financiële onderneming met zetel in Nederland die vanuit een in een andere lidstaat gelegen bijkantoor of door middel van het verrichten van diensten naar een andere lidstaat bemiddelt in verzekeringen onderscheidenlijk herverzekeringsbemiddelt, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:125, eerste lid, onderscheidenlijk artikel 2:126, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een mededeling die is gedaan aan DNB onderscheidenlijk diens rechtsvoorganger de PVK van rechtswege wordt geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 3:98, eerste lid, dan wel 3:99, eerste lid, van de Wft.

Artikel 30

Het is een financiële onderneming met zetel in een andere lidstaat, die op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor of door middel van het verrichten van diensten naar Nederland bemiddelt in

verzekeringen onderscheidenlijk herverzekeringsbemiddelt, toegestaan gedurende zes maanden vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van die wet zonder mededeling als bedoeld in artikel 2:84, eerste lid, onderscheidenlijk 2:90, eerste lid, haar werkzaamheden voort te zetten.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Voor het bemiddelen in verzekeringen of herverzekeringsbemiddelen vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor of door middel van het verrichten van diensten naar Nederland door een bemiddelaar in verzekeringen of herverzekeringsbemiddelaar met zetel in die andere lidstaat, wordt onder de huidige financiële toezichtwetten geen regeling getroffen.

De artikelen 3:59 en 3:65 van de Wft bevatten daarentegen wél een regeling voor de desbetreffende financiële ondernemingen. Om te voorkomen dat zij op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft in strijd met de wet zouden handelen, wordt aan de toezichthouder van de lidstaat waaraan de bemiddelaar in verzekeringen of de herverzekeringsbemiddelaar zijn zetel heeft een periode van zes maanden gegeven om de melding te doen die is vereist ingevolge artikel 3:59, eerste lid, onderscheidenlijk 3:65, eerste lid, van de Wft.

§ 3.5. Overig

Artikel 31

- Het is een financiële dienstverlener als bedoeld in artikel 102, eerste lid, van de Wet financiële dienstverlening, alsmede een financiële dienstverlener die financiële diensten verleent ten aanzien van betaalrekeningen of beleggingsobjecten, bemiddelt in spaarrekeningen of optreedt als herverzekeringsbemiddelaar, die overeenkomstig artikel 102, tweede lid, van die wet onderscheidenlijk artikel 20, eerste lid, van de Vrijstellingsregeling Wfd een vergunning of ontheffing heeft aangevraagd, op welke aanvraag op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht nog niet is beslist, toegestaan zonder vergunning of ontheffing zijn werkzaamheden voort te zetten totdat de Autoriteit Financiële Markten op die aanvraag heeft beslist.**
- De Autoriteit Financiële Markten beslist binnen twaalf maanden na het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet financiële dienstverlening op de aanvraag, bedoeld in het eerste lid. Bij regeling van Onze Minister kan deze termijn ten hoogste twee maal worden verlengd met een termijn van telkens maximaal zes maanden. De Autoriteit Financiële Markten past op de aanvraag de Wet op het financieel toezicht toe.**
- De financiële dienstverlener, bedoeld in**

het eerste lid, wordt als aanvrager in de zin van het eerste lid ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 1:107, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht. De Autoriteit Financiële Markten haalt deze inschrijving door zodra zij op de aanvraag heeft beslist.

4. Met betrekking tot een financiële dienstverlener die zijn werkzaamheden zonder vergunning mag voortzetten als bedoeld in het eerste lid, blijft artikel 25 van de Wet op belastingen van rechtsverkeer zoals dit luidde op 31 december 2005, van toepassing totdat de inschrijving op grond van het derde lid is doorgehaald.
5. Indien de Autoriteit Financiële Markten de aanvraag van een vergunning of ontheffing als bedoeld in het eerste lid, heeft afgewezen, mag de financiële dienstverlener zonder vergunning of ontheffing zijn bedrijf afwickelen. De Autoriteit Financiële Markten kan een termijn bepalen voor de afwikkeling. De Autoriteit Financiële Markten kan de financiële dienstverlener voorschriften geven terzake van de afwikkeling met het oog op het adequaat functioneren van de financiële markten of de positie van de consumenten op die markten.
6. Het bij en krachtens het Deel Gedragstoezicht financiële ondernemingen van de Wet op het financieel toezicht bepaalde is van overeenkomstige toepassing op financiële dienstverleners die op grond van het eerste lid hun werkzaamheden mogen voortzetten en op financiële dienstverleners die op grond van het vijfde lid hun bedrijf mogen afwickelen.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel komt overeen met artikel 102 van de Wfd en artikel 20, eerste lid, van de Vrijstellingsregeling Wfd. De betreffende bepaling is nog niet uitgewerkt. In artikel 102 van de Wfd en artikel 20, eerste lid, van de Vrijstellingsregeling Wfd is bepaald dat daarin nader aangeduide financiële dienstverleners tijdelijk zonder vergunning of ontheffing hun werkzaamheden mogen voortzetten, indien zij tijdig een aanvraag voor een vergunning of ontheffing hebben aangevraagd en aan bepaalde voorwaarden voldoen. De tijdelijkheid wordt begrensd tot het moment van beslissen van de AFM op de aanvraag. Dit betreft niet de onherroepelijke beslissing op de aanvraag, maar het besluit in primo. Net als in de Wft is hier de hoofdregel van de Awb (artikel 6:16) gevolgd dat het bezwaar of beroep niet de werking van het besluit waartegen het is gericht, schorst. Omdat de beslistermijn van de AFM hoogstwaarschijnlijk doorloopt na inwerkingtreding van de Wft is een overgangsmaatregel vereist. De termijn waarbinnen de AFM op een aanvraag mag beslissen duurt tot 1 januari 2008. Deze termijn komt overeen met de termijn in artikel 102, vierde lid, van de Wfd. De Wfd-aanvraag wordt van rechtswege

omgezet in een Wft-aanvraag en dus door de AFM behandeld op grond van de Wft. Het eventuele vergunningbesluit is dan gebaseerd op de Wft.

In het derde lid is – overeenkomstig artikel 102, vijfde lid, van de Wfd – bepaald dat de AFM de inschrijving van de financiële dienstverlener die in afwachting van een beslissing op zijn aanvraag verkeert, doorhaalt zodra op de aanvraag is beslist. Indien er sprake is van een positieve beslissing dan wordt de financiële dienstverlener wederom in het register opgenomen, maar dan op grond van artikel 1:107, tweede lid, onderdeel a, onder 1°, van de Wft (inschrijving van vergunning- en ontheffinghouders).

In het vierde lid van dit artikel wordt de onduidelijkheid weggenomen die bij de inwerkingtreding van de Wfd op het gebied van de assurantiebelasting is ontstaan. Bij de totstandkoming van de Wfd is onvoldoende rekening gehouden met financiële dienstverleners die reeds vóór 1 januari 2006 stonden ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 3 van de Wet assurantiebemiddelingsbedrijf en die op grond van de Wfd gedurende een overgangperiode hun werkzaamheden zonder vergunning voort mogen zetten. De wijziging strekt ertoe (assurantie)belastingplicht te regelen voor financiële dienstverleners die nog geen vergunning van de toezichthouder hebben gekregen, maar wel tot aan het moment dat hun inschrijving in het register is doorgehaald hun diensten mogen aanbieden. De voorgestelde regeling werkt terug tot en met 1 januari 2006. Hierbij wordt wettelijk invulling gegeven aan hetgeen reeds bij besluit van 1 februari 2006 (nr. CPP2006/196M) is goedgekeurd.

Kamerstuk 31.468, nr. 3

In artikel 31 van de I&A-wet Wft is abusievelijk niet opgenomen de bepaling die correspondeert met artikel 102, derde lid, tweede volzin, van de voormalige Wfd. Hierdoor is het formeel niet mogelijk voor financiële dienstverleners wier vergunningaanvraag of verzoek om ontheffing door de AFM is afgewezen, hun bedrijf af te wikkelen zonder te handelen in strijd met de verbodsbepalingen van de Wft. De in dit onderdeel voorgestelde wijziging verwerkt artikel 6c van de Tijdelijke regeling invoering Wft.

Artikel 32

Artikel 4:30a, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht is niet van toepassing op aanbieders van beleggingsobjecten, voorzover zij overeenkomsten inzake beleggingsobjecten die voor 1 januari 2006 zijn aangegaan, beheren of uitvoeren of daarbij assisteren.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In dit artikel wordt artikel 30b, tweede en derde lid, van de Vrijstellingsregeling Wfd overgenomen. Op grond van onderdeel a van de definitie van aanbieden in artikel 1:1 van de Wft valt ook het uitsluitend beheren of uitvoeren van bestaande overeenkomsten inzake een financieel product, waaronder een beleggingsobject, onder het begrip aanbieden. Zonder de in dit artikel opgenomen uitzondering zouden de verplichtingen inzake het beleggingsobjectprospectus ook van toepassing zijn op aanbieders van beleggingsobjecten die uitsluitend overeenkomsten die voor inwerkingtreding van de Wfd zijn aangegaan “uitdienen” zonder

nieuwe overeenkomsten aan te gaan.

Afdeling 4 Wet toezicht beleggingsinstellingen

§ 4.1. Vergunningen

Artikel 33

1. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 5, eerste lid, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen aan een beheerder van een beleggingsinstelling, anders dan bedoeld in artikel 6 van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:67 van laatstgenoemde wet.
2. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 5 van de Wet toezicht beleggingsinstellingen ten behoeve van een beleggingsmaatschappij die geen aparte beheerder heeft en geen beleggingsmaatschappij is als bedoeld in artikel 6 van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:68 van laatstgenoemde wet.
3. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 5 ten behoeve van een beleggingsmaatschappij of beheerder als bedoeld in artikel 6 van de Wet toezicht beleggingsinstellingen, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:69 van laatstgenoemde wet en wordt geacht te zijn verleend aan de beheerder van die beleggingsmaatschappij.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Voor een algemene toelichting op dit artikel wordt verwezen naar § 2.1 van het algemeen deel van memorie van toelichting.

De Wft bevat een wijziging ten opzichte van artikel 4 van de Wtb. Op grond van artikel 2:65, tweede lid, van de Wft moet de beheerder van een icbe een vergunning ten behoeve van de icbe hebben, en niet, zoals ingevolge de in te trekken Wtb, de icbe zelf. In het derde lid van artikel 34 is daarom een overgangsregeling opgenomen voor de situatie dat een icbe nog zelf een Wtb-vergunning heeft, terwijl onder de Wft de beheerder van de icbe ten behoeve van de icbe een vergunning moet hebben.

Artikel 34

Een beleggingsinstelling die op 1 september 2005 beschikte over een vergunning als bedoeld in artikel 4 van de Wet toezicht beleggingsinstellingen zoals dit artikel luidde direct voorafgaand aan dat tijdstip, kan haar werkzaamheden overeenkomstig de bestaande vergunning voortzetten, indien de beheerder van die beleggingsinstelling voor

2 maart 2006 een verzoek heeft ingediend om een vergunning als bedoeld in artikel 4 van die wet zoals dit artikel luidde direct voorafgaand aan dat tijdstip, tot het moment dat onherroepelijk op het verzoek is beslist. De vergunning en de daaraan verbonden voorschriften en gestelde beperkingen worden beheerst door de Wet toezicht beleggingsinstellingen zoals deze luidde direct voorafgaand aan 1 september 2005.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel komt overeen met het overgangsrecht dat is opgenomen in artikel VI van de Wet van 16 juli 2005 tot wijziging van de Wet toezicht beleggingsinstellingen met het oog op de modernisering van de wet en implementatie van richtlijn nr. 2001/107/EG en richtlijn 2001/108/EG van 21 januari 2002.¹¹ Op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft zullen nog niet alle vergunningen op grond van de gewijzigde Wtb zijn verleend. Het is mogelijk dat een aanvrager bezwaar maakt tegen de vergunning. In dat geval mag deze partij doorgaan met de activiteiten op grond van de "oude" Wtb. Het is dus mogelijk dat op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft er "oude" vergunninghouders zijn die nog aan de "oude" Wtb-bepalingen mogen voldoen.

Artikel 35

De in de artikelen 2:67, tweede lid, 2:68, tweede lid en 2:69, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht bedoelde beheerders en beleggingsmaatschappijen waaraan vóór 1 september 2005 een vergunning als bedoeld in artikel 4 van de Wet toezicht beleggingsinstellingen is verleend, kunnen op basis van die vergunning hun werkzaamheden voortzetten tot 14 februari 2007. Een vóór 1 september 2005 verleende vergunning en de aan die vergunning verbonden voorwaarden worden, tot het moment dat de vergunning is verleend op grond van artikel 2:68 van de Wet op het financieel toezicht, beheerst door de Wet toezicht beleggingsinstellingen zoals deze luidde direct voorafgaand aan 1 september 2005, met dien verstande dat met betrekking tot informatieverstrekking artikel 4:61 van de Wet op het financieel toezicht van toepassing is.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel komt overeen met het overgangsrecht dat is opgenomen in artikel VII van de Wet van 16 juli 2005 tot wijziging van de Wet toezicht beleggingsinstellingen met het oog op de modernisering van de wet en implementatie van richtlijn nr. 2001/107/EG en richtlijn 2001/108/EG van 21 januari 2002.¹²

¹¹ Stb. 2005, 401.

¹² Stb. 2005, 401.

§ 4.2. Ontheffingen

Artikel 36

Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 14a, eerste lid, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:65, derde lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel treft een overgangsvoorziening voor de zware ontheffing in artikel 14a van de Wtb. Voor een verder toelichting wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

Artikel 37

1. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot bepaalde financiële waarborgen als bedoeld in artikel 12, eerste lid, onderdeel b, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen, die is verleend op grond van artikel 12, vierde lid, van die wet berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:57, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
2. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de bedrijfsvoering als bedoeld in artikel 12, eerste lid, onderdeel c, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen, die is verleend op grond van artikel 12, vierde lid, van die wet berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:11, vijfde lid, voorzover ontheffing is verleend van regels met betrekking tot de minimumvoorwaarden waaraan het beleid moet voldoen dat een integere uitoefening van het bedrijf waarborgt, of 4:14, vierde lid, van laatstgenoemde wet, voorzover ontheffing is verleend van regels die een beheerste en integere uitoefening van het bedrijf waarborgen.
3. Een ontheffing van de verplichting, bedoeld in artikel 12, eerste lid, aanhef en onderdeel d, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen, die is verleend op grond van artikel 12, vierde lid, van die wet berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:22, tweede lid, 4:46a, tweede lid, 4:47, vijfde lid, 4:48, derde lid of 4:49, vijfde lid, van laatstgenoemde wet, voor zover het de in het desbetreffende artikel geregelde verplichting betreft.
4. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de aan de toezichthouder te verstrekken informatie als bedoeld in artikel 12, eerste lid, onderdeel d, van de Wet

toezicht beleggingsinstellingen, die is verleend op grond van artikel 12, vierde lid, van die wet berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:51, vijfde lid, van laatstgenoemde wet.

5. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de aan het publiek te verstrekken informatie als bedoeld in artikel 12, eerste lid, onderdeel d, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen, die is verleend op grond van artikel 12, vierde lid, van die wet berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:52, vierde lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel treft een overgangsvoorziening voor lichte ontheffingen (eerste tot en met vijfde lid). Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

Kamerstuk 31.468, nr. 3

De in dit onderdeel voorgestelde wijziging hangt samen met de, eveneens in dit wetsvoorstel bewerkstelligde, opname van de ontheffingsmogelijkheden in de artikelen 4:46a, 4:47, 4:48 en 4:49 van de Wft.

Artikel 38

Andere dan de in artikel 37 bedoelde ontheffingen die zijn verleend op grond van de Wet toezicht beleggingsinstellingen gelden vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht als ontheffingen van corresponderende vereisten in laatstgenoemde wet voor een periode van ten hoogste een jaar.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In de Wtb komen twee ontheffingsgrondslagen voor die niet in de Wft worden overgenomen: artikel 12, onderdelen a en e, juncto artikel 12, vierde lid, van de Wtb. Er is geen ontheffing meer mogelijk van regels met betrekking tot deskundigheid en betrouwbaarheid en met betrekking tot waarborgen voor een adequaat toezicht op de naleving van de bij of krachtens de Wtb gestelde regels. Voor een toelichting op artikel 38 wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

§ 4.3. Verklaring van geen bezwaar

Artikel 39

Een verklaring van geen bezwaar die is verleend op grond van artikel 12, tiende lid, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:100 van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een onder de Wtb verleende verklaring van geen bezwaar onverkort van kracht blijft onder de Wft.

Dit geldt ook voor een verklaring van geen bezwaar het vergroten van de gekwalificeerde deelneming van de aanvrager (bandbreedte-vvgb) of een verklaring van geen bezwaar die betrekking heeft op verworven of nog te verwerven middellijke deelnemingen via een dochtermaatschappij of op een andere wijze buiten de invloedssfeer van de vvgb-houder.

§ 4.4. Notificatie

Artikel 40

Een mededeling die is gedaan op grond van artikel 17a, eerste lid, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen door een beheerder van een instelling voor collectieve belegging in effecten met zetel in een andere lidstaat die voornemens is door middel van dienstverrichting of vanuit een bijkantoor rechten van deelneming in die instelling in Nederland aan te bieden, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:72, eerste lid, onderscheidenlijk artikel 2:70, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Indien een beheerder van een instelling voor collectieve belegging in effecten reeds heeft genotificeerd aan DNB onderscheidenlijk diens rechtsvoorganger de PVK wordt deze notificatie van rechtswege geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 2:70, eerste lid, onderscheidenlijk 2:72, eerste lid, van de Wft.

Artikel 41

Een mededeling die is gedaan op grond van artikel 17c, tweede lid, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen door een beleggingsinstelling met zetel in een aangewezen staat als bedoeld in het eerste lid van dat artikel, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:73, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Indien een beleggingsinstelling met zetel in een aangewezen staat reeds heeft genotificeerd aan DNB wordt deze notificatie van rechtswege geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 2:73, eerste lid, van de Wft.

§ 4.5. Overig

Artikel 42

Een verbod dat op grond van artikel 17c, derde lid, van de Wet toezicht beleggingsinstellingen is opgelegd, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:4, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een onder de Wtb opgelegd verbod aan een beleggingsinstelling onverkort van kracht blijft onder de Wft

Artikel 43

Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 21a van de Wet toezicht beleggingsinstellingen, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:78, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een beschikking die is gegeven op grond van artikel 21a van de Wtb onverkort van kracht blijft onder de Wft.

Afdeling 5 Wet toezicht effectenverkeer 1995

§ 5.1. Vergunningen

Artikel 44

1. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 7, vierde lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:99 van laatstgenoemde wet, voorzover zij strekt tot het verlenen van beleggingsdiensten waarvoor een vergunning is vereist ingevolge de Wet op het financieel toezicht.
2. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 7, zesde lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:99 van laatstgenoemde wet. De houder van de vergunning wordt geacht te beschikken over een ontheffing als bedoeld in artikel 2:99, vierde lid, van de Wet op het financieel toezicht terzake van de vereisten waaraan de aanvrager niet kon voldoen.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Voor een algemene toelichting op dit artikel wordt verwezen naar § 2.1 van het algemeen deel van de memorie van toelichting. Aldaar is toegelicht dat een vergunning wordt "omgehangen" inclusief de eventueel aan dat besluit verbonden voorschriften en gestelde beperkingen.

De beperking in artikel 45, eerste lid, luidende "voorzover voor het verlenen van de beleggingsdiensten een vergunning nodig is onder de Wet op het financieel toezicht" is opgenomen, omdat onder de Wft het begrip "verlenen van beleggingsdiensten" beperkter is dan het "verlenen van effectenbemiddeling" of "vermogensbeheer" onder de Wte 1995. Onder financiële instrumenten vallen namelijk niet meer alle categorieën effecten die – mede op basis van jurisprudentie – onder het effectenbegrip van artikel 1, onderdeel a, van de Wte 1995 vallen. Immers, niet alleen is de 'soortgelijk-formule' in de Wft komen te vervallen op grond waarvan veel instrumenten op basis van de jurisprudentie onder het effectenbegrip geschaard worden (in een

aantal gevallen zullen die onder “beleggingsobject” en derhalve onder “financieel product” vallen), maar ook niet-verhandelbare aandelen, niet-verhandelbare obligaties en niet-verhandelbare deelnemingsrechten in een closed-end beleggingsinstelling vallen niet onder het begrip “financieel instrument”. Dit betekent dat wanneer een instelling zich thans zou beperken tot het verlenen van beleggingsdiensten met betrekking tot effecten die onder de Wft niet langer financiële instrumenten zijn, het verbod van artikel 2:96 van de Wft niet van toepassing zou zijn, zodat een vergunning uit hoofde van artikel 2:99 van de Wft niet noodzakelijk is.

In het tweede lid van artikel 39 is bepaald dat de betreffende houder van de vergunning op grond van artikel 7, zesde lid, van de Wte 1995 wordt geacht te beschikken over een ontheffing als bedoeld in artikel 2:99, vierde lid, van de Wft. Het is niet mogelijk om een vergunning die is verleend op grond van artikel 7, zesde lid, onder de reikwijdte van artikel 45, eerste lid “om te hangen”. De betreffende houder van de vergunning voldoet immers niet aan alle eisen die worden gesteld in artikel 2:99, eerste lid, van de Wft.

Artikel 45

1. **Een vergunning die is verleend op grond van artikel 6, tweede lid, of 10, tweede lid, van de Wet toezicht effectenverkeer berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:99 van laatstgenoemde wet.**
2. **Beleggingsondernemingen die op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht worden geacht op grond van artikel 60, eerste lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 een vergunning als bedoeld in artikel 7, eerste lid, van die wet te hebben, worden vanaf dat tijdstip geacht een vergunning te hebben op grond van artikel 2:99, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht.**
3. **Ten aanzien van beleggingsondernemingen met zetel in een andere lidstaat die op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht een vergunning hebben op grond van artikel 6, tweede lid, of 10, tweede lid, van de Wet toezicht effectenverkeer wordt geacht te zijn voldaan aan artikel 2:98, tweede lid, van de Wet op het financieel toezicht.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Het eerste lid regelt dat vergunningen die zijn verleend op basis van de Wet toezicht effectenverkeer worden “omgehangen” naar artikel 2:99 van de Wft.

Het tweede lid komt overeen met het overgangsrecht in artikel 60 van de Wte 1995. Het derde lid komt overeen met het overgangsrecht in artikel 61 van de Wte 1995.

§ 5.2. Ontheffingen

Artikel 46 [vervallen (*red.*)]¹³

Het verbod, bedoeld in artikel 5:2 van de Wet op het financieel toezicht, is vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van die wet voor een periode van ten hoogste een jaar niet van toepassing op degenen aan wie een ontheffing is verleend op grond van artikel 4, eerste lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

De artikelen 46 en 47 treffen een overgangsvoorziening voor zware ontheffingen en artikel 48 voor lichte ontheffingen. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

Artikel 47

Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 25, eerste lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 5:27, tweede lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Zie de toelichting bij artikel 46.

Artikel 48

1. **Een ontheffing van vereisten met betrekking tot bepaalde financiële waarborgen als bedoeld in artikel 11, eerste lid, onderdeel b, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, die is verleend op grond van artikel 11, vierde lid, van die wet berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:57, zesde lid, van laatstgenoemde wet.**
2. **Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de bedrijfsvoering als bedoeld in artikel 11, eerste lid, onderdeel c, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, die is verleend op grond van artikel 11, vierde lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel**

¹³ Art. IA van de Wet implementatie prospectusverordening (Stb. 2019, nr. 190) bepaalt dat tot 21 juli 2020 of, indien dit eerder is, tot de datum waarop de geldigheid van het prospectus eindigt, artt. 1:1, 1:13b, 1:79, 1:80, 1:107, 2:121c, 3:2, 3:5, 3A:23, 4:37c, 5:25g en 5:32a, het bij of krachtens Hoofdstuk 5.1 bepaalde en de bijlagen, behorend bij de artikelen 1:79 en 1:80, Wft, de bijlagen 1 en 2 van de Algemene wet bestuursrecht, artikel 1, onder 2°, van de Wet op de economische delicten, artikel 1.1, onderdeel e, onder 1°, van de Wet handhaving consumentenbescherming, artikel XIX van de Wijzigingswet financiële markten 2015 en artikel 6:193f BW, zoals zij onmiddellijk voorafgaand aan de inwerkingtreding van deze wet luiden, van toepassing blijven op prospectussen als bedoeld in artikel 46, lid 3, van Prospectusverordening (2017/1129) die voor de inwerkingtreding van deze wet zijn goedgekeurd (*red.*)

toezicht op artikel 4:11, vijfde lid, voorzover ontheffing is verleend van regels met betrekking tot de minimumvoorwaarden waaraan het beleid moet voldoen dat een integere uitoefening van het bedrijf waarborgt, 4:14 vierde lid, voorzover ontheffing is verleend van regels die een beheerste en integere uitoefening van het bedrijf waarborgen, 4:25, tweede lid, voorzover een ontheffing is verleend van regels met betrekking tot de in acht te nemen zorgvuldigheid, 4:83, tweede lid, voor een ontheffing van het vereiste dat ten minste twee natuurlijke personen het dagelijks beleid van een beleggingsonderneming bepalen of 4:88, vijfde lid, van die wet, voorzover een ontheffing is verleend van regels met betrekking tot het beleid ter zake van het voorkomen van belangconflicten tussen een beleggingsonderneming en haar cliënten en tussen haar cliënten onderling.

3. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de aan de toezichthouder te verstrekken informatie als bedoeld in artikel 11, eerste lid, onderdeel d, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, die is verleend op grond van artikel 11, vierde lid, van die wet berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:85, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
4. Een ontheffing van vereisten met betrekking tot de aan het publiek te verstrekken informatie als bedoeld in artikel 11, eerste lid, onderdeel d, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, die is verleend op grond van artikel 11, vierde lid, van die wet berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:20, zesde lid, voorzover ontheffing is verleend van regels met betrekking tot informatieverstrekking aan een consument of een cliënt, of 4:22, tweede lid, van die wet, voorzover ontheffing is verleend van regels met betrekking tot de informatievoorziening door een financiële onderneming over een financieel product of financiële dienst.
5. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 17, derde lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:106, derde lid, van laatstgenoemde wet.
6. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 18b, eerste lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op arti-

kel 5:68, derde lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Zie de toelichting bij artikel 46.

Artikel 49

Andere dan de in artikel 48 bedoelde ontheffingen die zijn verleend op grond van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 gelden vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht als ontheffingen van corresponderende vereisten in laatstgenoemde wet voor een periode van ten hoogste een jaar.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In de Wft worden een tweetal ontheffingsgrondslagen uit de Wte 1995 niet overgenomen: artikel 11, eerste lid, onderdelen a en e, juncto artikel 11, vierde lid, van de Wte 1995. Er is geen ontheffing meer mogelijk van regels met betrekking tot deskundigheid en betrouwbaarheid en met betrekking tot waarborgen voor een adequaat toezicht op de naleving van de bij of krachtens de Wte 1995 gestelde regels.

Voor een toelichting op artikel 50 wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

§ 5.3. Verklaring van geen bezwaar

Artikel 50

1. Een verklaring van geen bezwaar die is verleend op grond van artikel 16, derde lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:100 van laatstgenoemde wet.
2. Een verklaring van geen bezwaar die is verleend op grond van artikel 26a, tweede lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 5:32, tweede lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een onder de Wte 1995 verleende verklaring van geen bezwaar onverkort van kracht blijft onder de Wft. Dit geldt ook voor een verklaring van geen bezwaar waarbij toestemming is verleend tot het vergroten van de gekwalificeerde deelneming van de aanvrager (bandbreedte-vvgb) of een verklaring van geen bezwaar die betrekking heeft op verworven of nog te verwerven middellijke deelnemingen via een dochtermaatschappij of op een andere wijze buiten de invloedssfeer van de vvghouder.

Artikel 51

1. Een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 16 van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 die vóór 15 september 2004 is verleend, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op

het financieel toezicht geacht te zijn verleend voor een deelneming tot de eerstvolgende bovengrens van 20, 33, 50 of 100 procent, tenzij:

- a. de verklaring van geen bezwaar is verleend voor een deelneming die ligt op een van genoemde grenzen; of
- b. de desbetreffende verklaring van geen bezwaar in ongewijzigde vorm is behouden op grond van artikel VI, tweede lid, van de Wet van 30 juni 2004 tot wijziging van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met de vereenvoudiging van het stelsel van de verklaring van geen bezwaar en enkele andere noodzakelijke aanpassingen (Stb. 441).

2. Een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 16 van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 die vóór 15 september 2004 op grond van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 is verleend ten behoeve van alle groepsmaatschappijen van een groep gezamenlijk, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht geacht te zijn verleend op grond van artikel 3:100 van die wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht dat is geregeld in artikel VI van de Wet van 30 juni 2004 tot wijziging van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met de vereenvoudiging van het stelsel van de verklaring van geen bezwaar en enkele andere noodzakelijke aanpassingen.¹⁴ Artikel VI, tweede lid, van die wet is grotendeels uitgewerkt en is daarom niet overgenomen. Voor zover het tweede lid nog betekenis heeft, is dit in onderdeel b opgenomen. Het betreft de toentertijd geboden mogelijkheid om bestaande verklaringen van geen bezwaar te behouden.

Artikel 52

Indien voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op grond van artikel 16 van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 een aanvraag voor een verklaring van geen bezwaar is ingediend waarop de Autoriteit Financiële Markten op dat tijdstip nog niet heeft beslist, wordt hierop door de Autoriteit Financiële Markten een beslissing genomen met inachtneming van de toepasselijke bepalingen van de laatstge-

noemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Aangezien de regels met betrekking tot een verklaring van geen bezwaar (vvgb) overwegend prudentieel van aard zijn, is besloten in de Wft het toezicht op gekwalificeerde deelnemingen in zijn geheel aan DNB toe te delen. Alleen in de gevallen zoals omschreven in artikel 3:97 van de Wft is niet DNB, maar de Minister van Financiën bevoegd om te beslissen op een aanvraag van een vvgb. Deze wijziging betekent dat de AFM niet langer bevoegd zal zijn met betrekking tot nieuwe aanvragen voor een vvgb.

Artikel 52 bevat een overgangsregeling om te voorkomen dat een financiële onderneming een nieuwe aanvraag zou moeten indienen bij DNB. Deze houdt in dat na de inwerkingtreding van de Wft de AFM bevoegd blijft om te beslissen op een bij haar ingediende en nog lopende aanvraag voor een vvgb als bedoeld in artikel 16 van de Wte 1995, en bovendien op eventueel bezwaar. De AFM beslist op deze aanvragen van verklaringen van geen bezwaar met toepassing van het recht dat gold ten tijde voor de inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht.

§ 5.4. Notificatie

Artikel 53

1. Een mededeling die is gedaan op grond van artikel 13, derde lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 ten behoeve van een beleggingsonderneming met zetel in Nederland, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als het besluit tot instemming, bedoeld in artikel 2:127, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
2. Een mededeling die is gedaan op grond van artikel 14, derde lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 ten behoeve van een beleggingsonderneming met zetel in Nederland, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als de mededeling, bedoeld in artikel 2:129, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
3. Een besluit tot instemming als bedoeld in artikel 15a, eerste lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op 2:130, tweede lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Mededelingen of besluiten tot instemming ten behoeve van een beleggingsonderneming met zetel in Nederland blijven van kracht na de inwerkingtreding van de Wft. Zij berusten op de artikelen 2:127, eerste lid, 2:129, eerste lid, onderscheidenlijk 2:130, eerste lid, van de Wft.

¹⁴ Stb. 2004, nr. 441.

§ 5.5. Goedkeuring prospectus

Artikel 54 [vervallen (*red.*)]¹⁵

Een besluit tot goedkeuring van een prospectus op grond van artikel 3, tweede of derde lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 5:9, eerste onderscheidenlijk tweede lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Indien op grond van artikel 3, eerste of derde lid, van de Wte 1995 een prospectus is goedgekeurd door de toezichthouder, blijft dit besluit van kracht na de inwerkingtreding van de Wft. Er is geen omhanging nodig van prospectussen die vóór 1 juli 2005 door Euronext zijn goedgekeurd. Deze prospectussen waren niet langer geldig dan tot 30 juni 2006.

§ 5.6. Erkenning van een markt in financiële instrumenten

Artikel 55

Een erkenning op grond van artikel 22, tweede lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 5:26, tweede lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Indien op grond van artikel 22, eerste lid, van de Wte 1995 een beurseerkenning is verleend door de toezichthouder, blijft dit besluit van kracht na de inwerkingtreding van de Wft.

§ 5.7. Overig

Artikel 56

Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 28b van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:78, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

¹⁵ Art. IA van de Wet implementatie prospectusverordening (Stb. 2019, nr. 190) bepaalt dat tot 21 juli 2020 of, indien dit eerder is, tot de datum waarop de geldigheid van het prospectus eindigt, artt. 1:1, 1:13b, 1:79, 1:80, 1:107, 2:121c, 3:2, 3:5, 3A:23, 4:37c, 5:25g en 5:32a, het bij of krachtens Hoofdstuk 5.1 bepaalde en de bijlagen, behorend bij de artikelen 1:79 en 1:80, Wft, de bijlagen 1 en 2 van de Algemene wet bestuursrecht, artikel 1, onder 2°, van de Wet op de economische delicten, artikel 1.1, onderdeel e, onder 1°, van de Wet handhaving consumentenbescherming, artikel XIX van de Wijzigingswet financiële markten 2015 en artikel 6:193f BW, zoals zij onmiddellijk voorafgaand aan de inwerkingtreding van deze wet luidden, van toepassing blijven op prospectussen als bedoeld in artikel 46, lid 3, van Prospectusverordening (2017/1129) die voor de inwerkingtreding van deze wet zijn goedgekeurd (*red.*)

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Indien op grond van artikel 28b van de Wte 1995 een beschikking is gegeven, blijft dit besluit van kracht na inwerkingtreding van de Wft.

Afdeling 6 Wet toezicht kredietwezen 1992

§ 6.1. Vergunningen

Artikel 57

1. Een vergunning als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:11, eerste lid, van die wet, voorzover voor het uitoefenen van het bedrijf van de houder een vergunning is vereist op grond van laatstgenoemd artikel.
2. Een vergunning als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 voor het uitoefenen van het bedrijf, bedoeld in artikel 3:4, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:11 van die wet voor een periode van ten hoogste zes maanden.
3. Een vergunning als bedoeld in het vorige lid berust ook na de in dat lid bedoelde periode op artikel 2:11 van de Wet op het financieel toezicht, indien de houder van de vergunning binnen zes maanden na inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aan de Nederlandsche Bank te kennen heeft gegeven zijn vergunning te willen behouden.
4. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 38, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:21, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Voor een toelichting op het eerste en derde lid van dit artikel wordt verwezen naar § 2.1 van het algemeen deel van memorie van toelichting.

Met betrekking tot het tweede lid wordt opgemerkt dat degenen die over een bankvergunning beschikken onder de Wtk 1992, maar onder de Wft niet onder de definitie van bank vallen, hun vergunning behouden indien zij dit wenselijk vinden. Voorwaarde daarvoor is wel dat zij onder de definities gehanteerd in artikel 3:4 van de Wft vallen. Dit betekent dat een ieder met zetel in Nederland die niet meer als bank kwalificeert onder de Wft en die zijn bedrijf maakt van het ter beschikking krijgen van opvorderbare gelden van professionele marktpartijen of binnen besloten kring en van het voor eigen rekening verrichten van kredietuitzettingen zijn vergunning kan behouden. Hetzelfde geldt voor

een ieder met zetel in Nederland die niet meer als bank kwalificeert onder de Wft en die zijn bedrijf maakt van het ter beschikking verkrijgen van opvorderbare gelden en van het voor eigen rekening verrichten van beleggingen, en dus geen kredietuitzettingen. Dit laatste betekent dat een holding met zetel in Nederland die als doel heeft een concern aan te sturen en niet zozeer om belangen in werkmaatschappijen te hebben, niet in aanmerking komt om vrijwillig een bankvergunning aan te vragen. Een dergelijke holding belegt weliswaar in de aandelen van werkmaatschappijen, maar niet met het doel om "zijn bedrijf te maken van" het ter beschikking krijgen van opvorderbare gelden en het voor eigen rekening verrichten van beleggingen. Zijn bedrijf is het aansturen van de groep en daarmee kan gepaard gaan het ter beschikking krijgen van opvorderbare gelden en het voor eigen rekening verrichten van beleggingen. Aangezien artikel 3:4 een vrijwillig vergunningenregime introduceert, is ervoor gekozen dat degenen die onder de Wtk 1992 een vergunning hebben, maar onder de Wft niet onder de definitie van bank vallen, deze vergunning kwijtraken, tenzij zij binnen zes maanden na inwerkingtreding van de Wft aan DNB hebben medegedeeld hun vergunning te willen behouden.

Artikel 58

1. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 2 van de Wet toezicht kredietwezen of op grond van artikel 62 van die wet of 7 van de Postbankwet wordt geacht te zijn verleend aan een bank met zetel in Nederland, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:11, eerste lid, van laatstgenoemde wet, voorzover voor het uitoefenen van het bedrijf van de houder van die vergunning een vergunning is vereist.
2. Een vergunning die is verleend op grond van artikel 2 van de Wet toezicht kredietwezen of op grond van artikel 62 van die wet wordt geacht te zijn verleend aan een bank als bedoeld in artikel 112, tweede lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:21 van die wet, voorzover voor het uitoefenen van het bedrijf van de houder van die vergunning een vergunning als bedoeld in dat artikel is vereist.
3. Een bank als bedoeld in artikel 112, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 die een vergunning heeft op grond van artikel 2 van de Wet toezicht kredietwezen of op grond van artikel 62 van de eerstgenoemde wet wordt geacht een vergunning te hebben verkregen, en die op grond van artikel 112, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 wordt geacht te hebben voldaan aan het be-

paalde, bedoeld in artikel 31, eerste lid, onderdelen b en c, van die wet, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht geacht te beschikken over de mededeling, bedoeld in artikel 2:15 van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 112 van de Wtk 1992. Een aantal van de huidige bankvergunningen steunt op het overgangsrecht in artikel 112 van de Wtk 1992.

Artikel 59

Een financiële onderneming die op het tijdstip waarop artikel 112a van de Wet toezicht kredietwezen 1992 in werking trad, in Nederland het bedrijf van elektronischgeldinstelling uitoefende, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht geacht te beschikken over een vergunning als bedoeld in 2:11, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Deze artikel continueert het overgangsrecht in artikel 112a van de Wtk 1992.

§ 6.2. Vrijstellingen

Artikel 60

1. Op degene op wie een vrijstelling van toepassing is als bedoeld in artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 is vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht het bepaalde in artikel 3:2 van die wet van toepassing, voorzover diegene effecten als bedoeld in de Wet op het financieel toezicht aanbiedt aan het publiek of doet toelaten tot de handel op een gereglementeerde markt als bedoeld in de Wet op het financieel toezicht.
2. Op degene op wie een vrijstelling van toepassing is als bedoeld in artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 en die effecten als bedoeld in artikel 1, onderdeel a, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 die geen effecten zijn in de zin van de Wet op het financieel toezicht, aan het publiek aanbiedt of doet toelaten tot de handel op een gereglementeerde markt als bedoeld in de Wet op het financieel toezicht is vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht het bepaalde in artikel 3:2 van die wet van overeenkomstige toepassing voor een periode van ten hoogste een jaar. Indien de in de vorige volzin bedoelde effecten een overeenkomst betreffen met een looptijd die langer is dan

een jaar, is het bepaalde in artikel 3:2 van die wet op de in de vorige volzin bedoelde aanbieder van overeenkomstige toepassing tot aan het einde van de looptijd van die overeenkomst.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In dit artikel is een grondslagwijziging opgenomen voor vrijstellingen die nu in de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 zijn geregeld, maar die na inwerkingtreding van de Wft op het niveau van de wet worden geregeld.

Met betrekking tot het eerste en het tweede lid kan het volgende worden opgemerkt. Het bereik van het begrip "effecten" in artikel 3:2 van de Wft is beperkter dan dat van het begrip "effecten", bedoeld in artikel 1, onderdeel a, van de Wte 1995. Anders dan de situatie onder de Wte 1995 vallen geldmarktinstrumenten alsmede niet-verhandelbare obligaties of andere niet-verhandelbare schuldinstrumenten niet onder het effectenbegrip van de Wft. Dit betekent dat indien niet-verhandelbare obligaties worden uitgegeven die onder de Wte 1995 nog wel, maar onder de Wft niet meer kwalificeren als effect, de uitzondering van de artikel 3:2 van de Wft niet van toepassing is op de desbetreffende instelling. Om te voorkomen dat de betreffende aanbieder op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft in strijd met de wet zou handelen, is voor die gevallen een overgangsbepaling opgenomen in het tweede lid van artikel 62.

§ 6.3. Ontheffingen

Artikel 61

- 1. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 38a, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:23, tweede lid, van laatstgenoemde wet.**
- 2. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 82, vierde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992, voor het buiten besloten kring van anderen dan professionele marktpartijen aantrekken, ter beschikking verkrijgen of ter beschikking hebben van opvorderbare gelden, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:5, vierde lid, van laatstgenoemde wet.**
- 3. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 82, vierde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992, voor het verrichten van werkzaamheden in de uitoefening van een beroep of bedrijf als tussenpersoon ten behoeve van het buiten besloten kring aantrekken of ter beschikking verkrijgen van al dan niet op termijn opvorderbare gelden van anderen dan professionele marktpartijen, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:3, vierde lid, van laatstgenoemde wet.**

- 4. Een ontheffing die op grond van artikel 6, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 is verleend aan een onderneming of instelling als bedoeld in artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 die niet voldeed aan de in dat artikel bedoelde voorschriften berust, voor zover deze ontheffing betrekking heeft op die voorschriften, vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:2, derde lid, van laatstgenoemde wet.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel treft een overgangsvoorziening voor zware ontheffingen. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

Kamerstuk 31.468, nr. 3

De eerste in dit onderdeel voorgestelde wijziging herstelt een kennelijke verschrijving.

De tweede in dit onderdeel voorgestelde wijziging voorziet in overgangsrecht voor ontheffingen die vóór 1 januari 2007 door DNB waren verleend op grond van artikel 6, derde lid, van de Wtk 1992. Dergelijke ontheffingen van het verbod van artikel 6, eerste lid, van de Wtk 1992 om zonder een daartoe door DNB verstrekte vergunning het bedrijf van kredietinstelling uit te oefenen, zijn verleend aan ondernemingen en instellingen als bedoeld in artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 die niet volledig voldeden aan de in die bepaling gestelde voorschriften. Als gevolg daarvan was de vrijstelling niet van toepassing, waardoor de betrokken ondernemingen en instellingen in beginsel vergunningplichtig waren. In gevallen waarin dit niet nodig werd geacht, is door DNB gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een ontheffing van het verbod te verlenen. Artikel 3 van de Vrijstellingsregeling Wtk 1992 is vanaf 1 januari 2007 op het niveau van de wet geregeld, in de vorm van een wettelijke uitzonderingsbepaling, in artikel 3:2 van de Wft, waarvan het derde lid voorziet in de bevoegdheid van DNB om in individuele gevallen een ontheffing te verlenen van de voorschriften waaronder het artikel van toepassing is. In de I&A-wet Wft was abusievelijk geen overgangsrecht opgenomen voor ontheffingen die berustten op artikel 6, derde lid, van de Wtk 1992. Het voorgestelde vierde lid in artikel 61 van de I&A-wet Wft voorziet alsnog in overgangsrecht. De in dit onderdeel voorgestelde wijziging verwerkt artikel 6a van de Tijdelijke regeling invoering Wft.

Artikel 62

Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 83, vierde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:7, vierde lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel treft een overgangsvoorziening voor een zware ontheffing. Artikel 2:35 van de Wft wijkt af van artikel 83, vierde lid, van de Wtk 1992 doordat op grond van artikel

3:7 van de Wft bij of krachtens algemene maatregel van bestuur nog regels kunnen worden gesteld waaraan de houder van de ontheffing dient te voldoen en met betrekking tot het verlenen van de ontheffing. Op grond van artikel 62 van deze wet wordt de houder van de ontheffing geacht te hebben voldaan aan alle bij of krachtens artikel 3:7 gestelde regels. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

Artikel 63

Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 42 van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:5, vierde lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 115 van de Wet toezicht kredietwezen 1992.

Artikel 64

Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 31, vijfde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als de mededeling, bedoeld in artikel 2:15, tweede lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Op grond van artikel 31, vijfde lid, van de Wtk 1992 kan (zware) ontheffing worden verleend van het verbod in het eerste lid van dat artikel. In de Wft is het verbod, bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de Wtk 1992 komen te vervallen. Op grond van artikel 1a:14 van de Wft mag de desbetreffende kredietinstelling haar bedrijf uitoefenen als zij van DNB een mededeling heeft ontvangen als bedoeld in artikel 1a:14, tweede lid, van de Wft.

Dit artikel regelt dat een ontheffing als bedoeld in artikel 31, vijfde lid, van de Wtk 1992 van rechtswege wordt geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 2:15, tweede lid, van de Wft.

Artikel 65

1. **Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 10, vijfde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:19, derde lid, van laatstgenoemde wet.**
2. **Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 11, vijfde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:53, zesde lid, van laatstgenoemde wet.**
3. **Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 20, vierde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet**

op het financieel toezicht op artikel 3:57, zesde lid, van laatstgenoemde wet.

4. **Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 21, vierde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:63, vierde lid, van laatstgenoemde wet.**
5. **Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 22, derde lid, of 30c, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:17, vierde lid, van laatstgenoemde wet.**
6. **Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 30, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:71, derde lid, van laatstgenoemde wet.**
7. **Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 30b, vierde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 van het terzake van de vereiste solvabiliteit of liquiditeit bepaalde, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:57, zesde lid, onderscheidenlijk artikel 3:63, vierde lid, van laatstgenoemde wet.**
8. **Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 55, negende lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:72, achtste lid, van laatstgenoemde wet.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel treft een overgangsvoorziening voor lichte ontheffingen. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar § 2.2. van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

Kamerstuk 31.468, nr. 3

De in dit onderdeel voorgestelde wijziging herstelt een onjuiste verwijzing.

§ 6.4. Notificatie

Artikel 66

Een kennisgeving die is gedaan op grond van artikel 17, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 door een kredietinstelling met zetel in Nederland, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:110, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een kennisgeving aan DNB die is gedaan door een kredietinstelling met zetel in Nederland

van rechtswege wordt geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 2:110, eerste lid, van de Wft.

Artikel 67

Een kennisgeving als bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 die is gedaan door een toezichthoudende instantie van een andere lidstaat, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als de mededeling, bedoeld in artikel 2:14, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een kennisgeving aan DNB die is gedaan door een toezichthoudende instantie van een andere lidstaat van rechtswege wordt geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 2:14, eerste lid, van de Wft.

Artikel 68

Een kennisgeving die is gedaan op grond van artikel 32, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 door een bank met zetel in een andere lidstaat, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:18, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een kennisgeving aan DNB die is gedaan door een bank met zetel in Nederland van rechtswege wordt geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 2:18, eerste lid, van de Wft.

Artikel 69

Een kennisgeving die is gedaan op grond van artikel 32a van de Wet toezicht kredietwezen 1992 door een elektronischgeldinstelling met zetel in een andere lidstaat, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:19 van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een kennisgeving aan DNB door een elektronischgeldinstelling met zetel in een andere lidstaat van rechtswege wordt geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 2:19, eerste lid, van de Wft.

Artikel 70

Een mededeling die is gedaan op grond van artikel 48, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als de instemming, bedoeld in artikel 2:112, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een mededeling die is gedaan door DNB van rechtswege wordt geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 2:112, eerste lid, van de Wft.

Artikel 71

Een bank met zetel in een andere lidstaat die op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht voor het ter beschikking verkrijgen van opvorderbare gelden door middel van het verrichten van diensten in Nederland op grond van artikel 115 van de Wet toezicht kredietwezen 1992 wordt geacht te beschikken over een ontheffing als bedoeld in artikel 82 van die wet en die van de toezichthoudende instantie in de andere lidstaat een voor de uitoefening van het bedrijf van bank benodigde vergunning heeft, wordt geacht te hebben voldaan aan artikel 2:18, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Deze bepaling continueert het overgangsrecht in artikel 115, tweede lid, van de Wtk 1992.

Kamerstuk 31.468, nr. 3

Met de in dit onderdeel voorgestelde wijziging wordt het in de Wft gebruikte begrip gehanteerd voor een instantie in het buitenland die belast is met het toezicht op banken.

Artikel 72

Een financiële onderneming met zetel in een andere lidstaat die op 1 juli 2002 in Nederland door middel van een bijkantoor dan wel het verrichten van diensten het bedrijf van elektronischgeldinstelling uitoefent, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht geacht te hebben voldaan aan artikel 2:14, eerste lid, onderscheidenlijk 2:19, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 112a van de Wtk 1992.

§ 6.5. Verklaring van geen bezwaar

Artikel 73

Een verklaring van geen bezwaar die is verleend op grond van artikel 26, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 voor een handeling als bedoeld in artikel 23, eerste lid, of 24, eerste lid, van die wet, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:97, eerste lid, artikel 3:100, onderscheidenlijk artikel 3:101 van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een onder de Wtk 1992 verleende verklaring van geen bezwaar van kracht blijft onder de Wft. Dit geldt ook voor een verklaring van geen bezwaar waarbij toestemming is verleend tot het vergroten van de gekwalificeerde deelneming van de aanvrager (bandbreedte-vvgb) of een verklaring van geen bezwaar die betrekking heeft op verworven of nog te verwerven middellijke deelnemingen via een dochtermaatschappij of op een andere wijze buiten

de invloedssfeer van de vgb-houder.

Artikel 74

1. Een verklaring van geen bezwaar die is verleend op grond van artikel 25 van de Wet toezicht kredietwezen berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:97, eerste lid, of op artikel 3:100 van laatstgenoemde wet, voorzover de handelingen waarvoor de verklaring van geen bezwaar is verleend overeenkomen met de in artikel 3:95, eerste lid, bedoelde handelingen.
2. Aan degene die reeds op 1 januari 1979 een gekwalificeerde deelneming hield waarvoor ingevolge de artikelen 3:95, eerste lid, onderscheidenlijk 3:96, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht een verklaring van geen bezwaar is vereist, wordt geacht een verklaring van geen bezwaar te zijn verleend op grond van de artikelen 3:97, eerste lid, 3:100, eerste lid, onderscheidenlijk 3:101 van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangrecht in artikel 114 van de Wtk 1992.

Artikel 75

Een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 23 of 24 van de Wet toezicht kredietwezen 1992 die vóór 15 september 2004 is verleend, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht geacht te zijn verleend voor een deelneming tot de eerstvolgende bovengrens van 20, 33, 50 of 100 procent, tenzij:

- a. de verklaring van geen bezwaar is verleend voor een deelneming die ligt op een van genoemde grenzen; of
- b. de desbetreffende verklaring van geen bezwaar in ongewijzigde vorm is behouden op grond van artikel VI, tweede lid, van de Wet van 30 juni 2004 tot wijziging van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met de vereenvoudiging van het stelsel van de verklaring van geen bezwaar en enkele andere noodzakelijke aanpassingen (Stb. 441).

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel VI van de Wet van 30 juni 2004 tot wijziging van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met de

vereenvoudiging van het stelsel van de verklaring van geen bezwaar en enkele andere noodzakelijke aanpassingen (Stb. 441). Artikel VI, tweede lid, van die wet is grotendeels uitgewerkt en is daarom niet overgenomen. Voor zover het tweede lid nog betekenis heeft, is dit in onderdeel b opgenomen. Het betreft de toentertijd geboden mogelijkheid om bestaande verklaringen van geen bezwaar te behouden.

§ 6.6. Overig

Artikel 76

Een besluit dat is genomen op grond van artikel 12 van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:111, tweede lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat het regime voor banken die zijn aangesloten bij een centrale kredietinstelling onverminderd van toepassing blijft onder de Wft.

Artikel 77

Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 14a van de Wet toezicht kredietwezen 1992, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:78, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In artikel 14a van de Wtk 1992 is bepaald dat indien een accountant naar het oordeel van de Minister van Financiën niet of niet meer de nodige waarborgen biedt dat deze de toevertrouwde taak met betrekking tot de kredietinstelling naar behoren zal vervullen, de Minister van Financiën kan bepalen dat hij niet bevoegd is de in deze wet en daaruit voortvloeiende besluiten bedoelde verklaringen omtrent de getrouwheid met betrekking tot die kredietinstelling af te leggen. Een dergelijke vaststelling blijft geldig na inwerkingtreding van de Wft. Deze vaststelling berust dan op artikel 1:78 van de Wft.

Artikel 78

Een verklaring van ondertoezichtstelling die is afgegeven op grond van artikel 45, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:110, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een verklaring van ondertoezichtstelling die een financiële instelling met zetel in Nederland heeft ontvangen van DNB van kracht blijft onder de Wft.

Artikel 79

Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 55, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:72, zesde lid, van

laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een beschikking die is gegeven op grond van artikel 55, derde lid, van de Wtk 1992 zijn gelding behoudt onder de Wft.

Afdeling 7 Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf

§ 7.1. Vergunning

Artikel 80

Een vergunning die is verleend op grond van artikel 14 van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:49 van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Voor een toelichting op dit artikel wordt verwezen naar § 2.1 van het algemeen deel van memorie van toelichting.

§ 7.2. Ontheffingen

Artikel 81

Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 36, tweede lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:165, derde lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel treft een overgangsvoorziening voor zware ontheffingen. Voor een toelichting op dit artikel wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van memorie van toelichting.

Artikel 82

1. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 17, vierde lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:19, derde lid, van laatstgenoemde wet.
2. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 23, vierde lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:47, vierde lid, van laatstgenoemde wet.
3. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 25, tweede lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:20, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
4. Een ontheffing die is verleend op grond

van artikel 32, tweede lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:70, tweede lid, voorzover de ontheffing is verleend aan een verzekeraar met zetel in Nederland, onderscheidenlijk 3:79 van laatstgenoemde wet, voorzover de ontheffing is verleend aan een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, die zijn bedrijf uitoefent vanuit in Nederland gelegen bijkantoren.

5. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 38, vierde lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:69, derde lid, van laatstgenoemde wet.
6. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 45, vierde lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:69, derde lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel treft een overgangsvoorziening voor lichte ontheffingen. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

§ 7.3. Verklaring van geen bezwaar

Artikel 83

Een verklaring van geen bezwaar die is verleend op grond van artikel 84, eerste lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:97, eerste lid, of op artikel 3:100 van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een onder de Wtn verleende verklaring van geen bezwaar van kracht blijft onder de Wft. Dit geldt ook voor een verklaring van geen bezwaar waarbij toestemming is verleend tot het vergroten van de gekwalificeerde deelneming van de aanvrager (bandbreedte-vvgb) of een verklaring van geen bezwaar die betrekking heeft op verworven of nog te verwerven middellijke deelnemingen via een dochtermaatschappij of op een andere wijze buiten de invloedssfeer van de vvgb-houder.

Artikel 84

Een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 82 van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf die vóór 15 september 2004 is verleend, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht geacht te zijn verleend voor

een deelneming tot de eerstvolgende bovengrens van 20, 33, 50 of 100 procent, tenzij:

- a. de verklaring van geen bezwaar is verleend voor een deelneming die ligt op een van genoemde grenzen; of
- b. de desbetreffende verklaring van geen bezwaar in ongewijzigde vorm is behouden op grond van artikel VI, tweede lid, van de Wet van 30 juni 2004 tot wijziging van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met de vereenvoudiging van het stelsel van de verklaring van geen bezwaar en enkele andere noodzakelijke aanpassingen (Stb. 441).

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel VI van de Wet van 30 juni 2004 tot wijziging van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met de vereenvoudiging van het stelsel van de verklaring van geen bezwaar en enkele andere noodzakelijke aanpassingen.¹⁶ Artikel VI, tweede lid, van die wet is grotendeels uitgewerkt en is daarom niet overgenomen. Voor zover het tweede lid nog betekenis heeft, is dit in onderdeel b opgenomen. Het betreft de toentertijd geboden mogelijkheid om bestaande verklaringen van geen bezwaar te behouden.

§ 7.4. Notificatie

Artikel 85

Een beslissing tot toestemming die is gegeven op grond van artikel 40a, vijfde lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als de instemming, bedoeld in artikel 2:121, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een beslissing die is gegeven door DNB of diens rechtsvoorganger de PVK van rechtswege wordt geacht te zijn de instemming, bedoeld in artikel 2:121, eerste lid van de Wft.

Artikel 86

Een overlegging van bescheiden op grond van artikel 49, tweede lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf door een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als de kennisgeving, bedoeld in artikel 2:54, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

¹⁶ Stb. 2004, nr. 441.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een overlegging van bescheiden aan DNB of diens rechtsvoorganger de PVK door een natura-uitvaartverzekeraar met zetel buiten Nederland, van rechtswege wordt aangemerkt als de kennisgeving, bedoeld in artikel 2:54, eerste lid van de Wft.

§ 7.5. Overig

Artikel 87

Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 51, tweede lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:67, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een door DNB op grond van de Wtn opgelegd verbod tot het sluiten van nieuwe overeenkomsten in Nederland door middel van het verrichten van diensten, van kracht blijft onder de Wft.

Artikel 88

1. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 33, tweede lid, van de Wet natura-uitvaartverzekeringsbedrijf, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:72, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
2. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 33, vierde lid, of 33a, vijfde lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:78, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
3. Een beschikking die is gegeven of machtiging die is verleend op grond van artikel 56, eerste lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:135, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
4. Een beschikking die is gegeven of machtiging die is verleend op grond van artikel 56, tweede lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:146, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
5. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 57, eerste lid, van de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:136, eerste lid, voorzover de beschikking is gegeven aan een

verzekeraar met zetel in Nederland of 3:147 van laatstgenoemde wet, voorzover de beschikking is gegeven aan een natu-
ra-uitvaartverzekeraar met zetel in een
niet-aangewezen staat.

6. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 57, tweede lid, van de Wet toezicht natu-
ra-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerking-
treding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:136, tweede lid, voorzo-
ver de beschikking is gegeven aan een
verzekeraar met zetel in Nederland of 3:147 van laatstgenoemde wet, voorzover de beschikking is gegeven aan een natu-
ra-uitvaartverzekeraar met zetel in een
niet-aangewezen staat.
7. Een beschikking die is gegeven of mach-
tiging die is verleend op grond van artikel 59, eerste lid, van de Wet toezicht natu-
ra-uitvaartverzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de
Wet op het financieel toezicht op artikel 3:138, eerste lid, voorzover de beschik-
king is gegeven aan een verzekeraar met
zetel in Nederland of 3:147 van laatstge-
noemde wet, voorzover de beschikking is
gegeven aan een natu-uitvaartverzeke-
raar met zetel in een niet-aangewezen
staat.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Door DNB opgelegde bijzondere maatregelen zoals het beperken van de beschikkingsbevoegdheid van de verze-
keraar met zetel in Nederland (artikel 56, eerste lid, van de
Wtn) of van de verzekeraar met zetel buiten Nederland
(artikel 56, tweede lid, van de Wtn) en de in dat kader
verleende machtigingen door de toezichthouder gelden ook
onder de Wft.

Door DNB verleende instemming met een saneringsplan
(artikel 57, eerste lid, Wtn) of een financieringsplan (artikel
57, tweede lid, van de Wtn) blijven ook geldig na intrekking
van de Wtn.

De beperking door DNB van de beschikkingsbevoegdheid
van een verzekeraar op grond van artikel 59, eerste lid, van
de Wtn, en de in dat kader verleende machtiging blijft gel-
den onder de Wft.

Artikel 89

Ten aanzien van overeenkomsten van natu-
ra-uitvaartverzekering die met een onderlinge
waarborgmaatschappij zijn gesloten voor
26 juli 1976 en waaruit rechten en verplich-
tingen na 31 december 1995 zijn of zullen
worden overgedragen, geldt artikel 62, aan-
hef en onderdeel a, van Boek 2 van het Bur-
gerlijk Wetboek van de overdracht af, zulks in
afwijking van artikel 47, tweede lid, van de
Overgangswet voor het nieuwe Burgerlijk
Wetboek.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 97 van
de Wtn. Het is niet geheel uitgesloten dat er nog rechten en
verplichtingen worden overgedragen uit natu-
ra-uitvaartverzekeringen die met een onderlinge waarborgmaatschappij
zijn gesloten voor 26 juli 1976. Daarom is zekerheidshalve
dit artikel ook in dit wetsvoorstel opgenomen.

Artikel 90

Ingeval voor 1 januari 1996 de faillietverkla-
ring van een natu-uitvaartverzekeraar is
uitgesproken, blijven op het faillissement en
op de vereffening of de overdracht van ver-
bintenissen de bepalingen van toepassing
die voor dat tijdstip golden.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 98 van
de Wtn. Het is niet uitgesloten dat er nog faillissementen
lopen die voor 1 januari 1996 zijn uitgesproken. Daarom is
zekerheidshalve dit artikel ook in dit wetsvoorstel opgeno-
men.

Afdeling 8 Wet toezicht verzekerings- bedrijf 1993

§ 8.1. Vergunning

Artikel 91

Een vergunning die is verleend op grond van
artikel 27, eerste lid, van de Wet toezicht ver-
zekeringbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip
van inwerkingtreding van de Wet op het fi-
nancieel toezicht op artikel 2:31, eerste lid,
voorzover de vergunning is verleend aan een
persoon met zetel in Nederland voor het uit-
oefenen van het bedrijf van levensverzeke-
raar of schadeverzekeraar, 2:37, eerste lid,
voorzover de vergunning is verleend aan een
persoon met zetel in een andere lidstaat voor
het vanuit een in Nederland gelegen bijkan-
toor uitoefenen van het bedrijf van levens-
verzekeraar of schadeverzekeraar dan wel op
grond van artikel 2:41, eerste lid, van laatst-
genoemde wet, voorzover de vergunning is
verleend aan een persoon met zetel in een
staat die geen lidstaat is voor het uitoefenen
van het bedrijf van levensverzekeraar of
schadeverzekeraar vanuit een bijkantoor in
Nederland.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Voor een toelichting op dit artikel wordt verwezen naar §
2.1 van het algemeen deel van memorie van toelichting.

Artikel 92

1. Een vergunning die is verleend op grond
van artikel 10 van de Wet toezicht verze-
keringsbedrijf en die op het tijdstip van
inwerkingtreding van de Wet op het fi-
nancieel toezicht wordt beschouwd te
zijn verkregen op grond van artikel 35 of
artikel 47 van de Wet toezicht verzeke-

ringsbedrijf 1993, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:31, eerste lid, onderscheidenlijk artikel 2:41, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

2. Een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat die het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor uitoefent en die op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op grond van artikel 190, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 wordt geacht te hebben voldaan aan artikel 37 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, wordt geacht de mededelingen, bedoeld in artikel 2:35 van de Wet op het financieel toezicht te hebben ontvangen.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 190 van de Wtv 1993.

Artikel 93

1. Op levensverzekeraars en schadeverzekeraars die op 20 maart 2002 een vergunning hadden om het levensverzekeringsbedrijf onderscheidenlijk het schadeverzekeringsbedrijf uit te oefenen, blijft tot 20 maart 2007 het bij of krachtens de artikelen 68 of 69 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 bepaalde van toepassing zoals dit luidde op 30 november 2003.
2. Indien een verzekeraar als bedoeld in het eerste lid op 20 maart 2007 nog niet volledig voldoet aan het bij of krachtens de artikelen 68 of 96 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 bepaalde, kan de Nederlandsche Bank daartoe een aanvullende termijn van ten hoogste twee jaar toestaan, mits de verzekeraar voor genoemde datum de maatregelen die hij voornemens is te nemen om de vereiste solvabiliteitsmarge te bereiken overeenkomstig artikel 138 of 144 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 ter toestemming bij de Nederlandsche Bank heeft ingediend en zij die toestemming heeft verleend.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel II van de Wet van 9 oktober 2003 tot wijziging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met het actualiseren van de solvabiliteitseisen voor het verzekeringsbedrijf.¹⁷ De in dit artikel genoemde datum "30 november 2003" is het tijdstip direct voorafgaand aan de inwerkingtreding van de

Wet van 9 oktober 1993.

§ 8.2. Ontheffingen

Artikel 94

1. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 28, vierde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:15, derde lid, of 3:19, derde lid, van laatstgenoemde wet.
2. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 45, vierde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:47, vierde lid, van laatstgenoemde wet.
3. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 51, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:20, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
4. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 52, zevende lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:71, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
5. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 66, zevende lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:67, vijfde lid, van laatstgenoemde wet.
6. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 67, derde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:67, vijfde lid, van laatstgenoemde wet.
7. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 71, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:70, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
8. Een ontheffing die is verleend grond van artikel 76, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:165, derde lid, van laatstgenoemde wet.

¹⁷ Stb. 2003, nr. 427.

9. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 94, achtste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:68, vierde lid, van laatstgenoemde wet.
10. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 99, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op 3:79 van laatstgenoemde wet.
11. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 104, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:166, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
12. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 109, tiende lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 4:71, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
13. Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 147k, elfde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:156, achtste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel treft een overgangsvoorziening voor lichte ontheffingen. Voor een verdere toelichting wordt verwezen naar § 2.2 van het algemeen deel van de memorie van toelichting.

Kamerstuk 31.468, nr. 3

In artikel 94, eerste lid, van de I&A-wet Wft is een overgangsbepaling opgenomen voor ontheffingen die zijn verleend op basis van artikel 28, vierde lid, Wtv 1993. Het betreft de mogelijkheid tot ontheffing van het bepaalde in artikel 28, tweede lid, dan wel van het bepaalde in artikel 28, derde lid, van de Wtv 1993. Deze ontheffingsmogelijkheden berusten thans op artikel 3:15, derde lid, of artikel 3:19, derde lid, van de Wft. Verzuimd was evenwel om de verwijzing naar artikel 3:15, derde lid, van de Wft op te nemen. De eerste in dit onderdeel voorgestelde wijziging herstelt deze vergissing.

De tweede in dit onderdeel voorgestelde wijziging herstelt een onjuiste verwijzing.

Artikel 95

Een ontheffing die is verleend op grond van artikel 13, zesde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 blijft vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht voor een periode van ten

hoogste een jaar geldig.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

De ontheffingsgrondslag in artikel 13, zesde lid, van de Wtv 1993, komt niet meer terug in de Wft. Hiervoor geldt derhalve een overgangstermijn van een jaar.

§ 8.3. Verklaring van geen bezwaar

Artikel 96

Een verklaring van geen bezwaar die is verleend op grond van artikel 176, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:97, tweede lid, van die wet, voorzover de verklaring van geen bezwaar is verleend voor een handeling als bedoeld in het eerste lid van laatstgenoemd artikel, of op artikel 3:100 van de Wet op het financieel toezicht, voorzover de verklaring van geen bezwaar is verleend voor een handeling als bedoeld in artikel 3:95, eerste lid, van die wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een onder de Wtv 1993 verleende verklaring van geen bezwaar van kracht blijft onder de Wft. Dit geldt ook voor een verklaring van geen bezwaar waarbij toestemming is verleend tot het vergroten van de gekwalificeerde deelneming van de aanvrager (bandbreedte-vvgb) of een verklaring van geen bezwaar die betrekking heeft op verworven of nog te verwerven middellijke deelnemingen via een dochtermaatschappij of op een andere wijze buiten de invloedssfeer van de vvgb-houder.

Artikel 97

1. **Een verklaring van geen bezwaar die is verleend op grond van artikel 81 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:97, eerste lid, dan wel op artikel 3:100 van laatstgenoemde wet, voorzover de handelingen waarvoor de verklaring van geen bezwaar is verleend overeenkomen met de in artikel 3:95, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht bedoelde handelingen.**
2. **Degene die voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf een gekwalificeerde deelneming hield, wordt geacht te beschikken over een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 3:95, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 194 van de Wtv 1993.

Artikel 98

Een verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 175 van de Wet toezicht verzeke-

ringsbedrijf 1993 die voor 15 september 2004 is verleend, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht geacht te zijn verleend voor een deelneming tot de eerstvolgende bovengrens van 20, 33, 50 of 100 procent, tenzij:

- a. de verklaring van geen bezwaar is verleend voor een deelneming die ligt op een van genoemde grenzen; of
- b. de desbetreffende verklaring van geen bezwaar in ongewijzigde vorm is behouden op grond van artikel VI, tweede lid, van de Wet van 30 juni 2004 tot wijziging van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met de vereenvoudiging van het stelsel van de verklaring van geen bezwaar en enkele andere noodzakelijke aanpassingen (Stb. 441).

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel VI van de Wet van 30 juni 2004 tot wijziging van de Wet toezicht effectenverkeer 1995, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 in verband met de vereenvoudiging van het stelsel van de verklaring van geen bezwaar en enkele andere noodzakelijke aanpassingen.¹⁸ Artikel VI, tweede lid, van die wet is grotendeels uitgewerkt en is daarom niet overgenomen. Voor zover het tweede lid nog betekenis heeft, is dit in onderdeel b opgenomen. Het betreft de toentertijd geboden mogelijkheid om bestaande verklaringen van geen bezwaar te behouden.

§ 8.4. Notificatie

Artikel 99

Een mededeling die is gedaan op grond van artikel 111, eerste lid, of artikel 113, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 door een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een andere lidstaat, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:34, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Indien een levensverzekeraar of schadeverzekeraar reeds heeft genotificeerd aan DNB of diens rechtsvoorganger de PVK wordt deze notificatie van rechtswege geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 2:34, eerste lid, van de Wft. De toezichthouder kan vervolgens aan die financiële onderneming de voorwaarden bekendmaken die om redenen van algemeen belang door de betrokken levensverzekeraar of schadeverzekeraar in acht moeten worden genomen bij het verlenen van zijn financiële diensten in Nederland.

¹⁸ Stb. 2004, 441.

Artikel 100

Een mededeling die is gedaan op grond van artikel 50g, 50m, 50t of 50z van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf door een schadeverzekeraar of levensverzekeraar met zetel in een andere lidstaat, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:34, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 192 van de Wtv 1993.

Artikel 101

Een mededeling die is gedaan op grond van artikel 116, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:46, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een mededeling als bedoeld in artikel 116, eerste lid, van de Wtv 1993 aan DNB of diens rechtsvoorganger de PVK die is gedaan door een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is van rechtswege wordt geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 2:46, eerste lid, van de Wft.

Artikel 102

Een mededeling die is gedaan op grond van artikel 118, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 door een levensverzekeraar of een schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 2:45, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel regelt dat een mededeling als bedoeld in artikel 118, eerste lid, van de Wtv 1993 aan DNB of diens rechtsvoorganger de PVK die is gedaan door een levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is van rechtswege wordt geacht te zijn de mededeling, bedoeld in artikel 3:17, eerste lid, van de Wft.

§ 8.5. Overig

Artikel 103

Een verklaring die is afgegeven op grond van artikel 49, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht aangemerkt als een onthefing op grond van artikel 3:60, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

De verklaring, bedoeld in artikel 49 van de Wtv 1993, van DNB aan een verzekeraar met zetel buiten de Europese

Unie is ook na intrekking van de Wtv 1993 geldig.

Artikel 104

Een machtiging die is verleend op grond van artikel 147e, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:154, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

De machtiging, bedoeld in artikel 147e, eerste lid, van de Wtv 1993 blijft ook na intrekking van de Wtv 1993 geldig.

Artikel 105

1. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 72, vierde lid, 72a, vijfde lid, 100, vierde lid of 100a, vijfde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:78, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
2. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 100, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:72, zesde lid, van laatstgenoemde wet.
3. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 115, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:58, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
4. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 120, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:66, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
5. Een beschikking die is gegeven of machtiging die is verleend op grond van artikel 137, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:135, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
6. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 137a, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:132, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
7. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 138, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust

vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:136, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

8. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 138, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:136, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
9. Een beschikking die is gegeven of machtiging die is verleend op grond van artikel 140, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:138, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
10. Een beschikking die is gegeven of machtiging die is verleend op grond van artikel 140a, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:139, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
11. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 141, tweede lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:59, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
12. Een beschikking die is gegeven of machtiging die is verleend op grond van artikel 143, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:141, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
13. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 144 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:136 van laatstgenoemde wet.
14. Een beschikking die is gegeven of machtiging die is verleend op grond van artikel 146, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:144, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
15. Een beschikking die is gegeven of machtiging die is verleend op grond van artikel 146a, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:145, eerste lid, van laatstgenoemde wet.
16. Een beschikking die is gegeven op grond

- van artikel 147, tweede lid van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 1:59, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
17. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 147h van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:153 van laatstgenoemde wet.
18. Een beschikking die is gegeven op grond van artikel 147k, vijfde of zesde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:156, vijfde onderscheidenlijk zesde lid, van laatstgenoemde wet.
19. Een beschikking die is gegeven of een machtiging die is verleend op grond van artikel 153, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 berust vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op artikel 3:135, eerste lid, van laatstgenoemde wet.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In dit artikel is het overgangsrecht opgenomen met betrekking tot diverse beschikkingen die door DNB diens rechtsvoorganger de PVK zijn verleend op grond van de Wtv 1993. Deze beschikkingen krijgen een grondslag in de Wft.

Artikel 106

Een besluit dat is genomen op grond van een van de artikelen van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf, genoemd in kolom A, wordt vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht, aangemerkt als besluit in de zin van het in kolom B genoemde artikel van de Wet op het financieel toezicht.

A. Wtv	B. Wft		
17, vierde lid (onthef-fing van artikel 17, tweede lid)	3:15. derde lid	27, tweede lid	3:70
17, vierde lid (onthef-fing van artikel 17, derde lid)	3:19 derde lid	29g, tweede lid	1:59, tweede lid
24 juncto 22, vierde lid	3:47, vierde lid	34	1:75 en 1:76
25, eerste lid	3:60, eerste lid	35a, tweede lid	2:165 en 2:166
26, vijfde lid	4:70, achtste lid	37, vijfde lid	3:67, vijfde lid
		42, vijfde lid	3:68, vierde lid
		50e, tiende lid	4:71, zesde lid
		50k, tweede lid	1:58, tweede lid (schadeverzekeraar met zetel in andere lidstaat), 1:66, tweede lid (schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is), 1:75 (voor wat betreft de voorschriften ter zake van acquisitie)
		50o, eerste lid	1:58, tweede lid (schadeverzekeraar met zetel in andere lidstaat), 1:66, tweede lid (schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is), 1:75 (voor wat betreft de voorschriften ter zake van acquisitie)
		50x, tweede lid	1:58, tweede lid (levensverzekeraar met zetel in andere lidstaat), 1:66, tweede lid (levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is), 1:75 (voor wat betreft de voorschriften ter zake van acquisitie)
		50bb, eerste lid	1:58, tweede lid (levensverzekeraar met zetel in andere lidstaat), 1:66, tweede lid (levensverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is), 1:75 (voor wat betreft de voorschriften ter zake van acquisitie)
		53c, vierde lid	3:119, vierde lid
		54, eerste lid	3:140, tweede lid (levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in andere lidstaat), 3:141, eerste lid (levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is)
		54, derde lid	3:140, eerste lid
		55, eerste lid	3:136, eerste lid (verzekeraar met zetel in Nederland); 3:142 (levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is)
		55, tweede lid	3:136 tweede lid (verzekeraar met zetel in Nederland); 3:142

57, eerste lid	(levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is) 3:138, eerste lid (verzekeraar met zetel in Nederland); 3:144, eerste lid (levensverzekeraar of schadeverzekeraar met zetel in een staat die geen lidstaat is)
83, vijfde lid	4:20

Kamerstuk 30 658, nr. 3

De tabel in dit artikel geeft een overzicht van de besluiten die zijn genomen op grond van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf en die na inwerkingtreding van de Wft een grondslag in de Wft krijgen.

Artikel 107

1. Voorzieningen die zijn getroffen voor 4 december 1985 en die in strijd waren met artikel 13, vierde lid, aanhef en onderdeel a, onder 3°, onderdelen b en c, onderdeel d, onder 2°, en onderdeel e, onder 2°, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 zoals deze wet luidde voor de inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht kunnen worden voortgezet, voorzover:

- a. **zij hebben geleid tot overeenkomsten van pensioenverzekering, gesloten voor 19 december 1987;**
- b. **zij na 19 december 1987 hebben geleid of leiden tot een verhoging of uitbreiding van een pensioenverzekering als bedoeld in onderdeel a, mits het fonds, de onderneming of de pensioeninstelling daartoe krachtens de voorwaarden van die verzekering of van de voorziening, zoals deze luiden op 19 december 1987, gehouden was of is;**
- c. **zij in de periode vanaf 19 december 1987 tot en met 18 juni 1988 hebben geleid tot nieuwe overeenkomsten van pensioenverzekering, verhoging of uitbreiding van die verzekeringen daaronder begrepen, tot het sluiten waarvan het fonds, de onderneming of de pensioeninstelling gehouden was.**

2. Handelingen die ingevolge het eerste lid zijn toegestaan, worden niet beschouwd als de uitoefening van het bedrijf van levensverzekeraar of schadeverzekeraar.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 202 van de Wtv 1993 en het Besluit voortzetting vrijwillige voorzieningen 1994 die komen te vervallen. De Wtv 1993 is niet van toepassing op de in artikel 13, derde lid, van die wet bedoelde fondsen, ondernemingen en instellingen (hierna

aangeduid als pensioenfondsen), mits deze zich beperken tot de soort pensioenverzekeringen die krachtens het vierde lid van dat artikel zijn toegestaan. Ten tijde van de inwerkingtreding op 1 juni 1987 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf diende te worden voorzien in een overgangsregeling voorzover er in het verleden voorzieningen waren getroffen die buiten de beperkingen van artikel 6, derde lid,¹⁹ van die wet lagen.

Het eerste lid, onderdeel a, betreft overeenkomsten die vóór 19 december 1987 zijn gesloten. Deze kan het pensioenfonds voortzetten.

Het eerste lid, onderdeel b, betreft verhogingen of uitbreidingen van de in onderdeel a bedoeld overeenkomsten. Deze verhogingen en uitbreidingen kan het pensioenfonds blijven sluiten mits het fonds krachtens de op 19 december 1987 geldende voorwaarden van de verzekering of van de voorziening daartoe door de betrokkenen kan worden gehouden.

Het eerste lid, onderdeel c, betreft het geval dat de betrokken instelling gehouden was op 19 december 1978 nieuwe toetreders te accepteren. Hiermee mocht het fonds tot en met 18 juni 1988 doorgaan. Deze termijn gaf de fondsen gelegenheid om tijdig, bijvoorbeeld door middel van een reglementswijziging, het betrokken aanbod tot verzekeren in te trekken.

Buiten de overgangsregeling valt iedere voortzetting die niet stoelt op de grondslag van voor 4 december 1985 getroffen voorzieningen. De aanhef van het artikel geeft dit kader aan. Omdat de mogelijkheid bestond dat de voorziening vóór 19 december 1987 is beperkt, is aan het slot van onderdeel b bovendien verwezen naar de voorwaarden van de voorziening, zoals zij luiden op 19 december 1987. Deze toevoeging aan onderdeel b heeft geen betekenis voor gevallen waarin de inhoud van voorzieningen sedert 4 december 1985 zijn uitgebreid, omdat dan buiten het kader van het eerste lid, zoals in de aanhef afgepaald, zou worden getreden.

Het tweede lid bepaalt dat voorzover pensioenfondsen de hier bedoeld voorzieningen binnen de grenzen van het eerste lid voortzetten, zij daardoor niet komen te vallen binnen het bereik van de Wft.

Instructies die zijn gegeven op grond van artikel 147h van de Wtv 1993 worden aangemerkt als aanwijzingen in de zin van artikel 3:153 van de Wft.

Artikel 108

Ten aanzien van overeenkomsten van schadeverzekering of levensverzekering die door een onderlinge waarborgmaatschappij zijn gesloten voor 26 juli 1976 en waaruit rechten en verplichtingen na 1 januari 1994 zijn of zullen worden overgedragen, geldt artikel 62, aanhef en onderdeel a, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek van de overdracht af, zulks in afwijking van artikel 47, tweede lid, van de Overgangswet voor het nieuwe Burgerlijk Wetboek.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

¹⁹ Daarna artikel 13, lid 3, van de Wtv 1993.

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 196 van de Wtv 1993. Het is niet geheel uitgesloten dat er nog rechten en verplichtingen worden overgedragen uit levens- of schadeverzekeringen die met een onderlinge waarborgmaatschappij zijn gesloten voor 26 juli 1976. Daarom is zekerheidshalve dit artikel ook in dit wetsvoorstel opgenomen.

Artikel 109

De artikelen 85, 86, 86a, 86b, 88 en 89 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek zijn van overeenkomstige toepassing op een vruchtgebruik van en een pandrecht op aandelen in het waarborgkapitaal van een onderlinge waarborgmaatschappij, gevestigd voor 1 januari 1986.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Dit artikel continueert het overgangsrecht in artikel 197 van de Wtv 1993. Het is niet geheel uitgesloten dat er nog een vruchtgebruik van of een pandrecht op aandelen in het waarborgkapitaal van een onderlinge waarborgmaatschappij bestaat, gevestigd voor 1 januari 1986. Daarom is zekerheidshalve dit artikel ook in dit wetsvoorstel opgenomen.

Afdeling 9 Clearinginstellingen

Artikel 110

1. Het is een financiële onderneming met zetel in Nederland, niet zijnde een bank, die op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht in Nederland het bedrijf van clearinginstelling uitoefent, toegestaan zonder vergunning haar werkzaamheden voort te zetten, indien zij voldoet aan het vierde lid.
2. Het is een financiële onderneming met zetel buiten Nederland, niet zijnde een bank met zetel in een andere lidstaat, noch zijnde een clearinginstelling met zetel in een staat die door Onze Minister is aangewezen ingevolge artikel 2:6, tweede lid, van de Wet op het financieel toezicht, die op het tijdstip van inwerkingtreding van die wet in Nederland het bedrijf van clearinginstelling uitoefent vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor, toegestaan zonder vergunning haar werkzaamheden voort te zetten, indien zij voldoet aan het vijfde lid.
3. Het is een financiële onderneming met zetel buiten Nederland, niet zijnde een bank met zetel in een andere lidstaat, noch zijnde een clearinginstelling met zetel in een staat die door Onze Minister is aangewezen ingevolge artikel 2:8, tweede lid, van de Wet op het financieel toezicht, die op het tijdstip van inwerkingtreding van die wet het bedrijf van clearinginstelling uitoefent door middel van het ver-

richten van diensten naar Nederland, toegestaan zonder dat zij heeft voldaan aan artikel 2:8, eerste lid, van die wet haar werkzaamheden voort te zetten, indien zij voldoet aan het zesde lid.

4. De financiële onderneming, bedoeld in het eerste lid, vraagt binnen één maand vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht een vergunning aan bij de Nederlandsche Bank en verstrekt binnen zes maanden vanaf het tijdstip waarop die wet in werking treedt aan de Nederlandsche Bank de gegevens, bedoeld in artikel 2:5, tweede lid, van laatstgenoemde wet.
5. De financiële onderneming, bedoeld in het tweede lid, vraagt binnen één maand vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht een vergunning aan bij de Nederlandsche Bank en verstrekt binnen zes maanden vanaf dat tijdstip aan de Nederlandsche Bank de gegevens, bedoeld in artikel 2:7, tweede lid, van die wet.
6. De financiële onderneming, bedoeld in het derde lid, meldt zich binnen één maand vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht bij de Nederlandsche Bank en verstrekt binnen zes maanden vanaf dat tijdstip aan de Nederlandsche Bank de gegevens, bedoeld in artikel 2:9, eerste lid, van die wet.
7. Het eerste en tweede lid zijn van toepassing op de daarin bedoelde financiële onderneming totdat de Nederlandsche Bank op haar vergunningaanvraag heeft beslist.
8. Het derde lid is van toepassing op de financiële onderneming totdat de Nederlandsche Bank heeft beslist dat is voldaan aan artikel 2:8 van de Wet op het financieel toezicht.
9. De Nederlandsche Bank beslist binnen 12 maanden na het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op een aanvraag als bedoeld in het eerste en tweede lid. Bij ministeriële regeling kan deze termijn twee maal worden verlengd met een periode van maximaal een half jaar.
10. De Nederlandsche Bank beslist binnen 12 maanden na het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht of voldaan is aan artikel 2:8 van die wet. Bij ministeriële regeling kan deze termijn twee maal worden verlengd met een periode van maximaal een half jaar.
11. De financiële onderneming die op grond van het vierde of vijfde lid een vergun-

ning heeft aangevraagd wordt als aanvrager ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 1:107, van de Wet op het financieel toezicht. De Nederlandsche Bank haalt deze inschrijving door zodra zij op de aanvraag heeft beslist.

- 12. De financiële onderneming die op grond van het zesde lid zich bij de Nederlandsche Bank heeft gemeld wordt ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 1:107, van de Wet op het financieel toezicht, als een onderneming die aan de Nederlandsche Bank kennis heeft gegeven van het voornemen door middel van dienstverrichting naar Nederland het bedrijf van clearinginstelling te verrichten. De Nederlandsche Bank haalt deze inschrijving door zodra zij heeft beslist dat is voldaan aan artikel 2:8 van de Wet op het financieel toezicht.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Voor het uitoefenen van het bedrijf van clearinginstelling wordt onder de huidige financiële toezichtwetten geen regeling getroffen. Onder de Wft dienen financiële ondernemingen die het bedrijf van clearinginstelling willen uitoefenen echter een vergunning aan te vragen bij DNB, met uitzondering van:

- financiële ondernemingen met zetel in Nederland die een bankvergunning hebben;
- financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat die daar een bankvergunning hebben verkregen en die voornemens zijn het bedrijf van clearinginstelling vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor uit te oefenen; en
- clearinginstellingen in een door de Minister van Financiën aangewezen staat die voornemens zijn vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor uit te oefenen.

De volgende twee typen ondernemingen behoeven niet te melden dat zij voornemens zijn naar Nederland diensten te verrichten:

- financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat die daar een bankvergunning hebben verkregen; en
- clearinginstellingen in een door de Minister van Financiën aangewezen staat.

Voor bovenstaande ondernemingen behoeft geen overgangsregeling te worden getroffen.

De volgende categorieën ondernemingen kunnen nu zonder meer in Nederland het bedrijf van clearinginstelling uitoefenen, maar hebben daarvoor onder de Wft een vergunning nodig, onderscheidenlijk moeten hun voornemen daartoe melden:

- ondernemingen in Nederland die een bankvergunning hebben;
- financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat die geen bankvergunning hebben;
- financiële ondernemingen met zetel buiten Nederland, niet zijnde een clearinginstelling met zetel in een door de Minister van Financiën aangewezen staat.

Voor bovenstaande ondernemingen is een overgangsrege-

ling getroffen in artikel 110. Voor het eerste type onderneming in het eerste lid, voor de laatste twee typen ondernemingen in het tweede lid (bijkantoor in Nederland) en het derde lid (dienstverrichting naar Nederland).

Er is voor gekozen niet van deze ondernemingen te eisen dat zij onmiddellijk op de dag van inwerkingtreding van de Wft aan de vergunningplicht of meldingplicht voldoen, mits aan zekere eisen wordt voldaan. De financiële onderneming met zetel in Nederland die geen bankvergunning heeft moet binnen een maand na het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft een vergunning aanvragen en binnen zes maanden na dat tijdstip gegevens overleggen. Doet zij dat niet, dan is het haar niet langer toegestaan het bedrijf van clearinginstelling uit te oefenen zonder clearingvergunning. Doet zij dat wel, dan heeft DNB een jaar de tijd, te rekenen vanaf de inwerkingtreding van de wet, om op de aanvraag te beslissen. Deze termijn kan twee keer worden verlengd met maximaal een half jaar.

Voor deze regeling is gekozen omdat het in de praktijk niet doenlijk is om van de clearinginstellingen te verlangen dat zij de dag van inwerkingtreding over een vergunning beschikken, noch om van DNB te verlangen dat zij op die dag een vergunningaanvraag heeft beoordeeld.

Ten aanzien van financiële ondernemingen die een vergunning behoeven om het bedrijf van clearinginstelling uit te oefenen vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor, en die voornemens zijn diensten te verrichten naar Nederland, geldt een vergelijkbare regeling.

In het elfde en twaalfde lid is bepaald dat de financiële onderneming die de hierboven weergegeven procedure heeft gevolgd, wordt ingeschreven in het door DNB bijgehouden register. De doorhaling van de inschrijving, bedoeld in deze leden, ziet slechts op de doorhaling van het voorlopige karakter van de inschrijving.

In artikel 2:5 zijn de grondslagen voor de vergunningverlening op basis van de Wft opgenomen.

Artikel 111

- 1. Het is een financiële instelling, niet zijnde een bank, met zetel in een staat die is aangewezen ingevolge artikel 2:6, tweede lid, van de Wet op het financieel toezicht, die op het moment van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor of door middel van het verrichten van diensten naar Nederland het bedrijf van clearinginstelling uitoefent, toegestaan haar werkzaamheden voort te zetten, onder de voorwaarde dat zij binnen twee maanden na de inwerkingtreding aan de Nederlandsche Bank kennis geeft van de voortzetting.**
- 2. De financiële onderneming kan haar werkzaamheden blijven uitoefenen door middel van het verrichten van diensten naar Nederland nadat de kennisgeving is gedaan tenzij de Nederlandsche Bank mededeelt dat de voortzetting of de wijze van uitoefening in strijd is met de Wet op**

het financieel toezicht.

3. **Indien de Nederlandsche Bank een kennisgeving als bedoeld in het eerste lid heeft ontvangen, deelt zij de betrokken clearinginstelling onverwijld deze ontvangst mee.**
4. **De Nederlandsche Bank kan binnen twee maanden na ontvangst van de kennisgeving de clearinginstelling mededelen welke voorwaarden om redenen van algemeen belang door de clearinginstelling in acht moeten worden genomen bij het uitoefenen van haar bedrijf vanuit het in Nederland gelegen bijkantoor.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Artikel 111 heeft betrekking op de situatie waarin een clearinginstelling met zetel in een aangewezen staat op het moment van de inwerkingtreding van de Wft het bedrijf van clearinginstelling in Nederland uitoefent, hetzij door middel van een bijkantoor in Nederland, hetzij door middel van dienstverrichting naar Nederland. Artikel 111 schrijft voor dat binnen twee maanden na de inwerkingtreding van de Wft een notificatieprocedure moet worden gevolgd. Deze notificatieprocedure is gelijk aan die, welke gevolgd moet worden door clearinginstellingen met zetel in een aangewezen staat die na inwerkingtreding van de Wft voornemens zijn hun bedrijf vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor of door middel van het verrichten van diensten naar Nederland uit te oefenen, zoals geregeld in artikel 1a:105 van de Wft.

Afdeling 10 Waarborg- en garantiefondsen

Artikel 111a

1. **Het verbod, bedoeld in artikel 3:6, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht is niet van toepassing op degene die op het tijdstip waarop die wet in werking treedt optreedt als waarborg- of garantiefonds, indien deze binnen twee maanden na dat tijdstip een aanvraag indient voor een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van schadeverzekeraar, en voor zover de Nederlandsche Bank nog niet op die aanvraag heeft beslist.**
2. **De Nederlandsche Bank beslist binnen 12 maanden na het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet op het financieel toezicht op de aanvraag. Bij ministeriële regeling kan deze termijn tweemaal worden verlengd met een periode van maximaal zes maanden.**
3. **Degene die op grond van het eerste lid een vergunning heeft aangevraagd wordt als aanvrager ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 1:107, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht. De Nederlandsche Bank haalt deze inschrijving door zodra zij op de aanvraag heeft be-**

slist.

Kamerstuk 30 658, nr. 5

Omdat de activiteiten van waarborg- en garantiefondsen raakvlakken met verzekeren hebben, kunnen zij afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval als verzekeraar in de zin van de Wet toezicht verzekeringsovername 1993 worden aangemerkt. Vanwege het specifieke karakter van waarborg- en garantiefondsen, hun bijzondere doelstelling en maatschappelijke rol wordt in de Wft een eigen regime voor deze fondsen opgenomen. Dit regime houdt in dat het verboden is om in Nederland op te treden als waarborg- of garantiefonds in de zin van dat artikel, tenzij het fonds beschikt over een vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van schadeverzekeraar. Waarborg- of garantiefondsen die onder één van de uitzonderingen op dit verbod, zoals geformuleerd in artikel 3:6, tweede, derde of vierde lid, van de Wft vallen, zijn evenwel van het verbod vrijgesteld of ontheven.

Er is voor gekozen om de waarborg- of garantiefondsen in de zin van artikel 3:6 van de Wft die op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft nog niet over een vergunning voor het bedrijf van schadeverzekeraar beschikken en die tevens niet onder een van de uitzonderingen van dat artikel vallen, toe te staan om (mits aan zekere eisen wordt voldaan) tijdelijk te kunnen blijven opereren zonder deze vergunning, omdat dit uit praktisch oogpunt wenselijk wordt geacht.

Ingevolge dit artikel is het verbod van artikel 3:6, eerste lid, van de Wft vooralsnog niet van toepassing, indien een fonds, dat bestaat op het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft en dat geen vergunning voor de uitoefening van het schadeverzekeringsovername 1993 heeft, binnen twee maanden na het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft deze vergunning aanvraagt bij de Nederlandsche Bank. Als de Nederlandsche Bank de vergunning verleent, dan heeft toepassing van het verbod geen gevolgen voor het fonds omdat het immers over een vergunning beschikt.

Indien het fonds niet binnen twee maanden een aanvraag voor een vergunning voor de uitoefening van het bedrijf van schadeverzekeraar indient, dan is het vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft in overtreding van het verbod. Indien de Nederlandsche Bank de vergunningaanvraag afwijst, is het fonds vanaf dat moment ook in overtreding van het verbod.

Overigens betreft het de vergunningaanvraag die binnen de termijn van twee maanden bij de Nederlandsche Bank dient plaats te hebben. Daarna zal het gewone traject inzake een vergunningaanvraag verder dienen te worden doorlopen (zoals het aantonen van de vereisten, bedoeld in artikel 3:6 van de Wft en het te dier aanzien overleggen van (nadere) gegevens).

De Nederlandsche Bank heeft 12 maanden de tijd, te rekenen vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft, om op de vergunningaanvraag te beslissen. Deze termijn kan twee keer worden verlengd met maximaal zes maanden.

Het derde lid bepaalt dat het waarborg- of garantiefonds, indien het de hierboven weergegeven procedure heeft gevolgd, wordt ingeschreven in het door de Nederlandsche Bank bijgehouden register. De doorhaling van de inschrijving, bedoeld in dit lid, ziet slechts op de doorhaling van het voorlopige karakter van de inschrijving. Doorhaling vindt

dus plaats wanneer een besluit is genomen over de vergunningaanvraag. Indien de vergunning wordt verleend, volgt de gewone inschrijving.²⁰

²⁰ Zie artikel 1:107, lid 2, onderdeel a, onder 1°, van de Wft.

Hoofdstuk 2 Wijziging van andere wetten²¹

Hoofdstuk 3 Slotbepalingen

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In deze artikelen zijn samenloopbepalingen opgenomen met wetsvoorstellen die thans nog aanhangig zijn in de Tweede Kamer.

Artikel 175a

Artikel 5:86 van de Wet op het financieel toezicht is van toepassing met ingang van het boekjaar aanvangt op of na het tijdstip van inwerkingtreding van die wet.

Kamerstuk nr 30 658, nr 5

Dit onderdeel regelt dat de bepalingen van het aan de Wft toegevoegde hoofdstuk over de Code Tabaksblad voor het eerst van toepassing zijn op het boekjaar dat aanvangt op of na het tijdstip van inwerkingtreding van de Wft.

Artikel 176

- 1. Bij ministeriële regeling kunnen, voorzover dit noodzakelijk is voor de invoering van de Wet op het financieel toezicht of van deze wet en zo nodig in afwijking van deze wet, tijdelijke voorzieningen worden getroffen.**
- 2. Na de plaatsing in de Staatscourant van een krachtens het eerste lid vastgestelde ministeriële regeling wordt een voorstel van wet tot regeling van het betrokken onderwerp zo spoedig mogelijk bij de Staten-Generaal ingediend. Indien het voorstel wordt ingetrokken of indien een van beide kamers der Staten-Generaal besluit het voorstel niet aan te nemen, wordt de ministeriële regeling onverwijld ingetrokken. Wordt het voorstel tot wet verheven, dan wordt de ministeriële regeling ingetrokken op het tijdstip van inwerkingtreding van die wet.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

In het eerste lid van dit artikel is de mogelijkheid gecreëerd om bij ministeriële regeling tijdelijke voorzieningen te treffen indien dit noodzakelijk is voor de invoering van de Wft of dit wetsvoorstel, eventueel in afwijking van dit voorstel. Deze voorziening maakt het mogelijk om in onvoorziene gevallen de invoering van de Wft te ondersteunen. Gelet op de complexiteit en de omvang van de Wft en het belang van een soepele en efficiënte invoering daarvan, is deze bepaling opgenomen.

In het tweede lid is erin voorzien dat de delegatie op grond van het eerste lid een tijdelijk karakter heeft. Na de vaststelling van de ministeriële regeling krachtens het eerste lid wordt zo spoedig mogelijk een voorstel van wet tot regeling

van het betrokken onderwerp ingediend bij de Staten-Generaal. Die regeling kan overigens ook voorzien in het treffen van een delegatiegrondslag. Dit zal afhankelijk zijn van hetgeen geregeld moet worden.

Bij invoering van omvangrijke en complexe wetten kan een dergelijk artikel worden opgenomen. Een recent voorbeeld is artikel 5.1 van de Invoerings- en aanpassingswet Zorgverzekeringswet.²²

Artikel 177

Onze Minister brengt voor plaatsing van deze wet in het Staatsblad de in deze wet voorkomende verwijzingen naar artikelen uit de Wet op het financieel toezicht in overeenstemming met de op grond van artikel 7:1 van die wet opnieuw vastgestelde nummering.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Deze bepaling is een afgeleide van aanwijzing 251 van de Aanwijzingen voor de regelgeving. De Wft kent een soortgelijke bepaling (artikel 7:1). Teneinde de verwijzingen in dit wetsvoorstel in overeenstemming te brengen met de te hernummeren Wft-artikelen is deze bepaling onontbeerlijk.

Artikel 178

De Wet van 6 december 1999, houdende bepalingen ter vrijwaring van kredietinstellingen en andere financiële instellingen tegen aansprakelijkheid in verband met maatregelen die samenhangen met sluiting van betalings- en effectenafwikkelingsystemen op 31 december 1999 (Stb. 589), de Wet financiële dienstverlening, de Wet melding zeggenschap en kapitaalbelang in effectenuitgevende instellingen, de Wet toezicht beleggingsinstellingen, de Wet toezicht effectenverkeer 1995, met uitzondering van het bepaalde bij of krachtens de artikelen 1, onderdelen a, e, n, o en p, 2, 5a, met dien verstande dat voor «artikel 5» wordt gelezen «artikel 5:24 van de Wet op het financieel toezicht», 6a, met dien verstande dat voor «op grond van artikel 22 erkende effectenbeurs» wordt gelezen «markt in financiële instrumenten waarvan de houder een erkenning heeft als bedoeld in artikel 5:26, eerste lid, van de Wet op het financieel toezicht», 6b, 6c, 28, eerste tot en met het derde lid, 29, eerste lid, onderdeel o, tweede en derde lid, 31, 44 en 67, alsmede de hoofdstukken IX, XIIA, XIIB en XIIC, de Wet toezicht kredietwezen 1992, de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijf en de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 worden ingetrokken.

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Naast de intrekking van de huidige wetten op het terrein van de financiële markten en het financieel toezicht daarop (Wfd, Wmz, Wtb, Wte 1995, Wtk 1992, Wtn en Wtv 1993) wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt ook de Wet

²¹ Dit hoofdstuk is niet in deze editie opgenomen, maar in de Wft zelf verwerkt (*red.*).

²² Kamerstuk 30.124, nr. A.

bepalingen ter vrijwaring van kredietinstellingen en andere financiële instellingen tegen aansprakelijkheid in te trekken. Deze wet is uitgewerkt.

De intrekking van bovenstaande wetten leidt tot het vervallen van alle op die wetten gebaseerde lagere regelgeving, er bestaat immers geen rechtsgrondslag meer. In de algemene maatregelen van bestuur die onder de Wft zullen worden opgesteld, zal dus geen intrekking met betrekking tot de huidige algemene maatregelen van bestuur worden opgenomen.

Indien de Wft in werking zou treden voordat het wetsvoorstel overnamerichtlijn²³ van kracht wordt, blijft een gedeelte van de Wte 1995 van kracht tot het tijdstip waarop laatstbedoeld wetsvoorstel in werking is getreden. Het betreft het bepaalde ingevolge de artikelen 6a, 6b en 6c van de Wte 1995, inclusief de daarop gebaseerde regelgeving in het Besluit toezicht effectenverkeer 1995 en de Tijdelijke vrijstellingsregeling overnamebiedingen. Hoofdstuk 5.5 van de Wft zal in verband daarmee niet in werking treden. Dat hoofdstuk wordt gewijzigd in het wetsvoorstel overnamerichtlijn.

Het bepaalde ingevolge artikel 5a van de Wte 1995 blijft eveneens in stand na inwerkingtreding van de Wft. Bij de inwerkingtreding van het wetsvoorstel implementatie Transparantierichtlijn zal deze bepaling worden vervangen. In samenhang met het in stand blijven van artikel 5a, 6a, 6b en 6c van de Wte 1995, blijven ook enkele (daaraan ondersteunende) artikelen en hoofdstukken van de Wte 1995 in stand. Bij het wetsvoorstel dat als laatste van de twee genoemde wetsvoorstellen tot wet wordt verheven en in werking treedt, naar verwachting het wetsvoorstel implementatie Transparantierichtlijn, zullen ook de resterende bepalingen van de Wte 1995 worden ingetrokken.

Artikel 179

1. **Deze wet en de Wet op het financieel toezicht treden in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.**
2. **In het koninklijk besluit kan worden bepaald dat daarbij aan te geven artikelen of onderdelen daarvan op een later, bij koninklijk besluit te bepalen, tijdstip in werking treden.**
3. **In het koninklijk besluit kan worden bepaald dat het bepaalde in artikel 31, vierde lid, van deze wet kan terugwerken tot en met 1 januari 2006.**

Kamerstuk 30 658, nr. 3

Het is de bedoeling één inwerkingtredingsbesluit op te stellen waarin zowel de inwerkingtreding van de Wft, de algemene maatregelen van bestuur onder de Wft en de inwerkingtreding van deze wet, nadat het tot wet is verheven, te regelen.

Kamerstuk 30 658, nr. 5

Bij bemiddelaars in verzekeringen wordt assurantiebelasting geheven. Op dit moment is de heffing afwijkend geregeld voor bemiddelaars in verzekeringen als bedoeld in de

Wfd. Normaal gesproken is er een wettelijke basis. Momenteel vindt de heffing voor bemiddelaars in verzekeringen plaats op basis van een daartoe genomen besluit. Met onderdeel M wordt een bepaling in de Invoerings- en aanpassingswet Wft opgenomen om de wettelijke basis te regelen. Hierbij wordt wettelijk invulling gegeven aan hetgeen reeds bij besluit van 1 februari 2006²⁴ is goedgekeurd en is afgestemd met de branche.

Artikel 180

Deze wet wordt aangehaald als: Invoerings- en aanpassingswet Wet op het financieel toezicht.

**Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden,
De minister van Financiën**

²³ Kamerstuk 30.419.

²⁴ Nr. CPP2006/196M.

Wet implementatie herverzekeringsrichtlijn

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodzakelijk is uitvoering te geven aan Richtlijn nr. 2005/68/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 november 2005 betreffende herverzekering en houdende wijziging van Richtlijnen 73/239/EEG en 92/49/EEG van de Raad en van Richtlijnen 98/78/EG en 2002/83/EG (PbEG L 323), teneinde regels te stellen met betrekking tot het uitoefenen van het bedrijf van herverzekeraar en het toezicht op de naleving van die regels;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

ARTIKEL I

De Wet op het financieel toezicht wordt als volgt gewijzigd: (...)

ARTIKEL II

In de artikelen III tot en met XVIII wordt verstaan onder «de wet»: de Wet op het financieel toezicht.

(...)

ARTIKEL V

1. De gegevens, bedoeld in artikel III, tweede lid, zijn:

- a. een opgave van de naam, het adres en het telefoon- en faxnummer van de herverzekeraar;
- b. een opgave van de naam van de herverzekeraar;
- c. een opgave van de statutaire zetel, de statutaire naam en de handelsnaam of handelsnamen;
- d. indien de herverzekeraar is ingeschreven in het handelsregister, een opgave van het nummer van inschrijving;
- e. een gewaarmerkt afschrift van de statuten;
- f. een programma van werkzaamheden die de herverzekeraar voornemens is te verrichten;
- g. gegevens op basis waarvan de Nederlandsche Bank kan beoordelen of voldaan wordt aan hetgeen ingevolge artikel 3:8 van de wet is bepaald met betrekking tot de deskundigheid van de personen die het dagelijks beleid bepalen;
- h. gegevens op basis waarvan de Nederlandsche Bank kan beoordelen of voldaan wordt aan hetgeen ingevolge artikel 3:9 van de wet is bepaald met betrekking tot de betrouwbaarheid van de personen die het beleid bepalen of mede bepalen of onderdeel zijn van een orgaan dat belast is met toezicht op het

- beleid en de algemene gang van zaken;
 - i. een beschrijving van het voorgenomen beleid met betrekking tot de integere bedrijfsuitoefening, bedoeld in artikel 3:10, eerste lid, van de wet;
 - j. een beschrijving van de zeggenschapsstructuur aan de hand waarvan de Nederlandsche Bank kan beoordelen of voldaan wordt aan artikel 3:16 van de wet;
 - k. een beschrijving van de inrichting van de bedrijfsvoering met betrekking tot de beheerste en integere bedrijfsuitoefening, bedoeld in artikel 3:17, eerste lid, van de wet;
 - l. bescheiden waaruit het eigen vermogen, bedoeld in artikel 3:53, van de wet, en de te verwachten solvabiliteit, bedoeld in artikel 3:57, eerste lid, van de wet blijken; en
 - m. indien van toepassing:
 - 1°. een opgave van de omvang van een gekwalificeerde deelneming als bedoeld in artikel 3:95 van de wet;
 - 2°. gegevens op basis waarvan de Nederlandsche Bank kan beoordelen of wordt voldaan aan hetgeen ingevolge artikel 3:99 van de wet is bepaald met betrekking tot de betrouwbaarheid van de houder van een verklaring van geen bezwaar die op grond van zijn gekwalificeerde deelneming het beleid van de betrokken onderneming zou kunnen bepalen of mede bepalen of zou bepalen of mede bepalen; en
 - 3°. bescheiden waaruit de financiële positie en de juridische groepsstructuur van de houder van een verklaring van geen bezwaar blijken.
2. De gegevens, bedoeld in het eerste lid, onderdeel g, zijn:
- a. een opgave van de naam, geboortedatum, geboorteplaats, nationaliteit, het privé-adres, het telefoon- en faxnummer en de functie;

- b. een curriculum vitae;
 - c. een opgave van de relevante diploma's;
 - d. een kopie van een geldig legitimatiebewijs; en
 - e. een opgave van referenten.
3. De gegevens, bedoeld in het eerste lid, aanhef en onderdeel h, zijn:
- a. een opgave van de naam, de geboortedatum, de geboorteplaats, nationaliteit, het privé-adres, het telefoon- en faxnummer en de functie;
 - b. een kopie van een geldig identiteitsbewijs;
 - c. gegevens met betrekking tot de antecedenten, bedoeld in de bijlage bij het Besluit Markttoegang financiële ondernemingen Wft; en
 - d. een opgave van referenten.
4. Het eerste lid, aanhef en onderdelen h en m, zijn niet van toepassing ten aanzien van personen wier betrouwbaarheid voor de toepassing van de wet door een toezichthouder reeds is vastgesteld.

Kamerstuk 31.131, nr. 3

Zie toelichting in de voetnoot bij artikel 2:26a, Wft.

ARTIKEL VI

Het programma van werkzaamheden, bedoeld in artikel IV, eerste lid, onderdeel f, dat wordt overgelegd door degene die een vergunning aanvraagt voor het uitoefenen van het bedrijf van herverzekeraar, bevat het volgende:

- a. een opgave van de aard van de risico's die de herverzekeraar voornemens is te dekken;
- b. indien van toepassing, een opgave van de aard van de overeenkomsten die de herverzekeraar voornemens is te sluiten met de levensverzekeraars, natura-uitvaartverzekeraars of andere herverzekeraars die levensverzekeringen herverzekerden, van wie hij de overgedragen risico's accepteert;
- c. een uiteenzetting omtrent de leidende beginselen op het gebied van het sluiten van overeenkomsten waarbij de herverzekeraar een gedeelte van het door hem herverzekerde risico, tegen betaling van premie, op zijn beurt aan een andere herverzekeraar overdraagt;
- d. een raming van de kosten voor de inrichting van de administratie en van het produktienet en bewijsstukken waaruit blijkt dat de herverzekeraar beschikt over de financiële middelen ter dekking daarvan;
- e. een raming voor de eerste drie boekjaren van de andere dan de in onderdeel c be-

- doelde kosten van beheer, in het bijzonder van de algemene kosten en provisies;
- f. een raming voor de eerste drie boekjaren van de premies en van de schaden;
- g. een raming voor de eerste drie boekjaren van de liquiditeitspositie; en
- h. een raming voor de eerste drie boekjaren van de financiële middelen tot dekking van de verplichtingen en tot dekking van de solvabiliteitsmarge, bedoeld in artikel 3:57, derde lid, van de wet.

Kamerstuk 31.131, nr. 3

Zie toelichting in de voetnoot bij artikel 2:26a, Wft.

ARTIKEL VII

1. Een herverzekeraar met zetel in een niet-aangewezen staat die zijn bedrijf vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor uitoefende onmiddellijk voorafgaand aan 10 december 2005 overeenkomstig het recht van de staat van de zetel, verkrijgt op het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet van rechtswege een vergunning als bedoeld in artikel 2:54a, eerste lid, van de wet voor de uitoefening van het bedrijf van herverzekeraar in de activiteit waarin hij zijn bedrijf op het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet uitoefent.
2. De herverzekeraar legt binnen drie maanden na inwerkingtreding van deze wet gegevens aan de Nederlandsche Bank over waaruit blijkt dat uiterlijk op 10 december 2008 zal zijn voldaan aan:
 - a. artikel 3:8 van de wet met betrekking tot de deskundigheid van de in dat artikel bedoelde personen;
 - b. artikel 3:9 van de wet met betrekking tot de betrouwbaarheid van de in dat artikel genoemde personen;
 - c. artikel 3:10, eerste en tweede lid, van de wet met betrekking tot het beleid met betrekking tot de integere bedrijfsuitoefening;
 - d. artikel 3:16, eerste en tweede lid, van de wet met betrekking tot de zeggenschapsstructuur;
 - e. artikel 3:17, eerste en tweede lid, van de wet met betrekking tot de inrichting van de bedrijfsvoering;
 - f. artikel 3:20 van de wet met betrekking tot de rechtsvorm;
 - g. artikel 3:53, eerste tot en met vierde lid, van de wet met betrekking tot het minimum eigen vermogen;
 - h. artikel 3:57, eerste tot en met vierde lid, van de wet met betrekking tot de solvabiliteit; en
 - i. artikel 3:70 van de wet met betrekking tot het boekjaar.
3. De Nederlandsche Bank kan alle in de wet

voorzien maatregelen treffen jegens de herverzekeraar, tot 10 december 2008 met uitzondering van:

- a. het intrekken van de vergunning uitsluitend vanwege het feit dat de herverzekeraar niet voldoet aan 3:53, eerste, tweede en vierde lid, van de wet; en
 - b. het geven van een aanwijzing als bedoeld in artikel 1:75 van de wet tot overdracht van de gehele portefeuille uitsluitend vanwege het feit dat de herverzekeraar niet voldoet aan 3:53, eerste, tweede en vierde lid, van de wet.
4. De herverzekeraar die overeenkomstig het eerste lid een vergunning heeft, wordt als aanvrager ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 1:107 van de wet. De Nederlandsche Bank haalt deze inschrijving door zodra zij onherroepelijk op de aanvraag heeft beslist.

Kamerstuk 31.131, nr. 3

Zie toelichting in de voetnoot bij artikel 2:26a, Wft.

ARTIKEL VIII

1. De gegevens, bedoeld in artikel VII, tweede lid, zijn:

- a. een opgave van de naam, het adres en het telefoon- en faxnummer van de herverzekeraar;
- b. een opgave van de naam van de herverzekeraar;
- c. een opgave van de statutaire zetel, de statutaire naam en de handelsnaam of handelsnamen;
- d. indien de herverzekeraar is ingeschreven in het handelsregister, een opgave van het nummer van inschrijving;
- e. een gewaarmerkt afschrift van de statuten;
- f. een programma van werkzaamheden die de herverzekeraar voornemens is te verrichten;
- g. gegevens op basis waarvan de Nederlandsche Bank kan beoordelen of voldaan wordt aan hetgeen ingevolge artikel 3:8 van de wet is bepaald met betrekking tot de deskundigheid van de personen die het dagelijks beleid bepalen;
- h. gegevens op basis waarvan de Nederlandsche Bank kan beoordelen of voldaan wordt aan hetgeen ingevolge artikel 3:9 van de wet is bepaald met betrekking tot de betrouwbaarheid van de personen die het beleid bepalen of mede bepalen of onderdeel zijn van een orgaan dat belast is met toezicht op het beleid en de algemene gang van zaken;
- i. een beschrijving van het voorgenomen

beleid met betrekking tot de integere bedrijfsuitoefening, bedoeld in artikel 3:10, eerste lid, van de wet;

- j. een beschrijving van de zeggenschapsstructuur aan de hand waarvan de Nederlandsche Bank kan beoordelen of voldaan wordt aan artikel 3:16 van de wet;
 - k. een beschrijving van de inrichting van de bedrijfsvoering met betrekking tot de beheerste en integere bedrijfsuitoefening, bedoeld in artikel 3:17, eerste lid, van de wet;
 - l. bescheiden waaruit het eigen vermogen, bedoeld in artikel 3:53, van de wet, en de te verwachten solvabiliteit, bedoeld in artikel 3:57, eerste lid van de wet blijken; en
 - m. indien van toepassing:
 - 1°. een opgave van de omvang van een gekwalificeerde deelneming als bedoeld in artikel 3:95 van de wet;
 - 2°. gegevens op basis waarvan de Nederlandsche Bank kan beoordelen of wordt voldaan aan hetgeen ingevolge artikel 3:99 van de wet is bepaald met betrekking tot de betrouwbaarheid van de houder van een verklaring van geen bezwaar die op grond van zijn gekwalificeerde deelneming het beleid van de betrokken onderneming zou kunnen bepalen of mede bepalen of zou bepalen of mede bepalen; en
 - 3°. bescheiden waaruit de financiële positie en de juridische groepsstructuur van de aanvrager of houder van een verklaring van geen bezwaar blijken.
2. De gegevens, bedoeld in het eerste lid, aanhef en onderdeel g, zijn:
- a. een opgave van de naam, geboortedatum, geboorteplaats, nationaliteit, het privé-adres, het telefoon- en faxnummer en de functie;
 - b. een curriculum vitae;
 - c. een opgave van de relevante diploma's;
 - d. een kopie van een geldig legimatiewijs; en
 - e. een opgave van referenten.
3. De gegevens, bedoeld in het eerste lid, onderdeel h, zijn:
- a. een opgave van de naam, de geboortedatum, de geboorteplaats, nationaliteit, het privé-adres, het telefoon- en faxnummer en de functie;
 - b. een kopie van een geldig identiteitsbewijs;
 - c. gegevens met betrekking tot de ante-

cedenten, bedoeld in de bijlage bij het Besluit Markttoegang financiële ondernemingen Wft; en

d. een opgave van referenten.

4. Het eerste lid, aanhef en onderdelen h en m, zijn niet van toepassing ten aanzien van personen wier betrouwbaarheid voor de toepassing van de wet door een toezichthouder reeds is vastgesteld.

Kamerstuk 31.131, nr. 3

Zie toelichting in de voetnoot bij artikel 2:26a, Wft.

ARTIKEL IX

Het programma van werkzaamheden, bedoeld in artikel VIII, eerste lid, onderdeel f, dat wordt overgelegd door degene die een vergunning aanvraagt voor het uitoefenen van het bedrijf van herverzekeraar, bevat het volgende:

- a. een opgave van de aard van de risico's die de herverzekeraar voornemens is te dekken;
- b. indien van toepassing, een opgave van de aard van de overeenkomsten die de herverzekeraar voornemens is te sluiten met de levensverzekeraars, natura-uitvaartverzekeraars of andere herverzekeraars die levensverzekeringen herverzekert, van wie hij de overgedragen risico's accepteert;
- c. een uiteenzetting omtrent de leidende beginselen op het gebied van het sluiten van overeenkomsten waarbij de herverzekeraar een gedeelte van het door hem herverzekerde risico, tegen betaling van premie, op zijn beurt aan een andere herverzekeraar overdraagt;
- d. een raming van de kosten voor de inrichting van de administratie en van het produktienet en bewijsstukken waaruit blijkt dat de herverzekeraar beschikt over de financiële middelen ter dekking daarvan;
- e. een raming voor de eerste drie boekjaren van de andere dan de in onderdeel c bedoelde kosten van beheer, in het bijzonder van de algemene kosten en provisies;
- f. een raming voor de eerste drie boekjaren van de premies en van de schaden;
- g. een raming voor de eerste drie boekjaren van de liquiditeitspositie; en
- h. een raming voor de eerste drie boekjaren van de financiële middelen tot dekking van de verplichtingen en tot dekking van de solvabiliteitsmarge, bedoeld in artikel 3:57, derde lid, van de wet.

Kamerstuk 31.131, nr. 3

Zie toelichting in de voetnoot bij artikel 2:26a, Wft.

ARTIKEL X t/m XVI [vervallen]²⁵

(...)

ARTIKEL XX

Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De minister van Financiën

²⁵ Art. VIII van de Implementatiewet richtlijn Solvabiliteit II (Stb. 2012, nr. 679) Dit werd in *kamerstuk 33.273 nr 03 als volgt toegelicht*: "De artikelen X tot en met XVI van de wet ter implementatie van de herverzekeringsrichtlijn²⁵ bevatten overgangsrecht voor entiteiten voor risico-acceptatie. Dit voorzag in een overgangperiode tot 10 december 2008. Aangezien die periode verstreken is, kunnen de betreffende artikelen nu vervallen" (*red.*).

Wijzigingswet financiële markten 2013, kamerstuk 33 236, Stb. 2012, nr. 678

ARTIKEL X

1. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder SEPA-verordening verstaan: verordening (EU) nr 260/2012 van 14 maart 2012 van het Europees parlement en de Raad tot vaststelling van technische en bedrijfsmatige vereisten voor overmakingen en automatische afschrijvingen in euro en tot wijziging van Verordening (EG) nr. 924/2009 (PbEU L 94).
2. De toezichthouder die is belast met de uitvoering en handhaving van artikel 6, eerste en tweede lid, van de SEPA-verordening, kan een ontheffing verlenen als bedoeld in artikel 16, derde, vierde of vijfde lid van de SEPA-verordening. Een ontheffing kan aan een of meer ondernemingen of voor een of meer producten of diensten worden verleend.
3. Bij ministeriële regeling kan worden bepaald dat artikel 16, eerste lid of zesde lid van de SEPA-verordening wordt toegepast.
4. Een ontheffing als bedoeld in het tweede lid wordt aangemerkt als een ontheffing die is verleend op grond van de Wet op het financieel toezicht.

Kamerstuk 33 236 nr. 03

In artikel X is een wettelijke grondslag opgenomen, zodat indien nodig gebruik kan worden gemaakt van artikel 16 van de SEPA-verordening. Het betreft mogelijkheden om voor zowel betaaldienstgebruikers als betaaldienstaanbieders onderdelen van de SEPA-vereisten later te laten ingaan dan de beoogde inwerkingtredingsdatum van 1 februari 2014. Uiterlijk 1 februari 2013 dient de Commissie te worden geïnformeerd over het gebruik van deze ontheffingsbevoegdheid.

ARTIKEL XII

Deze wet wordt aangehaald als: Wijzigingswet financiële markten 2013.

